

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

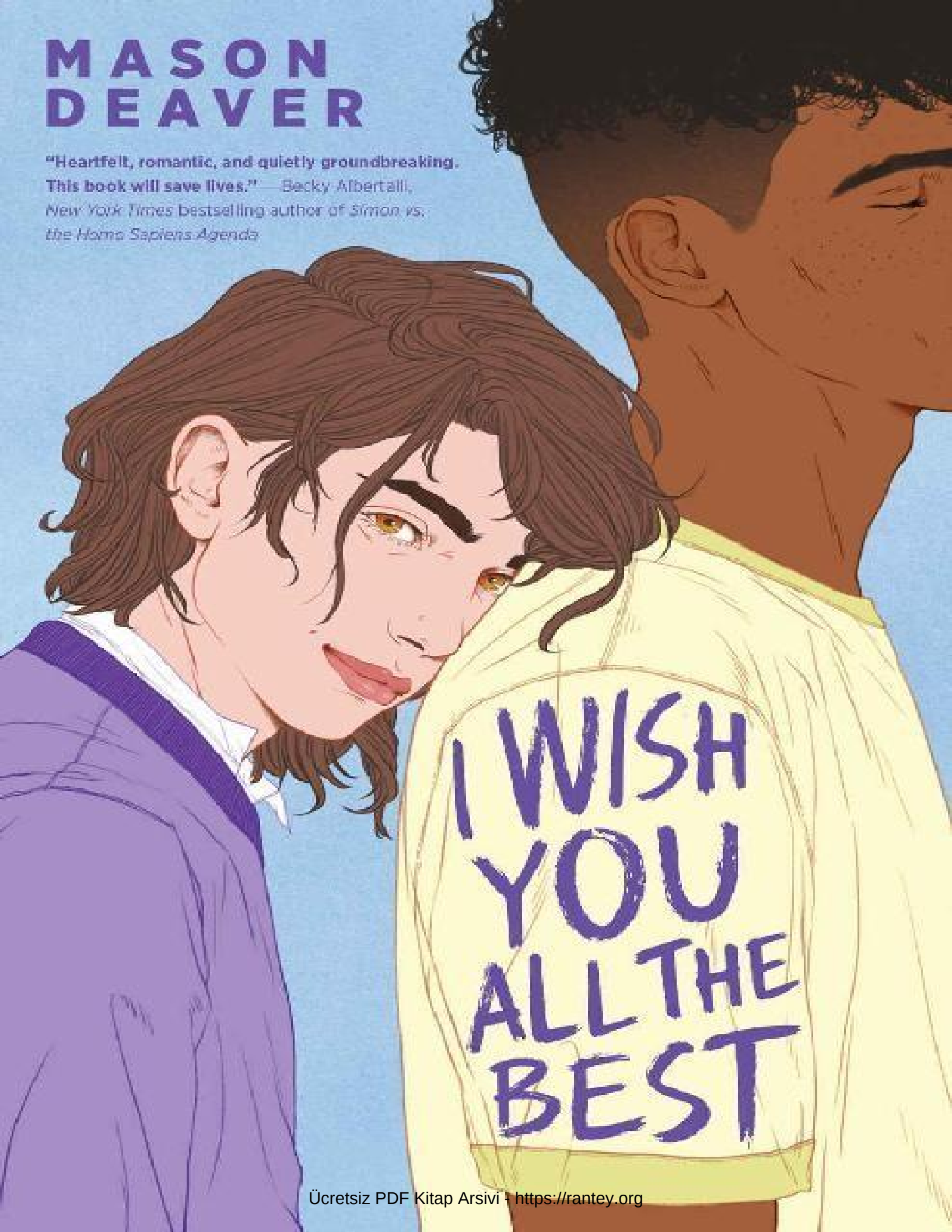
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MASON DEAVER

"Heartfelt, romantic, and quietly groundbreaking.

This book will save lives." —Becky Albertalli,
New York Times bestselling author of *Simon vs. the Homo Sapiens Agenda*

PRAISE FOR I WISH YOU ALL THE BEST

“İçten, romantik ve sessizce çığır açıcı. **Bu kitap hayat kurtaracak**” –Becky Albertalli, *New York Times* en çok satan yazar *Simon Homo Sapiens Gündemine Karşı*

“İhale ve insanlıkla dolu, *Herşeyin gönlünüzce olması dileğiyle* anlatı **olmadan iç açıcı bir tuhaf aşk hikayesi** **anlaşmak**” –Meredith Russo, Stonewall Ödüllü yazar *Eğer senin kızın olsaydım*

“**Kırık bir dünyada bir umut ışığı.** Hepimizin bu kitaba ihtiyacı var.” –Nic Stone, *New York Times* en çok satan yazar *sevgili Martin*

“**Duygusal ve içten...** Bu, önemli olmanın ötesine geçen türden bir roman; **hayat kurtarma ve değiştirme potansiyeline sahiptir**” –Kheryn Callender, Stonewall Ödüllü yazar *Kasırga Çocuk* *Ve Bu Bir Tür Destansı Bir Aşk Hikayesi*

“Gerçekten bireşsiz **Ve Güzel** ıkış.” –Adi Alsaid, yazarı *Hadi kaybolalım*

“Son derece dokunaklı ve çoğu zaman bayılmaya değer... **dünyaya çarpıcı bir hediye**” –Jay Coles, yazarı *Tyler Johnson Burada*

“**Önemli ve ilham verici bir çıkış** kimlik, kabul, arkadaşlık, aile ilişkileri ve

aileniz olacak insanlar.” –Sabina Khan, yazarı
Rukhsana Ali'nin Aşkı ve Yalanlar

“İkili olmayan bir gencin sesini bulması hakkında yumuşak, tatlı ve inanılmaz derecede önemli bir hikaye.**Bu kitap pek çok insan için çok önemli olacak**” –Alice Oseman, yazarı*Radyo Sessizliği*

"Büyüyen LGBTQIAP+ literatürüne hoş bir katkı." –*Kitap listesi*

M ÖNDVEAİÇİNDEVER

**I WISH
YOU
ALL THE
BEST**

PUSH

Başından beri orada olan Robin için

İçindekiler

için övgüHerşeyin gönlünüzce

olması dileğiyle Başlık PaGBu

özveri Bir

İki Üç

dört

Beş

Altı

Yedi

HAYIRGh

t Dokuz

On

on bir On

iki on üç

ondört

onbeş

On altı

on yedi

HAYIRGhte

[on dokuz](#)

[yirmiVe .](#)

[yirmiy-Bir_____](#)

[yirmiy-lki_____](#)

[yirmiy-Üç_____](#)

[yirmiy-Dört_____](#)

[VEPilogue: Üç Ay Sonra Yazarın notu](#)

[kabul edildiGmentler](#)

[yazar hakkında](#)

[ortakPtamam](#)

ONE

Ben, tatlım, kendini iyi hissediyor musun?

Annem tabağımı önümden alıyor, akşam yemeğimin büyük bir kısmı hâlâ üzerinde, el değmemiş halde. Taş gibi mideme düşmeden önce belki bir iki ısırık almıştım ve başlangıçta sahip olduğum azıcık iştah da gitmişti.

Evet, iyiyim, dedim ona. Bunu ona söylemek her zaman daha kolay. Termometreyi çıkarmasından daha iyidir.

ve dolapta sahip olduğumuz her ilaç şişesi. "Aklımda çok şey var." Orada.

değil *Toplam* yalan.

"Okul?" Babam sorar.

Başımınla onayladım.

"Geride kalmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece çok şey oluyor." Yine, tam bir yalan değil. Sadece belirli bilgileri saklıyorsam bu gerçekten bir yalan mı?

"Pekala," diye söze başlıyor annem. "Notlarını yüksek tuttuğun sürece. Karnen ne zaman geliyor?"

"Gelecek hafta." İngilizce dışında hepsi As olacak ve bu muhtemelen bana "Kızgın değiliz, sadece hayal kırıklığına uğradık" kazandıracak.

"İyi hissettiğine emin misin? Bu sıcaklık değişikliklerinin seni her zaman etkilediğini biliyorsun. Annem tekrar yanıma geldi ve alnıma düşen saç silkeledi. "Biraz sıcak hissediyorsun."

"Ben iyiyim." Elini sallıyorum. Söz veriyorum, sadece yorgunum.

Ve bence bu onun için yeterli çünkü bana bu küçük gülümsemeyi veriyor.

"Elbette." Giderken hala bana bakıyor. "Sana bir saç kesimi ayarlamalıyız, arkada çok uzun oluyor."

"Tamam aşkım." Kendime yapacak bir şey vermek için biraz su yudumluyorum. "Size Gabby Daniels'ın Art olarak ayrılması gerektiğini söylemiş miydim? Kulüp başkanı?"

"Hayır, bir şey mi oldu?" Annem soruyor.

"Bence bu onun için çok fazlaydı, okuldaki diğer tüm kulüpler gibi o da var. Ama bu, onun yerine benim geçeceğim anlamına geliyor!"

"Ah, tatlım, bu harika!" Annem lavabodan, tabakları lavaboya koymadan önce yıkadığını söylüyor. bulaşık makinesi. "Kulüp için ekstra bir şey yapmak zorunda kalacak mısın?"

"Çoğunlukla etkinlikler ve geziler düzenliyor. Zaten çoğu toplantıyı Gabby'nin yerine geçiyordum, bu yüzden çok da farklı olmayacak."

"Bunun ders çalışmaya engel olmayacağından emin misin?" Yüzünde bir sırıtışla babam içeri girdi. "bizim hatırla

anlaşma: Eğer notların düşerse, bırakmak zorundasın."

"Evet efendim." Beynimde o hafif basıncı hissedebiliyorum, sanki bir şey kafatasıma daha da sıkılaşıyormuş gibi. Bir şey söyler umuduyla anneme bakıyorum ama söylemiyor. Babam böyle davrandığında normalde yaptığı gibi yere bakıyor. "Biliyorum."

Babam iç geçirip çalışma odasına girerken, ben de kalanları paketlemek için Tupperware'i çıkarmadan önce masadaki son tabakları alıp tezgâha götürdüm.

"Teşekkürler tatlım." Annem bulaşıklardan başını kaldırmıyor. Sorun değil, dedim ona. "İş nasıldı?"

"Ah bilirsin." Omuz silkiyor. Dr. Jameson evrak işlerini kendisi yerine bana teslim edip duruyor."

"Evrak işlerini kendi mi yapıyor?" Alay ediyorum. "Ne konsept." "Sağ?" Annem kıkırdar ve bana bunu geniş gözlü verir

Bakmak. "Bir gün yemin ederim onu azarlayacağım."

"Bana asla köprüleri yakmamamı söylemiyorsun?"

"Evet bu doğru. Ama buradaki yetişkin benim ve istediğimi yapabilirim." Annem kendi kendine kıkırdar ve tabakları kenara koyar. "Bugün ne yaptın?"

"Gerçekten hiçbir şey. Biraz Drew, aradan sonra teslim edilmesi gereken birkaç proje üzerinde çalıştı, hiçbir şey çok heyecan verici değil." Yine, sadece bilgileri saklıyor.

Çoğunlukla günüm, yapmak üzere olduğum şey hakkında kesinlikle çıldırmaktan, videoları yeniden izlemekten ibaretti. YouTube, insanların bunu nasıl yaptığı, Meryem'den gelen eski mesajları yeniden okuduğu ve öğle yemeği için yaptığım fıstık ezmeli sandviçi neredeyse kustukları hakkında.

Bilirsin, tipik, günlük şeyler.

Tam ben Tupperware'i buzdolabına yerleştirirken annem son bulaşıkları kurutma rafına yerleştiriyor. "Emin misin iyi misin Garip bir şey yemedin, değil mi?" Annem tekrar alnıma dokunmak için uzanıyor ama ben ondan uzak dur.

Söz veriyorum, kesinlikle iyiyim. Yalancı.

"Öyle diyorsan." Annem lavabonun yanındaki bulaşık havlularını dikkatlice katlıyor. "Hala film için hazır mısınız?"

"Evet, tabii, birazdan oradayım."

"Belki bize izletmez*Evde yalnız*yirminci kez, diye mırıldandı annem, sanırım daha çok kendi kendine.

"Bu bir klasik," diye takıldım ve bana gülümsedi, birkaç gün önce yaptığı küçük nane kabuğu torbasını aldı.

önce, oturma odasına kaybolmadan önce.

O gidince, akşam yemeğimin gelmesi ihtimaline karşı kendimi hazırlayarak lavabonun üzerine çıktım. Bunu yapabilirim, her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek ve bu kesinlikle yapılacak en doğru şey. Ailemi tanıyorum, beni tanıyorlar, onlar

Benimle ilgili bu şeyi de bilmeyi hak ediyor. Ve onlara söylemek istiyorum, gerçekten, gerçekten istiyorum. Yani tam olarak yapacağım şey bu.

Babam, "Ben, bana patlamış mısır getir," diye seslendi odadan ve içimin yeniden kasıldığını hissediyorum. Tezgâhtan, babamın Noel'de her zaman aldığı dört farklı çeşniye sahip büyük leğeni alıyorum ve ayaklarımın beton bloklarla kaplı olması dışında oturma odasına doğru ilerliyorum.

Burası hala Noel gibi görünüyor. Annem ve ben aslında insanların tatili neredeyse takdir etmedikleri konusunda hemfikiriz.

yeter, bu yüzden ağacı ve süslemeleri yılın ilk gününe kadar bırakma eğilimindedir. Bunun nasıl olduğundan emin değilim diğer aileler bunu yapıyor, ama onun anne-izmleri arasında benim favorim bu. Buna çoktan karar verdiğinbu gecenin filmi,

Ancak bir kopyasına sahip değiliz, bu yüzden onu kiralayabileceğimiz bir yer bulmak benim sorumluluğumda.

"izleyebiliriz*Hiciv*Sonraki." Babam bir parça patlamış mısırı çiğniyor.

Biraz araştırdıktan sonra buluyorum, annemin kredi kartı bilgilerini giriyorum ve yerleşiyorum. Tuhaf, normalde bu filmi ölesiye severim ama bu gece? Neredeyse rahatsız edici. Ama bunun aslında filmin hatası olduğunu düşünmüyorum. Kendimi rahatsız hissediyorum, nasıl oturursam oturayım, sanki bir şekilde bedenimden kaçmak zorundaymışım gibi.

Ve sonra film, Will Ferrell'in karakterinin Zooey Deschanel ile şarkı söylerken şarkı söylediği tuhaf sahneye geliyor.

o duşta ve karakterinin saf falan olması gerektiğini anlıyorum ama yine de beni biraz ürkütüyor.

"İşte bu bir kadın." Babam kıkırdar ve kendine çikolata kaplı patlamış mısırdan bir parça daha yedirir. "Değil mi, Ben?"

"Sağ." Gerçeklerden bu kadar uzak olmasam da şakanın içindeymişim gibi davranmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Acaba o kılık değiştirmenin arkasını hiç gördüler mi, gördüler mi?

mükemmel oğulları olmadığımı düşündüler.

Ona yalan söylemeyi
sevmiyorum. Veya anne.

Temelde her zaman bir yalanı yaşıyorum. Benim hakkımda her şeyi gerçekten bilmiyorlar.

Ve bu geceye kadar üzerinde çalıştığım şey bu, ya da gerçekten, son birkaç hafta. İştahımın olmamasının, geçen hafta hiçbir şeye gerçekten odaklanamamasının nedeni buydu. Noel tatili salyangoz hızıyla geçiyor gibiydi çünkü kendime bunun şimdi, tatilin bir noktasında olacağına söz verdim. Nedenini tam olarak aıklayamasam da bu gece doğru an gibi geliyor. Belki de büyülü bir Noel sarhoşluğu yaşıyorumdur.

Mevsim, sanırım.

Ne yazık ki şu anda pek neşeli hissetmiyorum. Belki de havayı yumuşatmak için biraz daha "eşcinsel kıyafeti" giymeliydim.

Bazı reklamlar oynamaya başlar ve bir araba şirketi
"Ho-Ho-Tatilleri" için indirim yapar ve
gözlerimin ucuyla, babamın başını salladığını
görüyorum. "Doğru değil," diye mırıldandığını
duydum.

Meryem bana bunu yarım düzine kez anlattı; Sadece güzel bir an için beklemem gerekiyor, gecenin sessizliğinde, ne zaman

hepimiz oldukça iyi hissediyoruz.

İyi olacaktı; Meryem bana bunu söyleyip durdu.

Her şey güzel olacaktı ve sonunda bu koca şeyi üzerimden atacaktım ve her şey harika olacaktı ve onlara söylediklerime saygı duyacaklardı.

Ve her şey yoluna girecekti.

kendime bunu söyleyip duruyorum*Şimdidoğru* an. Film oynamaya devam ettikçe ve reklam araları gelmeye devam ederken tekrar tekrar. Ama ağzımı her açtığımda, kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattıyor ve onları zorla çıkaramıyorum.

Korkmamalıyım.

Ama nedense öyleyim, olmamayı ne kadar istesem de. Bu duyguyu yenemiyorum. Belki bir kehanet ya da başka bir şeydir. Bunu yapmamam gerektiğinin bir işareti.

ben hariç*sahip olmak*Bunu yapmak için. açıklayamam; Sadece içimde hissediyorum. Ve tüm bunların altında, gerçekten her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum.

Sevimsiz, ama filmin sonuna kadar beklerim, ne zaman herkes bir arada ve mutlu ve annemin yüzünde bir gülümseme görüyorum.

Babam kayıtsız görünüyor, ama hemen hemen her zaman böyle görünüyor.

Şimdi olmalı. Aslında hissedebiliyorum.

Hey, ikinizle bir konu hakkında konuşmak istiyorum, dedim, sesim oldukça kuruydu.

"Tamam aşkım." Annem kanepeye yaslanıyor, bacaklarını altına sıkıştırıyor ve başını avucunun içinde dengeliyor. "Naber?"

Babam uzaktan kumandaya uzanıyor ve televizyonun sesini kısıyor.

"Ben..." Bunu yapabilirim. Sadece nefes almaya devam et.

Midemde bir sıkışma var, sanki bir şey kıvrılıp bükülüyor ve son ana kadar bırakmayacak.

an bitti Ve her şey çözülecek ve kendimi özgür hissedeceğim.

"Siz ikinize bir şey söylemek istiyordum."

Babam şimdi bana bakıyor.

Budur.

Aslında biraz komik; Kendim için yazdığım senaryo, istediğim her şeyi anlatmak için Word'e yazdığım senaryo, şimdi tamamen hafızamdan silinip gitti. Sanki biri hepsini silip süpürmüş gibi.

Belki de en iyisi budur; belki de onlara karşı en dürüst olacağım şey bu.

Eğer sadece geliyorsaBenve kendimin prova edilmiş bir versiyonu değil, belki bu yardımcı olur; belki bu daha iyi olur?

Onlara söyledim. Yavaşça.

İlk başta içimi bir rahatlama kapladı. Sanırım gerçekten rahatladığımı hissedebiliyorum.

Keşke bu duygu daha uzun sürebilseydi.

TWO

“Lütfen aç. Lütfen aç,” diye fısıldadım ankesörlü telefonun ahizesine, gecenin keskin soğuşuna karşı kendimi hazırlayarak, yılbaşı olmasına rağmen vitrinlerde hâlâ asılı olan Noel ışıklarının parıltısını izlerken.

Sadece bir saat, hayatımın etrafımda parçalanması için gereken tek şey buydu. Ve şimdi buradayım, şehir merkezinde dolaşıyorum

ayakkabısız, on yıldır bırakın konuşmayı, görmediğim bir kız kardeşimi ödemeli olarak aramak.

"Merhaba?" Hannah'nın sesi yorgun geliyordu ama henüz o kadar da geç değil. En azından öyle olduğunu düşünmüyorum; saatim yok Ve telefonum evde komodinin üzerinde duruyor, şarj oluyor çünkü pili tam bir saçmalık.

Hannah, benim. "Bu kim?"

Benim, diye fısıldadım. Elbette. Sesimi bilmeyecekti, artık değil. Kahretsin, muhtemelen yapmazdı bile beni tanı. "Bu Ben."

Ucunda bir kayma ya da ses ya da başka bir şey var. Ben mi? Sen nedin?"

sözünü kestim. "Gelip beni alabilir misin?"

"Ne? Neden? Neler oluyor?"

Hannah. etrafa bakıyorum Kaldırım, muhtemelen düşen sıcaklıklar sayesinde tamamen boş. Diğer herkes içeride, güzel ve sıcak bir yerde. Ve buradayım yavaşça

ayak parmaklarımdaki hissi kaybediyor, sert rüzgardan titrememek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

"Ben, hala orada mısın? Neredesin?"

"Twin Hill Pizza'nın dışında." Ellerimi koltuk altlarımdan altına sıkıştırdım ve telefonu yanağım ile başımın arasında dengeledim.

omuz. Onun ucunda biraz daha hışırtı ve başka birinin konuşma sesi var.

"Gerçekten orada ne yapıyorsun? Dışarısı otuz derece gibi."

"Annem ve babam beni kovdu."

Hat sessizleşiyor ve bir an için aramayı düşünüyorum. uyarmadan düştü. Aman Tanrım, bu yolu ikinci kez aramak işe yarar mı bilmiyorum.

"Ne?" Sesi, gerçekten, gereksiz yere öfkelenildiğinde olduğu gibi, neredeyse duygusuz görünüyordu. Genellikle babamla, onu gerektirmeyen bir şey hakkında. "Bunu neden yapsınlar?"

"Lütfen beni almaya gelir misin?" Ellerimde nefes almaya çalışıyorum. "Ben... Her şeyi daha sonra açıklayabilirim."

"Evet, elbette, sadece beni bekle. Tamam aşkım?"

"Caddenin aşağısındaki Walgreens'e gidiyorum." Parlak kırmızı tabelayı buradan görebiliyorum, sadece bir blok ötede. veririm Hannah adresi, arka planda olup biteni dikkatle dinliyor.

"Tamam, en kısa zamanda orada olacağım."

Hannah Raleigh'de yaşıyor, arabayla en az bir saat, hız yaparsa belki kırk beş dakika. Bu yüzden bir süre bekleyeceğim.

En azından eczanedeki hiç kimse, artık en temel iki kuralının "ayakkabı yok" kısmına uymadığımı umursamıyor gibi görünüyor. Tezgâhın arkasındaki kasiyer, en uzak köşesine doğru yol alırken bile yukarı bak

mağazaya gidip eczane bekleme alanının yanındaki sandalyelerden birine oturdum.

Bacaklarım ağrıyor ve şimdiden çoraplarımdan birinde bir delik açtım. Ayaklarımdaki pis, sıırıslıklam şeyleri silkeledim ve uyuşmuş deriyi ovmaya başladım. Umarım en azından duyguların bir kısmını geri alabilirim. Ayak parmaklarımdan hiçbiri mavi değil, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

İlk başta ağladığımı fark etmiyorum bile. Belki de yüzüm dışarıdaki rüzgardan dolayı şimdiden acıdığı için ya da telefonu aramadan hemen önce neredeyse iki saattir yaptığım bir şey olduğundan ağlamaktı. Çıplak ayaklarıma bakıp tekrar ağlamaya başlayınca görüşüm bulanıklaştı. deniyorum en iyisi gözyaşlarını silmek ama gözlerimin altındaki deri çok kötü yanıyor.

İsa. Ben lanet olası bir felaketim.

Ankesörlü telefon olduğunu bildiğim tek yere gitmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken buraya gelirken kendimi çok uyuşmuş hissettim. Okuldaki herkes şaka yapmayı severdi, muhtemelen okuldaki sonuncusuydu.

ülke. Çünkü artık kimin ankesörlü telefona ihtiyacı var, değil mi?

Sessiz kalmaya çalışarak dizlerimi sıkıca kendime çektim. Çalışanlardan herhangi biri beni fark ederse veya görürse, hiçbir şey söylemezler.

"Bu evden defol."

Babamın bana baktığı gibi bakabileceğini bile bilmiyordum, bu...

Korkutucu.

İlk başta sakindi. Sanki beni dinlemek istiyorlardı. Konuşmama izin verdiler ve sonra işim bitti. Annem ellerini asla kolyesinden, büyükannemin ona yedi yaşındayken verdiğini söylediği haçtan ayırmadı.

Önce babam konuştu. *"Bu iyi bir şaka, evlat."*

Bana bunun bir şaka olduğunu düşünmediğini söyleme şekli dışında. Sesi düzdü, sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

"Baba ..."

"Onu geri almalısın," hiçbir şey olmamış gibi davranmak için, konuşmanın öylece silinebilecek bir toz olduğunu ekledi.

Ama yapamadı.

Ve bu mümkün olsa bile, istemezdim. En azından yapacağımı sanmıyorum.

"Anne." Ona baktım ve o hiçbir şey söylemeden bir bana bir babama, sonra tekrar bana bakmaya devam etti. *"Lütfen?"*

Ama hiçbir şey söylemedi. Ve babam almaya devam etti daha kızgın. Aslında bana hiç bağırmadı. Babamın sesi o kadar korkutucu bir sakinlikti ki. Hepimiz öylece oturduk. *Sen bizim oğlumuzsun, Ben. Bu hiç mantıklı değil.*

"Baba, ben..."

"Evimden defol, sadece buradan defol." *"Ne?"*

"Beni duydun."

"Lütfen." İkisine de yalvardım. *"Bunu yapma."*

Babam beni kapıya götürdü ve annem de onun peşinden gitti. Yalvarmaya ve yalvarmaya devam ettim ama hiçbir şey yapmadılar.

"Anne! Lütfen!"

"Tanrı bunu senin için istemiyor, Ben."

Bunu söylememesi için yalvardım ve sonra ağlamaya başladım. Ama bu yeterli gelmemiş olmalı. Kapı kapandı ve tekrar açılmasını istedim. Bunun onlar adına acımasız bir şaka olmasını istedim. Sonrası için onları affedebileceğim biri. Topuzu denedim ama kilitliydi, bu sahte taşın altına sakladıkları yedek anahtar bile çalışmadı çünkü sürgüyü de kilitlemişlerdi.

Hannah'nın beni bulması için dua ederek, sert sandalyede ileri geri sallanmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Şimdi ne yapabilirdim ki? Beni geri almazlar, değil mi? Hatta geri gider miydim? Hannah'nın bazı cevapları olabilir mi? Ona ne söylemem gerektiğini ya da bana yardım edip edemeyeceğini bile bilmiyorum.

Tanrım, ya annemle babam kadar kötüyse? O olamaz, değil mi?

Keşke lanet çenemi kapalı tutsaydım.

Buna inanmak istemiyorum ama on yıl oldu. Mezun olduğundan beri, son görüşmemizden beri, beni onlarla baş başa bıraktığından beri. O tamamen farklı olabilir kişi. Benden nefret eden türden. Ama yine de, annemle babamın da olmayacağını düşündüm.

Ben?

Başımı kaldırmaya cesaret edemedim sesimle sıçradım.

"Benji?" Birinin bana öyle demesinden bu yana çok zaman geçti. "Hadi."

Hannah'nın zaten burada olması imkansız görünüyor ama kim bilir.

"Hanna?" diye mırıldandım. Boğazım bir şeyle dolu gibi. Sert ve dikenlidir.

"Hadi. Bunlar senin çorapların, değil mi?" Onları dikkatlice alır. Yüzündeki tiksinti aşağılayıcı.

Başımla onayladım. "Yırtıklar."

"Onlar da ıslak." Onları toplar ve çantasına atar. Seni eve bırakalım.

Başımı sallıyorum. "İstemiyorum." Kendimi bir çocuk gibi hissediyorum ama oraya geri dönme düşüncesi... oraya geri dönemem.

"Yerimi kastetmiştim. Hadi." Hannah kolumun altından tutup beni kaldırmaya yardım edebilmek için elini omuzlarıma koyuyor. Sanırım bir saattir burada oturuyorum çünkü tüm kan yeniden bacaklarıma hücum etmeye başlıyor ve onları nefret ettiğim o televizyon statik duygusuyla dolduruyor. Yavaş yavaş çıkıyoruz

her adım omurgama keskin bir sızı gönderiyor. Kasiyerlerin bizi görmemeleri için yapacak başka bir şey bulmaları için sessizce dua ediyorum.

Neyse ki Hannah'nın arabası hala çalışıyor. Yolcu koltuğuna oturmama yardım etmeyi ve benim için emniyet kemerimi bağlamayı bitirdiğinde, sürücü tarafına fırlıyor. "Koltuğunu daha sıcak açmalıydım, üzgünüm."

En azından araba sıcak.

"İyi misin?" Hannah arabayı geri vitese taktı ve arka camla benim aramda bakarak park yerinden geri çekildi.

"Evet," diyorum, şu an en uzak olduğum şey "tamam" olsa da. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Her şey... gitti.

"Aç mısın?"

cevap vermiyorum Yine de değilim. Annem akşam yemeği için tavuk yapmıştı ama bunu haftalardır, hatta aylardır planladığım için, bütün gün midem o kadar çok çalkalanıyordu ki, ne yersem yiyeyim asla kendimi tutamayacağımı biliyordum. Şimdi aç karnına bile iştahım yok ve herhangi bir yiyecek düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Ben? Hannah adımı tekrar söylüyor ama bu sefer kendini binlerce mil uzakta hissediyor. Sonra mırıldandığını duydum, "Seni hastaneye götürüyorum."

"HAYIR." U dönüşü yapmasını engelleyecekmiş gibi kolunu tuttum. "Ben iyiyim, yemin ederim."

"Benji."

"Sadece, senin evine dönebilir miyiz? Lütfen?"

Bana sahip olduğum aynı kahverengi gözlerle, ikimizin de babamdan almayı başardığımız gözleriyle bakıyor.

"Tamam aşkım." Başka bir dönüş şeridi bulur, flaşörü arabanın donuk sessizliğinde tıkırdıyor. "konuşmak istemiyorsun"

Bu konuda, değil mi?

Başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz."

"Tamam, biraz dinlenmeye falan çalış. Oraya vardığımızda seni uyandıracağım."

—————

Sessizlik içinde ilerliyoruz, tek gerçek gürültü En İyi 40 şarkıyı çalan radyonun alçak sesi. Uyumaya ya da zihnimi rahatlatmaya, rahatlamaya, yaptıklarımı düşünmemeye çalışıyorum. Ama imkansız. Çünkü o üç küçük kelimeyi söyledim.

"Ben ikili değilim."

Annem ve babam birkaç saniye konuşmadan öylece oturdular. İlk tepki veren babam oldu, açıklama. Bu adildi ve belki de iyiye işaretti. Tam olarak emin değildim ama o noktada önüme ne çıkarsa almaya hazırdım.

Babam T kelimesini kullandı ve suratına bir tokat gibi indi. Daha önce bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştım. İşte o an midem bulandı. Farklılıkları, ikili olmayan olmanın ne anlama geldiğini açıklamaya çalıştım ama sanki her konuşmaya çalıştığımda daha çok ağlamak istiyordum. Sonra bağırışlar başladı ve her şey çok hızlı ilerliyordu. konuşamadım

ya da söylediklerinden bir anlam çıkarmak. *"Ayrılmam lazım."* Babam beni işaret etti. Ben?

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerim ağır, ağzım uyuşuk ve iğrenç ve uzuvlarım gergin. "Buradaydı."

Arabayı park ediyor ama arabadan iniyor. motor çalışıyor, havalandırmalar hala sıcak hava üflüyor.

eve bakıyorum. Kahverengi tuğlalar ve yeşil kaplama. Daha önce görmüştüm, hiç gece görmemiştim ama Facebook'ta

fotoğraflar ve gönderiler. Hannah'nın hayatında olup bitenlere ayak uydurabilmemin tek yolu buydu.

"Misafir odasında yatabilirsin, tamam mı?"

Başımı salladım ve onu garaj boyunca takip ettim, yeniden kaldırımın soğuğuna maruz kaldığım için ayaklarım buz kesiyordu.

Hannah hızla kapıyı açtı ve misafir odasının elektrik düğmesini çevirerek beni merdivenlerden yukarı çıkardı. "Duş falan almak istersen banyo koridorun karşısında."

Yatak odasına bakıyorum: Kocaman bir kraliçe yatak ve bir sürü yastık var. Evdeki odamdan kesinlikle daha güzel, ama daha boş. Duvarlarda herhangi bir resim ya da şifonyerin üzerinde küçük oyuncaklar yok.

"Burada." Hannah odanın aynalı kapılarını katlıyor. dolaba gider ve bir yığın battaniye alır. "Biraz uyu. Sabah her şeyi hallederiz, tamam mı?"

Tekrar başımı salladım ve yatağa baktım. Hannah bir şeyler daha eklemek, bana sarılmak ya da her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor gibi görünüyor. Ama bunların hiçbirini yapmıyor.

Sanırım o bile olmayacağını biliyor.

Kapıyı arkasından kapatarak odayı daha da boş bıraktı.

Boxerlarıma kadar soyunup çarşafı geri çekiyorum.

yumuşak, kullanılmayan yatağa sürünerek. Dönüp duruyorum ama birkaç dakika sonra bu gece uyuyamayacağım belli oluyor.

Gözlerimi her kapattığımda yüzlerini görüyorum. Bu yüzden canlı, tam önümde, bağılıyor. Ve onları açtığımda, karanlık yalnızlıktan başka bir şey yok.

yatak odası. Komodinın üzerindeki kumandaya uzandım ve televizyondaki birkaç kanala göz attım, gözüm bir dizinin tekrarına takıldı.*Altın Kızlar.*

Çünkü şu anda yalnız kalamam. Bu akşam olmaz.

Arkadaş olduğun için teşekkürler, Betty White.

THREE

DünAslındaolmuş.

Bunun süper canlı bir kabus ya da ateşli bir rüya ya da başka bir şey olmadığını anlamam birkaç dakikadan fazla sürdü. Gerçekten gerçektir.

Ailemin yanına geldim ve beni evden kovdular.

İyi gideceğine inanacak kadar cahil olduğumu düşünmek. Gerçekten yaptım. Hala bu kadar mutlu bir aile olabileceğimizi düşündüm, aramızda sır yok. aslında olabilirimBen.Ve bundan daha iyisini bilmeliydim.

Ve şimdi her şey bitti. Her şey.

Ağlasam mı bağırısam mı yoksa ikisini birden mi yapsam bilemiyorum. Her ikisinden de gereğinden fazlasını yapmışım gibi geliyor. Ve yeterince yapmamışım gibi geliyor.

Ve bir noktada, bu yataktan çıkıp parçaları toplamam gerekeceğini biliyorum ama şu anda sadece ben olabilirim. Sadece ben, bu dört duvar ve bu yatak.

Evren bu yatak odasının dışında var olmak zorunda değil ve bu kesinlikle sorun değil.

Hâlâ onlara inanamıyorum. Merdivenlerden inerken Hannah'nın sesinin evin içinde yankılandığını duydum.

Çünkü kendi küçük evrenimde ancak o kadar uzun süre kalabilirdim.

"Az önce ankesörlü telefonda mı aradı?" Bu sesi tanımıyorum ama derin ve huysuz. Sanırım bu onun kocası. Thomas mı?

Facebook'ta birisi hakkında gerçekten arkadaş olmadan öğrenebileceğiniz çok şey var. Bu biraz ürkütücü gelebilir ama annemin ya da babamın profilime girip "Hannah Waller"ı arkadaş listemde görme riskini göze alamam.

"Dışarısı otuz dereceyken." Hannah lavaboya o kadar sert bir şey düşürdü ki tahmin ediyorum her ne ise onu kırdı. Mutfağın nerede olabileceğini tahmin etmeye çalışırken saatin kaç olduğundan emin olamayarak gözlerimi ovuşturuyorum.

"Hanna?" Resimlerle dolu koridora göz atarak seslendim. Facebook'tan tanıdığım birkaç tane var. Bazıları düğün günlerinden, diğerleri o ve Thomas teknedeyken. Birlikte mutlu görünüyorlar.

Koridorun en ucundaki kapı hızla açılıyor, Hannah büyük bir süveter ve koyu renkli bir kot pantolon giymiş, hızla ilerliyordu. "Günaydın." Kollarını çaprazlayarak gülümsüyor.

"Sabah." Elimi saçlarımın arasından geçirip arkadaki buklelerimi düzleştirmeye çalıştım.

"Kahvaltı yaptık." Beni sallanan kapıdan mutfığa yönlendiriyor. Tüm fotoğraflardaki beyaz adam masada, boş tabak bir kenara itilmiş. Sakallı ve tanımadığım bir spor takımının logosu olan bir tişört giyiyor.

"Günaydın. Uyu tamam mı? bana sorduğu tek şey bu.

"Evet," diye yalan söylüyorum. Vücudum sonunda kapanmış olmalı çünkü bir dakika televizyonda bir şeye gülmeye çalıştığımı hatırlıyorum.

ve ertesi gün güneş yatak odasının ince perdelerinin arasından parlıyordu. Sanırım on sekiz tekerlekli bir aracın çarpması böyle hissettiriyor.

Ah, Ben, bu benim kocam, Thomas. Hannah masadaki adama başını salladı. Şu anda sahip olduğum, kelimenin tam anlamıyla sadece gördüğüm bir kayınbiraderi olduğunu düşünmek garip resimleri

Thomas kupasını bana doğru kaldırdı. “Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum.

Hannah bana pek çok hikâye anlattı.”

Hiç şüphe yok ki hepsinde bir çocuktum. Hannah bana uzak köşedeki süper yüksek bistro tarzı masalarına oturma teklif ediyor, pencereler o kadar fazla ışık alıyor ki o kadar. Sabah erkenden. Mikrodalgaya hızlı bir bakış bana neredeyse öğlen olduğunu söylese de.

Ben. Hannah, elleri kavuşturulmuş halde Thomas'ın yanındaki koltuğa oturuyor. "Bize ne olduğunu anlatabilir misin?"

Sanırım bundan kaçış yok ve onlara bir tür açıklama borçluyum. Sorun şu ki bununla nereden başlayacağınızı bile bilin. biliyorum demek istiyorumNeresibaşlamak için, ama sanki ağzım çalışmak istemiyor, sanki pamuk ya da başka bir şeyle doldurulmuş gibi ve ne söylesem muhtemelen pek bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum.

"Yukarı çıkacağım. Belki siz ikiniz konuşmalısınız yalnız." Thomas kupasını alıyor ve sandalyesini masanın altına iterek bacaklarını esnetiyor. Mutfak kapısının o gittikten sonra menteşeleri üzerinde sallanıp durmadan yavaşlayana ve kapı doğal yerine oturana kadar ileri geri hareketini izliyorum.

"Lütfen Benji, konuş benimle."

Tamam aşkım. Bunu yapabilirim. Dün gece yaptım. O üç kelime ve her şey bitebilirdi. Ama kız kardeşimi gerçekten tanıyor muyum? Bana yardım edebilir mi? Belki de bunların hepsi çok büyük bir hataydı.

Ama en azından şimdilik, bir tür normallik için tek şansım o olabilir.

"Ben... nonbinary," diye tükürdüm sonunda. Hatta üç yerine iki kelime yapmayı bile başardım.

Hannah koltuğunda arkasına yaslandı, hem bana bakıyor hem de bana bakmıyordu. Bu bir hataydı. Gidecek bir yer buldum ve şimdi her şeyi mahvettim

Tekrar. Tanrım, bundan sonra nereye gidebilirim? Annem sahip olacak

kesinlikle Büyükanne, muhtemelen Susan Teyze de deniyordu. Ve sınıf arkadaşlarımdan hiçbirinin evinde tam olarak görünemiyorum.

Ayrıca, taksi falan ödemedi eve nasıl dönerim? Sandalyemi geri itiyorum, yukarı çıkıp ben gelmeden eşyalarımı almaya hazırlanıyorum.

Unutma, yanımda hiçbir şey yok.

En azından bu düz bir atış anlamına geliyor. Hemen kapıdan. Eve nasıl gideceğimi hatırlamamın hiçbir yolu yok, bu yüzden bir benzin istasyonunda falan durup yol tarifi almam gerekecek.

Nasıl

O kadar yolu ayakkabısız ve çorapsız yürüyebilir miyim? "Hayır, Ben, bekle." Hannah bileğimi tutuyor ve ben neredeyse çekiyorum uzak. Yine de tutuşu çok sıkı. "Üzgünüm, sadece değildim Bunu bekliyordum. Bana bakıyor. Önce yüzümde, sonra vücudumun geri kalanında, sanki bir şekilde onun önünde dönüşmüşüm gibi. "Yani, annem ve babam seni bunun için mi kovdu?"

Başımla
onayladım

.

"Rakamlar.

"

"Anlayacaklarını düşünmüştüm." Gerçekten, gerçekten yaptım. Yani, ben onların çocuğuyum. Bunun bir şeyi açıklayabileceğini düşündüm.

Üzgünüm ufaklık. Sandalyeyi başıyla işaret ediyor. "Arkanıza oturun.

Lütfen."

Tekrar yerime oturmadan önce terli avuçlarımı kot pantolonumun dizlerine sürterek ona baktım. henüz duş almadım

bu da beni çok daha iğrenç hissettiriyor. Sanki içinden asla çıkamayacağım bir filmle kaplanmış gibiyim.

"On sekiz yaşındasın, değil mi?" Başımla onayladım.

"Mezun oldun mu?" o soruyor.

Cevabın açık olması gerektiğini düşünüyorum ama kendime tekrar hatırlatmam gerekiyor. On yıldır kayıp. "HAYIR."

"Tamam, bu cevabını zaten bildiğim bir soru ama oraya geri dönmek ister misin?"

Düşüncesi bile midemi kasıyor, sanki bir yumruk onu yavaşça kapatıyormuş gibi. "HAYIR. Lütfen hayır."

"Tamam tamam. Her şey yolunda. Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekecek, tamam mı? Okul, yeni kıyafetler, ihtiyacınız olan her şey gibi. Thomas'la zaten konuştum ve bizim için bir sakıncası yok.

burada yaşıyorsun."

"Emin misin?"

"Evet, evlat." Elini kızıl saçlarında gezdiriyor, sanırım boya işi, çünkü ailemizde hiç kimse kızıl saçlı değil.

Ve saçlarının aniden kızıla dönüşme ihtimali doğal olarak kasvetli görünüyor. Gittiğinden beri pek değişmemiştii.

Hala bizi kardeşlerden başka bir şey olarak gören kimse yok. Aynı gözler, aynı sivri burun, aynı beyaz ten, aynı dağınık saçlar. Ona ne kadar farklı göründüğümü merak ediyorum. "Üzgünüm, düşünmeye çalışıyorum. Bu şeylerle nereden başlayacağından gerçekten emin değilim.

ona bakamıyorum bile "Üzgünüm."

"Hey özür dileme tamam mı? Bu senin hatan değil.

Biliyorum ki. Derinlerde, biliyorum. Ama şu anda yutması zor. Kabul etmek için.

"Peki, zamirleriniz neler?" o soruyor.

Soru beni şaşırtıyor. Kötü anlamda değil. Bu sadece tuhaf. Bunu soran ilk kişi Hannah. ilk kişi

DSÖvardı sormak. Kendimden emin görünmeye çalışarak,
"Onlar ve onlar," dedim ama ben bile sefil bir şekilde başarısız
olduğumu söyleyebilirim.

"Elbette. Alışmak biraz zaman alabilir, bu yüzden hata
yaptığımda beni düzeltmeni istiyorum, tamam mı? Thomas'a her şeyi
açıklamamı ister misin?

Başım la onayladım.

En azından bu şekilde zorunda kalmayacağım.

Hannah, ben duştan çıktıktan sonra üzerimi değiştirmem için
Thomas'ın bazı kıyafetlerini veriyor. "Senden yaklaşık iki beden
daha büyük, ama sen tekrar giymeden önce bunları yıkamam
gerekecek." Kıyafetlerimi kollarında topluyor. Thomas'ın
gömleğinin içinde boğuluyorum ama en azından eşofmanların
büzme ipi "Daha sonra alışverişe çıkarız, tamam mı? Size temel
bilgileri verin, " diye ekliyor.

"Teşekkür ederim."

"Thomas ve ben seni başka bir okula göndermek hakkında
konuştuk. North Wake Lisesi'nde öğretmenlik yapıyor ve bu
sabah okul müdürünü arayıp seni değiştirmek için neye
ihtiyacımız olduğunu sordu. Biz... Hannah içini çekti. "Ayrıca
bölgedeki terapistleri de inceledik, konuşabileceğin biri."

Şu anda yapmak istediğim her şey listesinde, bu en alta
yakın. Muhtemelen arasında bir yerde
bir timsahla dövüşmek ve uçaktan atlamak. "Zorunda mıyım?"

"Hayır, teknik olarak sen bir yetişkinsin. Ama yardımcı olacağını
düşünüyorum. Arkadaşım Ginger ve oğlunun dışarı çıktıktan sonra
gördüğü bir tane var. Doktor Bridgette Taylor. Belki yardımcı
olabilir, o gibi çocuklar konusunda uzmandır ... senin gibi çocuklar.

"Tu haf çocukları mı kastediyorsun?" Diyorum.

Hannah gerçek cevabımı, kabulümü bekliyormuş gibi davranıyor ama ben başka bir şey söylemeyince tekrar içini çekti. "Düşün, tamam mı?" Ve sonra gitti.

Orada, odanın sessizliğinde oturuyorum, şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Ne gibi *Yapmak* ne zaman yaparsın Ailen seni evinden mi attı? Dışarı çıkmak, olmak istediğın için tüm hayatın alt üst olduğunda saygı duyulan ve görülen, doğru zamirler olarak adlandırılacak mı? BEN

Evdeki sırt antamda olduğunu hatırlamadan önce neredeyse eskiz defterime uzanıyorum. Beni rahatlatabilecek tek bir şeyi bile yapamıyorum.

Bunun yerine, dikkatimi yeterince dağıtacağın umarak yatağı yaptım, belki birkaç dakikalığına aklımı başımdan alırdım. Ama pek yardımcı olmuyor, bu yüzden işim bittiğinde aşağı iniyorum.

"Naber?" Hannah hâlâ çamaşır makinesinin başında, mutfaktaki bu katlanır kapıların arkasına saklanmış, elinde yeni kurutulmuş çamaşır sepetiyle.

Bir şey almayı teklif ediyorum ama başını sallıyor. "Anladım. Ters giden birşey mi var?"

"HAYIR. Kullanabileceğim bir bilgisayarın var mı?"

"Elbette." Hannah her şeyi kurutucunun üstüne bırakıyor ve mutfağı ve başka bir kapıdan geri döner. Takip etmem gerekip gerekmediğinden emin değilim ama yine de takip ediyorum.

Onların oturma odası evdekinden daha küçük ama yaşanmış, rahat görünüyor. Hannah her zaman biraz dağınıktı ama görünüşe göre orta yolu bulmuş.

şimdi toprak. Ya da belki bu Thomas'ın eseridir.

"Devam et ve kendi hesabını oluştur, böylece metinlerine falan giriş yapabilirsin." Hannah sehpa ile kanepenin arasındaki yerden dizüstü bilgisayarını alıp bağlantısını kesiyor.

Şarj cihazı. "Herhangi bir sorunuz varsa sorun, ama eminim bu konuda benden daha çok şey biliyorsunuzdur."

"Teşekkürler." Kocaman koltuğa oturuyorum. Tam olarak eskisi gibi olduğu için zaten dizüstü bilgisayarla evdeyim. E-posta adresimi ve şifremi yazıyorum, böylece aldığım herhangi bir metni okuyabilir veya yanıtlayabilirim. Henüz yok, ama Meryem muhtemelen hâlâ uyuyordur.

Bunu onlara nasıl anlatacağımı hâlâ tam olarak çözemedim. Neredeyse Facebook'uma giriş yapacağım ama kendimi durdurmak zorundayım. Ya da aslında, Thomas beni durduruyor.

Ben? o arar.

"Evet?"

Thomas kahvaltıda olduğundan daha fazla giyinmiş. Yakalı gömlek, üzerine atılmış koyu gri bir süveter ve uyumlu gri pantolon. "Müdürümle konuştum. Seninle görüşmek istediğini, seni kaydettirmek istediğini söyledi.

"Bugün?" Soruyorum.

"Eğer bunda bir sakınca yoksa. Eski okuluna gitmemiz gerekip gerekmeyeceğinden henüz emin değilim. Kayıtlarınızı sorunsuz bir şekilde gönderebilmeleri gerekir."

"Ah."

"Şu anda yapmak zorunda değiliz ama ne kadar erken yaparsak o kadar az ıskalarsın."

"Hayır, yani, sorun değil." Eşofmanlarıma bakıyorum. "Sadece, giyebileceğim başka bir şeyin var mı? Hannah'nın çamaşırları bitirdiğini sanmıyorum.

Thomas kıkırdar ve başıyla merdivenlere doğru işaret eder.

"Hadi."

On beş dakika sonra, Thomas'ın arabasında oturuyorum, üzerimde hala çok büyük olan gömlek, üç kez sarmak zorunda kalacağım kadar uzun kot pantolon ve yavaşça biriken çoraplar. bileklerimin etrafında.

Ama en azından bir şey. Thomas'ın bana verdiği kapüşonlu, sanırım rahatsızlığımın çoğunu gizliyor. Ve ayakkabılar bana uydu, bu bir tür mucize olmalı. Ya da belki Thomas'ın gerçekten küçük ayakları vardır? Hatta onları tutabileceğimi söylüyor.

"Onları en son ne zaman giydiğimi söyleyemem."

"Teşekkürler." Garaj yolundan çıkıp yola çıkıyoruz ve bir anda her şey çok garip. Hatta bu adama ne diyeceğim? Ne hakkında konuşmamız gerekiyor? Ona bir sürü soru sormak çok mu garip olur? Sonunda tükürdüm: "Peki neden bugün işte değilsin?"

Çünkü bu tamamen normal. Bununla gerçekten parkın dışına çıktık, Ben.

"Dün gece Hannah beni uyandırdığında seslendim. Bunun daha önemli olduğunu düşündüm."

"Ah." Kapşonlusunun yıpranan etek ucuyla oynuyorum. "Ne öğretiyorsun?"

"Kimya."

"Çok havalı." Muhtemelen yapmam gerekenden birkaç saniye daha fazla bekliyorum. "Kimyayı severim."

"En hafif tabirle ilginç." Thomas flaşörünü açtı. "Aslında hiç tanışmamış olmamız garip."

"Evet." Ayakkabılara bakıyorum.

"Ailen, kız kardeşin hakkında çok konuşur muydu? O gittikten sonra mı?"

Başımı sallıyorum. "Onlar hakkında hiç konuşulmayan-Hannah kuralı." Gevşek iplerden birini daha çekip parmaklarımın arasında topladım. "Siz ikiniz ne kadar süredir evlisiniz?"

"Geçen eylülde dört yıl." "AA bu harika."

"Evet." Thomas içini çekti. Hannah senden çok bahsediyor. Seni gerçekten özledi.

Thomas'ın sözleri havada kaldı ve birkaç saniye aramızda tek kelime konuşmadık. "Evet, ben de onu özledim," diye ekledim sessizce.

Thomas'ın ne söylediğini tam olarak anladığını sanmıyorum, anlaması için gerçekten bir sebep yok.

North Wake High kesinlikle Wayne'den daha iyi.

Wayne Lisesi altmışlarda inşa edildi ve gerektiğinde sadece burada ve orada küçük güncellemeler yapıldı. North Wake, tavandan tabana pencereleri ve eğimli çatılarıyla tamamen yeni ve

krom. Otopark bile parlak, pahalı görünen arabalarla dolu.

Her şey çok parlak ve yeni görünüyor ve bir araya getirilmiş. Sanki buradaki her şeyin bir yeri var ve tam olarak ait olduğu yer orası. Ve ben de sığmayan ekstra parçayım. Thomas park yerine girip okulun ön girişinin yakınına park etti. "Buradayız."

Okulun ön kapılarına bakıyorum. Hareketsiz. "Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Bitse iyi olur," diyorum sessizce.

"Emin misin? Çok heyecanlı görünmüyorsun. Farklı okullara bakabiliriz, bunun daha kolay olacağını düşündüm."

Onlara söylemek istemiyorum, diye patladım. "İkili olmadığımı."

Thomas'ın elleri direksiyondan düşüyor. "Emin misin? Bunun herkesin sana yanlış zamirlerle hitap edeceği anlamına geldiğini biliyorsun değil mi?"

Sanki bu belli değildi. "Umurumda değil." Artık alıştım.

"Ve bundan emin misin?"

"Yüzde yüz eminim." Ve ben. Şu anda gerçekten dışarıda olmayı kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Ben olmadıkça değil kesinlikle olmalı.

"Tamam aşkım. Yalan söylememiz ve bunun başka bir şey olduğunu söylememiz gerekecek. Bu kulağa sert geliyor ama Müdür Smith okuldan atıldığınızı bilirse bu yardımcı olur."

omuz silkiyorum "Her neyse." "Elbette."

Thomas beni okulun önündeki devasa cam kapılardan geçirdi. Ön tarafta takılan bir grup çocuk var ve her biri yanından geçen Thomas'a el sallıyor. Sanırım Noel tatilleri çoktan bitti. Eve döndüğümüzde hâlâ gidecek bir haftamız daha vardı.

"Bugün hasta olduğunuzu mu düşündünüz, Bay Waller?" diyor içlerinden biri.

Thomas onlara el sallıyor. "Hayır, sadece halletmem gereken bazı şeyler vardı."

Belki diğer öğrenciler aramızda bir bağlantı kurmasınlar diye Thomas'ı yeterince takip etmeye çalıştım, ama bakışlarının ondan bana kayması, çoktan bağladıklarını söylüyor. Beni başka bir cam setinden geçiriyor kapıları ön büroya açtı ve masanın arkasındaki sekretere el salladı. Selam Kev.

Selam Thomas. Müdür Smith şimdiden sizi bekliyor," diyor.

"Teşekkürler." Thomas bana döndü. "Bir saniye burada bekle. Ona durumu açıklayacağım."

"Tamam aşkım." Bürodaki cam bölmelerin karşısındaki pelüş koltuklardan birine oturuyorum. "Ona söyleme. Lütfen?" diyorum içimden.

"Yemin ederim," diye temin etti beni ve bunu söyleyişindeki bir şey ona inanmamı söylüyor.

Benden önce Thomas'ın cebimden telefonumu çıkarmayı bekleyerek köşede gözden kaybolmasını izledim. orada olmadığını unutma. Yerine birini almak için Hannah ile konuşmam gerekecek ama nasıl olduğumdan tam olarak emin değilim.

bunun bedelini ödeyecek Belki bir yerde iş bulabilirim, ben de para biriktirmeye başlayabilirim. Hannah'nın ne teklif ettiğini gerçekten bilmiyorum. Mezun olana kadar veya ihtiyacım olduğu sürece kalmama izin vermeyi planlıyorsa.

Sonra üniversite var ve kararımı verecek mektuplar tüm gelecek. Annemle babamın evine teslim edilecek mektuplar çünkü hepsinin üzerine koyduğum adres buydu. uygulamalar. Acaba okullarda konuşabileceğim, başka mektup gönderilmesini isteyebileceğim kimse var mı? Ya da belki baştan başvurmak zorunda kalacağım.

Tanrım, bunun bedelini ödemeyi hayal bile etmek istemiyorum. Hannah'dan bunu yapmasını isteyemem; Yapmıyorum *istek* Hannah bunu yapmak için Benim için. Belki de bu kılık değiştirmiş bir tür lütuftur, annem ve babam benim okula gitmem konusunda kesinlikle daha heyecanlıydılar.

kolej benden daha

Belki de artık bunun için endişelenmeme gerek yok.

Sanırım hala konuşacak çok şeyimiz var ama kız kardeşime beni evden atmayı planladığını nasıl soracağım?

Canım sıkılıyor ve şimdi bunları düşünmenin zamanı değil ama aklımı başka bir şeye odaklayamıyorum. Kapının üzerindeki saate her baktığımda, sanki zaman yavaşlıyor ve bu da işkenceyi artırıyor.

Sonra kapı açılıyor ve içeriye bir çocuk giriyor.

Uzun boylu - benden çok daha uzun, ilk fark ettiğim şey bacakları olacak kadar uzun - sıska bir vücudu ve koyu kahverengi teni var, siyah saçları yanlarda daha kısa, böylece üst kısmı biraz daha dışarı çıkıyor.

Merhaba Kev, dedi gülümseyerek.

Selam Nathan. Masanın arkasındaki sekreter de gülümsüyor. "Başımız belada değil, değil mi?"

"Sokak yarışı günlerimin bana yetişeceğini biliyordum." Bu çocuk, Nathan, dünyada yapmayı en sevdiği şeymiş gibi gülüyor. "Müdür Smith beni aradı."

"Özellikle sen?" Kev tek kaşını kaldırıyor. "Özel bir durum olmalı."

"Belki de örnek bir öğrenci olarak durumum nihayet kabul görüyor."

"Gülünç." Kev gülmüyor. "Pekala, şu anda bir toplantıda, o yüzden oturun, çok uzun sürmez."

"Serin." Nathan bir uzun bacağını diğerinin üzerine atarak yanındaki koltuğa oturdu ve ellerini kucağına koydu. Sessizliği bozması sadece birkaç saniyesini aldı. "

yeni misin Seni buralarda gördüğümü sanmıyorum." Oturuş şeklini benimle yüz yüze gelecek şekilde ayarlıyor.

"Evet, şey, buraya yeni taşındım." Ayaklarımı sürüklüyorum, çoraplarım ayaklarımın arkasından daha da aşağı düşüyor.

"Güzel. Ben Nathan. Elini uzatıyor.

Yavaşça alıyorum ama sallamıyorum ve nedenini gerçekten bilmiyorum. Sanki beynim vücudumun geri kalanının gerisinde kalıyor. Ben.

"Peki sen nerelisin, Ben?"

"Burada." Gerçekten ne dediğimi anlamadan cevap veriyorum. "Ya da burada değil ama ben Kuzey Karolinalıyım," diye kekeledim.

Kahretsin, bunu bile doğru anlayamıyorum. "Goldsboro, ben Goldsboro'luyum," diyorum sonunda.

"Ah." Kredisine göre, ne kadar yürüyen bir felaket olduğuma gülmüyor. "Yani çok uzak değil mi?"

"Evet."

Ben. Thomas beni bundan daha fazla kurtarıyor
utanç "Müdür Smith sizi görmeye hazır."

"Hey, Bay W!" Nathan koltuğunda canlanıyor. "Bugün dışarıda
olduğunu mu düşündün?"

"Hey Nathan, Ben'e bir konuda yardım ediyordum." Thomas
ellerini ceplerine soktu. Burada ne yapıyorsun?

"Müdür Smith beni çağırdı."

Ah, dedi Thomas, tekrar bana bakmadan önce biraz kafası
karışmış görünerek. İçeri gel, Ben, bekliyor.

"İyi şanslar Ben, görüşürüz umarım." Nathan bana gülümsüyor.

"Teşekkürler," dedim ve Thomas'ı koridorda takip etmeden
önce ona sessizce gülümsedim.

FOUR

Müdür Smith, gerçekten takdir ettiğim şeyleri yavaş bir şekilde açıklıyor çünkü tüm bu bilgiler bir kulaktan girip diğerinden çıkıyormuş gibi geliyor.

Okunması ve doldurulması gereken yaklaşık iki düzine belge var. Derslerime geri dönmemi sağlayacak formlar, okul kimliği yetkilendirmesi, yemekhane hesap bilgileri, kayıt olunacak dersler.

Her şey çok kafa karıştırıcı.

"Ben hala mezun olma yolunda olacak mı?" Thomas'ın zamir kullanımını izlediğini söyleyebilirim, ki bunu muhtemelen tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum.

"Transkriptlerini ve notlarını alana kadar bilemeyeceğiz, ama olacağını tahmin ediyorum. Okul sistemimiz eskisine benzer şekilde işliyor."

Onun.

Hayır, kızamam ya da üzülemem. Bu benim seçimimdi ve buna şu anda izin verilmiyor.

"Ne kadar erken başlayabilirim?" Soruyorum.

"İstersen yarın, evrakların zamanında fakslanması şartıyla. Neyse ki yeni bir sönestr başlıyor, bu yüzden derslerinize yetişmek için çok fazla sorun yaşamazsınız."

"Ben zeki bir çocuk." Thomas omzuma vurdu. İltifatı kabul etmek istiyorum ama birbirimizi toplamda yaklaşık iki saattir tanıyoruz.

"Peki, ne diyorsun Ben? Buna razı olur musun?" Müdür Smith bana soruyor.

Başımlla onayladım. "Evet."

"İyi." Manila bir dosya çıkarıyor ve benim için hazırladığı tüm kağıtları içine tıkıyor. "Belgeleri çabucak gözden geçirmek istiyorsanız, onları doldurun ve her sayfanın size söylediği yeri imzalayın."

"Hadi, öğretmenler odasına gideceğiz, boş olmalı." Thomas klasörü alır.

"Ya Thomas? Nathan'ı içeri gönderir misin, lütfen? Müdür Smith soruyor.

"Tabi ki." Thomas benim için ofisin kapısını tutuyor. Nathan, Bayan Smith şimdi senin için hazır. Thomas onu aradığında Nathan telefonuna yazıyordu.

Thomas'a yapmacık bir selam verip koltuğundan fırladı ve yollarımız kesişirken bana sırtıp göz kırptı. Evet. Kesinlikle benden daha uzun, en azından tam bir kafa ve belki daha fazla. Karşılık olarak gülümsemeye çalışıyorum ama eminim ki bu her şeyden çok ürkütücü geliyor. Thomas'ı koridor boyunca takip ederek hemen dışarıdaki boş gibi görünen bir kapıya gittim. kafeterya. Bu tuş takımına bir kod giriyor ve belirgin bir kod var.*tıklamak*itip açmadan önce.

Wayne'den çok daha süslü.

Evrakları doldurmak görüldüğünden daha da sıkıcı. Cevaplarını bilmediğim sorular var, bazıları beni tamamen işe yaramaz hissettiriyor, bazıları yanlış cevapladığım için endişeleniyorum çünkü ifadeler yanlış.

kafa karıştırıcı. Thomas yardım etmek için burada olmasaydı, dere Ama kırk beş dakika sonra bitirip doğruca Müdür Smith'in ofisine geri dönüyoruz.

"Harika." Bayan Smith kağıtları alır. "Ve ben eski okulunuzla iletişime geçtiniz ve onlar size faks gönderecekler.

Bugünkü kağıtlarınızın geri kalanı. Herhangi bir sorun olursa seni bu gece arayacağım Thomas ama görünüşe göre Ben, North Wake'in en yeni öğrencisi. Bayan Smith bu konuda çok heyecanlı görünüyor, ama sanırım beni dönüştürmediği için minnettar olmalıyım. sorgulamadan aşağı.

Thomas elini omzuma koydu. "Teşekkür ederim," diyorum.

"Oh, ve sana göstermesi için birini görevlendirdim. etrafında. Nathan Allan. Bekleme odasında tanıştığınızı mı söyledi?

"Evet. Bir nevi."

"Yarın sabah seninle burada ofiste buluşacak, bu yüzden normalde olduğundan biraz daha erken gel."

"Anladım. Burada parlak ve erken olacağız. Thomas kapıya doğru ilerliyor. "Teşekkürler Diane."

"Sorun değil. Ve Ben, North Wake'e hoş geldin."

Eve giderken konuşmam. Görünüşe göre Thomas istiyor ama mesajı oldukça çabuk alıyor.

"Otobüse binebilirsin ya da istersen benimle gelebilirsin."

Hiç bir şey.

Garip bir şekilde kıkırdar. "Yine de seni götürmemi istiyorsan bir saat kadar erken kalkman gerekecek."

ona cevap vermiyorum Aslında ikisi de umurumda değil ama Thomas'la at binmeyi tercih ederim. Otobüsler berbat.

Ama içimden konuşmak gelmiyor. Şimdi olmaz. Thomas muhtemelen benim bir pislik olduğumu düşünüyor. Beni içeri alıyor, beni alıyor

Ailemin beni kovmasından sonraki gün yeni bir okula girdim ve işte buradayım, onu görmezden geliyorum.

Belki de Hannah haklıdır. Belki de danışmanlığa ihtiyacım var. Kendimi çok... bitkin hissediyorum.

Evlerine döndüğümüzde, Hannah gitmiştir, garajdaki yeri boştur. "Bazı ders planları üzerinde çalışacağım. Oturma odasında rahatlayabilir ya da her şeyi yapabilirsiniz. Acıkırsan mutfakta yiyecek var.

Hiçbir şey yasak değildir, bu yüzden tereddüt etmeyin."

Thomas anahtarlarını kapının yanındaki bir kaseye bırakır.

Adımlarımı tekrar oturma odasına geri döndüm ve kanepede eskisi gibi aynı koltuğa oturup dizüstü bilgisayarını çıkardım. Açtıktan birkaç saniye sonra, bildirimler çıldırmaya başlar. Meryem.

Meryem:*Benji???? Naber???*

Meryem:*Beni görmezden gelme ufaklık, yine telefonunu aldığını söyleme bana???*

Meryem:*Aloooooooooo?*

Meryem:*Her şey yolunda mı Benji?*

Meryem:*BÜNYAMİN????*

Bu senin için Meryem.

Ben:*Hey*

Kuzey Carolina ile Kuzey Carolina arasındaki saat dilimlerini hesapladım.

Kafamda Kaliforniya; üç saat gerideyken muhtemelen yataktan kalkmış olacaktı. Meryem tam bir gece kuşudur, bu da genellikle en erken on sayı kadar ayakta oldukları anlamına gelir.

Meryem:*Bugün nasılsınız???*

Ben:*İyi değil.*

Meryem'e yalan söylemeyi düşünüyorum, onları endişelendirmek için bir sebep yok. Ama öyle ya da böyle çözeceklerdi. Şimdi değilse, bir dahaki sefere FaceTime yaptığımızda ve onlar yeni yatak odamı tanı.

Meryem:*İyi misin? Anlatmak ister misin?*

Ben:*Annem ve babamın yanına çıktım.*

Meryem:*Oh hayır...*

Ben:*beni kovdular*

Ben:*şimdi kız kardeşimle birlikteyim*

Meryem:*Kahretsin...*

Meryem:*Ailenin nefret ettiği kız kardeşin mi?*

Ben:*ta kendisi.*

Meryem:*Ben, çok üzgünüm, ne diyeceğimi bile bilmiyorum.*

Meryem:*O zaman plan nedir?*

Ben:*Hiçbir fikrim yok. Başka bir okula kaydoldum, ama bunun dışında...*

Ben:*Sadece bir şeyleri çözmeye çalışıyorum, tekrar başla.*

Meryem:*Ah Ben... Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum.*

Keşke şu anda sana ne söyleyeceğimi bilseydim.

Ben:*Sorun değil, gerçekten yapabileceğiniz hiçbir şey yok.*

Meryem:*Hayır, iyi değil. Ben çok... kızgınım, üzgünüm.*

Şaka yapmaya çalışmak bile şu anda boş geliyor ama kendimi durduramadan parmaklarım onu yazmaya başlıyor. otomatik olarak.

Ben:*Sanırım buna smad diyorlar.*

Meryem:*Beni şimdi güldürme, lütfen.*

Meryem:*Tanrım, tamam*

Meryem:*Dinle, bir toplantı için hazırlanmam gerekiyor. Ama çıktığım an sana mesaj atacağım. Benji'yi seviyorum. Bu yüzden*

fazla. <3

Ben:*Ben de seni seviyorum.*

Dizüstü bilgisayarını kapatıp, midemdeki uğultuları duymazdan gelerek yerine koydum. Thomas yemek için kendime yardım etmemi söyledi ama bunun ne kadar garip olacağını farkında olduğunu sanmıyorum. Bekleyebilirim.

Eğer zorunda kalırsam.

Televizyonda kanallar arasında dolaşarak zaman kaybetmeye çalışıyorum ama gözüme hiçbir şey çarpmıyor. Bir saat sonra ben mesajlarıma tekrar bakın, ama Meryem cevap vermedi, ben de YouTube kanallarını açıp rastgele bir video seçtim, kulaklığım olmadığı için sesi kısıp izliyorum. Fark etmez, tüm videolarına altyazı koyarlar.

Rahatladığımı hissediyorum. Göğsümdeki o tuhaf ağırlık şu anda biraz daha hafif gibi. Sanki saatlerdir ilk kez gerçekten nefes alabiliyormuşum gibi. Kendi kimliğimi sorgulamaya başladıktan ve bütün bir geceyi onların videolarını ve vlog'larını izleyerek geçirdikten sonra, Mariam'ın kanalını trans ve nonbinary gençler için bir mesaj panosunda buldum. Meryem hemen hemen her şeyden ve her şeyden bahsetti. Bahreyn'den Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmekten, ailelerine açılmaya, ikili olmayan bir kişi olarak çıkmaya kadar.

Onların videoları, kendimi ne olarak tanımladığımı bilmemin nedeni ve sonunda birine açılma cesaretini topladığımda, o Meryem'di. Çok garip bir geceydi.

Hatta sırf onlarla konuşmak için bir Twitter hesabı açtım. Ama benim üzerimde çalıştılar ve karşılıklı bir sevgi paylaştığımızı anlayana kadar konuşmaya devam ettik. *Steven Evren*. Kahretsin, onlar bana Benji demesine izin verdiğim birkaç kişiden biri.

Kapının açıldığını duyabiliyorum ve Hannah garajdan içeri giriyor, plastik poşetler asılı parmaklarından ve bileklerinden. Ben mi? Thomas mı? Döndünüz mü?"

"Burada," diyorum ama beni duyduğunu sanmıyorum.

Duyduğuma göre koridordan doğruca mutfağa gidiyormuş. Homurdandığını duydum ve sonra tezgâhın üzerine bir şey düştü. *Güm güm*. Taze cehennemde ne var? Hâlâ sallanan kapının yanından geçip Hannah'nın hazırladığı her şeye bakıyorum. dışarı.

"Tüm bunlar ne?" diye soruyorum, büyük kırmızı Target logosu taşıyan çantalara bakarak.

"Dışarı çıktım, sana birkaç şey aldım." Çantaları boşaltmaya başlar. Paketler dolusu iç çamaşırı, çorap, tıraş bıçağı ve biraz deodorant var. son iki maddeye bakmadan edemiyorum "Erkekler İçin" kategorisinde eksikler. Hannah bunu bilerek mi yaptı bilmiyorum ama Tanrım, onu bunun için seviyorum.

"Ah..." Benim için hazırlanmış olan her şeye bakıyorum.

"Ne tür kıyafetler giydiğini gerçekten bilmiyorum." Boş poşetleri toplamaya başlar. "İstersen bu hafta sonu birlikte alışverişe gidebiliriz, ama şimdilik sana gerekli şeyleri getireyim dedim."

"Teşekkür ederim." Aslında gülümsediğimi hissedebiliyorum. "Sorun değil ufaklık."

"Her şeyi aldın mı?" diye soruyor Thomas, ofisinden içeri girerken.

Hannah, "Yakında," diyor. "Kayıt nasıl gitti?"

"Yarın başlayacaklar." Thomas sırtıyor, tezgahdaki her şeye bakıyor.

Hâlâ Hannah'nın benim için aldığı şeylere bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum tekrar. Her an elimden kayıp gitmesinden korkarak hiçbirini bırakmak istemiyordum.

"Önemli değil." Tekrar omzumu ovmaya başladı. "Sen iyi olacaksın."

Başımı sallamaya başladım ve umarım gerçekten ağlamıyorum falan.

FIVE

"İlk günün için hazır mısınız?" Thomas ertesi sabah elinde bir fincan kahveyle bana sordu.

"Sanırım." Mutfağa bakıyorum. "Bir fincan almamın sakıncası var mı?"

"Ah evet." Dolaba doğru ilerliyor ve "Çörek Bana Ne Yapacağımı Söyle" yazan bu kupayı ve yarısı yenmiş bir çörek resmi çıkarıyor. "Krema buzdolabında."

"Teşekkürler." Birkaç saniye kahvenin kokusunu içime çekerek fincanımı yavaşça doldurdum.

"Gergin?"

"Biraz."

"İyi olacaksın." Kıkırdar. "Nathan iyi bir çocuk ama onun tur rehberi yetenekleri hakkında gerçekten konuşamam." Thomas kupasından bir yudum alarak bu garip sessizliği bıraktı. "İlk iş ofise gidip programınızı almanız gerekecek."

"Tamam aşkım." Beni hangi sınıfa koyacaklarını merak ediyorum. Umarım Wayne'de aldığım ile aynıdır.

Ayrıca evde sınıf arkadaşlarımdan herhangi birinin gittiğini fark edip etmeyeceğini merak etmekten de kendimi alamıyorum. tam olarak süper değildim orada popülerdi ve gerçekten arkadaş diyebileceğim kimsem yoktu. Ama birinin fark etmesi gerekiyor, değil mi? En azından öğretmenlerim. Öğrencilerinizden biri Noel tatilinde siz farkına varmadan ortadan kaybolamaz.

Thomas, radyoda yüksek sesli yerel bir talk show eşliğinde bizi okula götürüyor. Her birkaç şakaya kıkırdar dakika, ama bunun dışında sessiz görünüyor. O olmayana kadar.

"Merhaba, Ben." Thomas radyoyu kapatır.

Sanırım ancak bu kadar uzun süre gidebilirdik. "Evet?" Diyorum.

"Hannah'yı görmeyeli ne kadar oldu?"

Sorabileceği her şeyin dışında, ben gerçekten değildim Bunu bekliyordum. Ayrıca bunun cevabını zaten bilmesi gerektiğini düşünüyorum. "Yaklaşık on yıl, neden?"

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Artık değil."

"Evli olduğumuzu biliyor muydun?"

"Biraz," diyorum ve daha fazla açıklama bekliyor. "Onu Facebook'ta buldum. Düşün resimlerin oradaydı."

Ah, mantıklı.

"Hannah'nın benim hakkımda çok konuştuğunu mu söylemiştin?"

"Evet." Kendi kendine fıkra anlatır gibi gülüyor. "Bana her zaman ikinizle ilgili hikayeler anlatırdı, başınız belaya girerdi."

Hannah ile başımın pek belaya girdiğini özellikle hatırlamıyorum. Onunla ilgili anılarımdan çoğu yüksek sesli müzik, çarpılan kapılar, bağırışlarla ilgili. Bazen annemle babama, bazen bana ama tamam sanırım.

Thomas'a, Hannah'nın benim için geri geleceğinden hiç söz edip etmediğini sormak istiyorum. *isteyen* benim için geri gelmek, ama bu kayınbiraderi için uygunsuz bir soru gibi geliyor gerçekten yeni tanıştınız.

—————

Derslerim neredeyse Wayne Lisesi'ndekilerle tamamen aynı: İngilizce 4, Kimya Üstün Başarılar, Matematik Başarılar. Tek fark Sanat 4. Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Goldsboro'da normal sanat derslerimiz vardı.

North Wake'in farklı öğle yemeği saatleri de vardır. Sabah on ile on bir buçuk arasında dağıtılmak yerine gerçek öğle yemeğine daha yakın planlanmışlar.

Sekreter Kev, "Burada Nathan'ı bekleyebilirsin, eminim yakında burada olur," dedi. onun adı var mı merak ediyorum aslında Kev mi, yoksa Kevin'in kısaltması mı, yoksa başka bir şey mi? Dün oturduğum koltuğa oturdum, hâlâ vakit öldürecek bir telefonum olmasını diliyordum. hannah bana bu hafta sonu gidip yenisini alacağımıza söz verdi.

Nathan nihayet gelene kadar, şimdilik sadece saate bakıp ofise giren ve göz göze geldiğim herkese garip bir şekilde gülümsemekle yetineceğim.

"İşte burada."

O.

Yüzüme bir şey yansıtmamaya çalışıyorum çünkü bu alışmam gereken bir şey. Bunu istedim. Daha basit. Ve bunun için ona kızamıyorum.

Nathan hevesle ellerini çırpıyor. "Büyük tura hazır mısınız?"

"Evet," diyorum sırt çantamı alırken. Başka bir Hannah alımı.

"Programını aldın mı?"

Ona katlanmış mavi kağıdı verdim ve dersleri okumasını dinledim. "Güzel, aynı sınıfa ve aynı Kimya dersine sahibiz, bu yüzden biz de aynı öğle yemeği saatinde olacağız!"

"Oh iyi."

"İngilizce ile başlayalım." Nathan beni, duvarlarında lacivert ve donuk altın rengi arasında gidip gelen kilitli dolapların olduğu bu steril beyaz koridora götürüyor. "senin var

Bayan Williams. Onu geçen yıl bende yaşadım ve o sert biri ama elinden gelenin en iyisini yaparsan ve dönemin sonunda biraz fazladan krediye ihtiyacın olursa

yıl, genellikle bunun için iyidir. Boş yere işaret ediyor sıralarla dolu sınıf; umarım hangi sınıfın hangisi olduğunu hatırlamakta zorluk çekmem.

Kapının üzerindeki "Oda 303" işareti dışında onu diğerlerinden ayıran pek bir şey yok. Numarayı kafamda tekrarlıyorum. 303, 303, 303.

Hesap mı? Nathan soruyor. Açıkçası onun sorusunu kaçırdım.

"Ha?" Kendimi transtan sallıyorum. "Üzgünüm."

Tekrar gülümsüyor. "Onur Hesabı'nda mısınız? Oldukça gelişmiş şeyler."

"Ah. Matematiği severim," diyorum.

"Gerçekten mi? On yedi yaşım boyunca söylemeliyim ki bu bir ilk." O sırttır.

"Şey, bilmiyorum *beğenmek* gerçekten," diye düzeltiyorum kendimi. "Ama bunda iyiyim."

"Onurlar için sadece 'iyi' olmaktan daha fazlası olmalısın transfer olsa bile burada dersler." "Çok fazla yeni çocuk almıyoruz, bu yüzden ateşli biri olacaksın" diye ekliyor. buralarda mal."

"Gerçekten mi?" Harika. Tam ihtiyacım olan şey.

"Endişelenme. Sert ve sert futbol takımının yanında başını öne eğdiğin sürece, iyi olmalısın."

Bundan sonra ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Oh, ve müzik odasının yakınındaki banyolardan uzak dur, grup çocukları PDA'dan korkmuyor." Biraz titriyor. "Bazı şeyleri asla gözden kaçırmayacaksın."

"Hmm," diye mırıldandım, bunu bir cevap olarak algılamasını umarak.

Beni Kimya'ya götürürken çoğunlukla sessiz kalıyoruz. "Kimyayla ilgili olan şey, okulun arka tarafında olması, bu yüzden gerçekten ders almak istiyorsan kafeteryaya koşman gerekiyor. yenilebilir şeyler Yine de Bay W oldukça havalı, bazen erken çıkmamıza izin veriyor." Nathan programımı tekrar okuyor. "Onu tanıyor musun? Dün ikinizi ofiste gördüm."

"O benim kayınbiraderim."

"Vay canına. Seni onun sınıfına almalarına şaşırdım." BEN bahsetme ama bunu Thomas'ın düzenlediğine dair bir his var içimde. Nathan, Thomas'ın açık sınıf kapısını çalar. "Günaydın, Bay Waller."

Thomas odanın uzak köşesindeki masasında oturuyor. oda. "Günaydın Nathan, Ben'i hâlâ gezdiriyor musun?" diye soruyor, bir şeyler karalıyor.

"Evet." Nathan odanın önündeki uzun tezgahın üzerinden eğiliyor, bir dizini bir taburede dengede tutuyor.

"İddia ettiği kadar iyi bir tur rehberi mi, Ben?" Thomas, ellerini bir tür süper kötü adam gibi kolçaklara dayamış, yüzünü bize doğru çevirmeden önce kağıtlarından birine bir şeyler işaretliyor.

"Evet." Odanın önündeki tezgâhın üzerinde bulunan bu küçük akvaryuma bakıyorum ve burada şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurbağa yavrularının bulanık suda yüzdüğünü izliyorum.

Nathan, "O konuşkan biri değil," diye ekliyor.

"Hayır, Ben değil." İç çekiyor. "Siz ikiniz ilerleseniz iyi olur, fazla vaktiniz yok."

"Sağ. Sanırım birkaç dakika içinde görüşürüz, Bay W. Nathan bana el sallayarak koridora geri götürdü. Sıradaki kafeteryaya doğru yürüyoruz. Cidden rahatsız edeceğimden şüpheliyim buraya geliyor; Goldsboro'da hiç yapmadım. "Peki, herhangi bir

sorular? Endişeler mi? Düşünceler mi, görüşler mi? Şikayetler? Aslında pek bir şey söylemedin."

Kafamın üstünden hiçbir şey düşünemiyorum. Tabii şu an beynim çok karışık. Dün gece gece yarısı bayıldım ama yaklaşık iki saat sonra uyandım ve bir daha uyuyamadım. Şimdiye kadar bu benim eski okulumdan pek farklı görünmüyor. Ama Nathan'ın bana bakışından bir şey sormam gerektiğini hissettim. "Sen de mi kıdemlisin?"

Sanki soru onu şaşırtmış gibi yüzü buruştu, ama o sadece sırıtarak ve başını sallayarak gülerek geçiştirdi. "Ben okulu kastetmiştim." Ellerini kapşonlusunun ceplerine sokuyor. "Ama evet. Ben."

"Ah."

"Peki, boş zamanlarında ne yaparsın? Sanat 4'tesin, yani çizmeyi sevdiğini tahmin ediyorum?"

"Bazen."

"Oh, güzel, öğretmenini seveceksin. Herkes sever hanımefendiyi Liu. Sırada sana Calc dersini göstereceğim." Dışarıdaki bu yürüyüş yolunu kestik. Buradan otoparkın dolduğunu görebiliyorum. "Bana başka bir soru sormak istemiyor musun?"

"Yaptığımız şey bu mu?" Soruyorum.

"İsterseniz. Bu adil, Benjamin..." Programımı yeniden açtı. "De Backer?" Soyadımı okuyor.

Veilk denemede doğru anlıyor. "Peki ya bu? Soruya soru, cevaba cevap?"

"Tamam," diyorum.

"Bu soyadı Alman mı?"

"Belçikalı. Bence." Annem ve ben aslında iyi vakit geçirdik. soyadımızın izini sürmek için geçen süre. Bu tür soyağacıyla gerçekten ilgileniyordu, bu yüzden Hannah ve babam büyük tartışmalarından birini yaparken, beni kiliseye götürürdü.

kütüphanede otururduk ve ailemizle ilgili sahip oldukları tüm kitapları okurduk. Birkaç ziyaretten sonra, yine de kuruduk ve sadece isimler bulmaya ve onlar ve şimdi ne yaptıkları hakkında arka plan hikayeleri uydurmaya başladık.

Sonra bir gün gitmeyi bıraktık. Sanırım artık onun için eğlenceli değildi.

Yürümeyi bırakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Nathan bana işaret ediyor. "Ve şimdi sıra sende." "Ha?

Ah, sen buralı mısın?"

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Daha ilginç bir şey yok mu?" omuz silkiyorum

Ailem ben ortaokula başlamadan önceki yaz buraya taşınmıştı.

"Nereden?"

"Hı-ıh." Nathan parmağını ileri geri oynatıyor. "Bir sorum olacak."

Soracağı soru türlerinin herhangi bir sınırı olup olmadığını merak ediyorum. "Elbette."

"Ne çizmeyi seversin?"

"Ah, şey." Ve birdenbire şimdiye kadar çizdiğim her şey beynimden silinip gitti.

*Puf!*Gitmiş.

"Şey, gerçekten herhangi bir şey, sanırım." Çizmeyi sevdiğim birkaç karakter var; manzara resimleri yapmak da her zaman eğlencelidir ama benim bunu yapmaya pek fırsatım olmuyor.

"Herhangi bir şey?" Nathan bunun bir anlamı varmış gibi kaşını kaldırdı. "Belki bir gün eskiz defterine bir göz atabilirim?"

"Evet..." Kolumu ovuşturuyorum. "Belki."

Kesinlikle olmayacak. Bir milyon yılda değil. "Harika! Hadi ama." Nathan'ın elini ellerimde hissediyorum. dirsek. "Sanat odasına gidelim, içimde bir his var

çıldırarak!" Beni dışarı çıkardı ve geçit boyunca binanın önüne doğru yürüdük. "Teknik olarak onun kendi binası, birkaç yıl önce eklemişler ve ondan önce, şimdi drama odasının olduğu yerd. Bayan Liu da gerçekten harika."

"Evet?"

"Kesinlikle, geçen yılı geçmeme imkan yok.

Çöp figürlerim bile iğrenç. Ama yine de beni geçti. Sanırım Bayan Liu en azından denediğimi anladı."

Nathan büyük bir boya kutusuyla açık duran bu dış kapının önünde duruyor. "Ah, Bayan Liu," diye şarkı söylüyor Nathan, kapı.

Odanın arkasına yakın bir yerde yüksek bir çarpma sesi var. Yardım etmek için acele etmeye çalıştım ama Nathan geride kaldı, bu yüzden benim de yapmam gerektiğini düşündüm.

"Ah, bir sepete bok!" birisi tıslar, ardından uzun bir inilti ve yaklaşan ayak sesleri gelir. Bayan Liu, saçları dağınık bir düğüm şeklinde bağlanmış ve kulağının arkasına sıkıştırılmış bir kalemle kısa boylu bir Çinli Amerikalı kadındır. Giydiği önlük, altındaki beyaz bluz da boya lekeleriyle lekelenmiş. En azından kurumuş görünüyor.

"Nathan!" Kimin geldiğini anlayınca bize doğru koşup Nathan'a sarıldı. "Bu kadar erken burada ne yapıyorsun?"

"Yeni adama etrafı gösteriyorum." Arkasına sarılır. "Ben, bu Bayan Liu."

"Tanıştığımıza memnun oldum." elimi uzatıyorum

O kadar hızlı sallıyor ki kolumun yuvasından fırlayacağından oldukça eminim. "Ben de seninle tanışmak çok güzel! Şimdiye kadar North Wake'i nasıl buldun?"

"Sorun değil," diyorum.

"Pekala, seni ağırlamayı dört gözle bekliyorum. Ne yazık ki, bu yıl Sanat 4 dersi için yeterince çocuğum olmadı, bu yüzden hemen hemen kendi başına kalacaksın.

"Kendi başıma?" Soruyorum.

"Senin seviyende, ben seni biraz daha iyi tanıdıktan sonra, dizginleri hemen hemen tamamen özgür olacaksın tabii."

Işınlanıyor. "Ama burada birinci sınıfa ders vereceğim. Ve..."

Nathan'la bana bu küçük yerden onu takip etmemizi işaret etti. koridor. Diğer tarafta başka bir sınıf var. Sıra olmadığı için bunun daha büyük olup olmadığını söyleyemem ama öyle hissettiriyor.

"Burada çalışacaksın."

"Ah." Her şeyi anlıyorum. Duvarlar tablolarla kaplı, tamamen açık bırakılmış, boya tüplerini ve kanvas ve şövale raflarındaki rafları gösteren dolaplar. Her şey harika. Muhtemelen bunun yaklaşık yarısı Goldsboro'daydı.

"Vay."

"Etkilenmiş?" Nathan'ın bana sorduğunu duydum.

"Evet." Her şeyi anlayarak yavaşça başımı salladım. Belki de her şey o kadar da kötü olmaz.

İlk günler tuhaftır, özellikle de yeni çocuksanız. Sınıfa girmek, herkesin susup bana dik dik baktığı o süper garip an değil. Ama ben yaparım

birkaç tuhaf bakış yakalayınca yanımda oturan insanlar benimle konuşmaya çalışıyor. Ama sanırım vazgeçtikleri zaman Göründüğüm kadar ilginç olmadığımı fark et.

Neyse ki hiçbir öğretmenim beni sınıfa tanıtmadı. Hep buradaymışım gibi davranıyorlar.

Kimya dersinde öğle yemeği zili çaldığında Thomas'ın sınıfında takılıyorum ve koridorlar boşalınca kafeteryanın aksi yönüne ilerliyorum. Okulun arkasında amfityatroya benzeyen gerçekten güzel bir dörtlü alan var. Bir uçta bir grup çocuk zaten toplanmış durumda ama oturduğumda kimse bana kaybolmamı söylemiyor. diğer tarafta ve uzun zamandır ilk kez huzur ve sükunet içinde çizebiliyorum.

Burada nefes alabiliyorum.

Yaptığı her şeyi takdir etmediğimden değil, ama Nathan biraz... boğucu olabilir. İyi bir şekilde. Eğer gerçekten boğulmanın iyi bir yolu varsa. Her şeyi yapmaya çok hevesli görünüyor. Ve Thomas, Kimya dersinde beni yanına oturtmaya karar verdi. Yani her gün en az bir saat alacağım- bir buçuk doz Nathan Allan.

Son defterimi kaybettiğimi söyledikten sonra Bayan Liu'nun hediyesi olan yepyeni eskiz defterini açıyorum.

Bunun tamamen boş olduğunu düşünmek garip. Benim geçmişim çizimler, karalamalar ve notların hepsi gitti. Muhtemelen sonsuza kadar. İlk boş sayfaya bakıyorum ve neler yapabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. çizmek.

SIX

Dükkandaki adam yeni telefonumu almak için arka tarafa gittiğinde Hannah'ya, "Bir iş bulduğumda sana geri ödeyebilirim, yani," diye fısıldadım.

Hannah sadece gözlerini deviriyor. "Endişelenme, br-" Sözlerini kısa kesti. Ben. sana kardeşim diyebilir miyim Bu doğru değil, değil mi? Başka bir şey bulmalıyım."

Mesaj panolarında, birçok enby insanının erkek ve kız kardeşlerinden kendilerine "kardeş" in kısaltması olan sib demelerini istediğini gördüm. Fikri ben de beğendim ama birinin onu gerçekten benim için kullanabileceği fikriyle hiç oynamadım.

"Sib iyidir," diyorum. "Kardeşim yerine ya da her neyse."

Kardeşim. Anladım. Pekala, kardeşim, bana geri ödeme konusunda endişelenmene gerek yok, sorun değil.

Kendimi biraz suçlu hissetmekten alıkoyamasam da yeniden bir telefona sahip olmak iyi hissettiriyor. "Hey. Bana borcunu ödemek için ne yapabileceğini biliyorum." Arabaya bindiğimizde Hannah bana tuhaf tuhaf baktı.

Uh-oh.

"Bridgette ile bir toplantıya gitmen yeterli."

"Bridgette?" Soruyorum. Hiç Bridgette hatırlamıyorum. Dr.

Taylor. Sana bahsettiğim psikiyatrist mi?

"Telefonunu geri alabilirsin." Çantadan kutuyu çıkarıp ona geri verdim.

Ben, lütfen. Arabayı sokağa çeker. "Sadece bir toplantı."

Koltuğa çöküyorum. "Hanna-"

"Sadece bir tane. Gerçekten sana yardım edebileceğini düşünüyorum. "Neden?"

"Çünkü bu benim için en kolay zaman değildi.

sen ve bence bunu biriyle konuşman sana yardımcı olabilir." Neredeyse tüm bunları tek bir nefeste püskürtüyor. Bu kadar sinirlenmeseydim etkilenirdim. "Sadece bir Randevu," dedi tekrar. "Tek istediğim bu." "Sadece bir?"

"Bir, söz veriyorum. Ondan sonra, onu görmeye devam etmek isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz.

İyi, dedim, emniyet kemerimi çözüp arabadan inme dürtüme karşı koyarak. En azından bu bana bir terapistle görüşmek zorunda kalmadan hastanede birkaç hafta kazandırabilirdi. Yine de bunu yaparsam Hannah'ın durumu muhtemelen daha da güçlenecekti.

"Eve vardığımızda onu arayacağım, tamam mı? Belki önümüzdeki hafta bir açılışı olur."

"Harika."

"Yardımcı olacağını düşünüyorum, belki evde olanları konuşabiliriz."

"Evet." Pencereden dışarı bakıyorum, dikkatlice izliyorum yanından geçtiğimiz her şey Ona bir tür terapiye gidip gitmediğini sormak istiyorum ama bu bana bir hakaret gibi geliyor.

"Hiç iyileştiler mi?" Hannah soruyor. Ve midemdeki o düğümün yavaşça boğazımdan yukarı tırmandığını hissedebiliyorum.

"Gerçekten değişmediler," dedim ona.

"Ben... ben gerçekten üzgünüm..." Hannah direksiyona bakıyor. "Seni böyle bıraktığım için. Artık dayanamadım ve şansımı bulduğumda kullandım.

Yüzündeki suçluluk bariz bir şekilde ona baktım. Mezun olduktan hemen sonra ayrıldı. Öğle yemeği yemeye gidecektik ama Hannah gelmedi. Ve eve geldiğimizde,

odası tamamen boştu. Annem ve babam onu aramaya çalıştı ama telefonuna cevap vermedi.

Defterimize gizlenmiş notu bulmam neredeyse bir haftamı aldı. banyo, üniversitesinin adı ve cep telefonu numarası olan. Bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylüyordu. Sanırım rahatlatıcı olması gerekiyordu ama gerçekten beni delirtmişti. Çünkü gitmişti.

Kendi başımın çaresine bakmam için beni onlara bırakmıştı.

Ondan sonra annem ve babam değişti. Babamın tüm sorunları için bir nevi kum torbası oldum. Aslında bana vurmadı ama bir gecede aslında tek çocuk oldum. Her şeyin ve her şeyin odak noktası. Yanlış bir şey yaptıysam, orantısız bir şekilde patladı. Neredeyse onlar gibiydi

Hannah'nın başına gelenleri gördü ve benim de aynı şekilde olmayacağımdan emin olmaya kararlıydı. Ancak okul ve ev işleri yüzünden bana karşı daha fazla hüsrana uğramanın bunu nasıl değiştirmesi gerektiğini bilmiyorum.

İyi misin? Beni dürtüyor.

"Sadece düşünüyorum," diyorum. Senin hatan değildi. "Yapmalıydım... ben sadece..."

omuz silkiyorum "Her neyse." Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Şimdi olmaz.

Ve seçme şansım varsa, asla.

Pazar bir hiçlik günüdür. Çok geç uyuyorum, gözlerimi açtığımda odamı tanıyamıyorum.

Nefes al, dedim kendi kendime yüksek sesle ve bir an kendi sesimi tanıyamadım. Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyor. "Sadece nefes al. Burası Hannah'nın evi, artık onunla yaşıyorsun. Ellerimi çarşafarımdan çözeceğim,

ama sırtımın küçük bir kısmında teri hissedebiliyorum. Rüyamın neyle ilgili olduğunu hatırlamıyorum ama Hannah ve annem oradaydı. "Nefes almak."

Günün çoğunu odamda, bir nevi bu pus içinde geçiriyorum. Sonunda bir şeyler çizmeye çalışıyorum.*herhangi bir şey*, gerçekten, ama ne zaman kalemimi alsam, elim gibi oluyor işbirliği yapmayı reddediyor. Ondan sonra, Thomas ve Hannah ile birlikte gazetenin köşelerine karalamalar yaparak televizyon izlemeye çalıştım. Çok ayrıntılı bir şey yok.

Günün geri kalanını biraz Meryem'le sohbet ederek, yatmadan önce bu hafta sonu olan her şeyi onlara anlatmaya çalışarak harcıyorum. O gecenin üzerinden neredeyse bir hafta geçtiğine inanmak zor. Çok uzun zaman önce imkansız hissettiriyor. Pazartesi sabahı alarmım çok erken geliyor.

Uzun zamandır ilk kez tam bir gece uykusu çekmeyi başardım ve bundan o kadar zevk bile alamıyorum.

Sonra Dr. Taylor'la randevumu hatırlıyorum. Hannah benim için ayarlamayı halletti, ama bugün öğlen tek bir kontenjan açıldı, bu yüzden beni okuldan erken alıp götürecek. Oflayarak oturdum ve banyoya yürüdüm. Ne kadar denersem deneyeyim, suyun ısınmasını beklerken bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ait olmayan soluk kirli sakala bakıyorum. Görünüşünden nefret etsem de, hala tıraş olacak zamanı ya da enerjiyi bulamadım. Sonra gözlerimin altındaki torbaları, alnıma düşen saçlarımı ve sivilcelerimin bıraktığı izleri fark ediyorum.

Çevrimiçi olarak gördüğüm diğer ikili olmayan insanlarla tam bir tezat. Pürüzsüz, tüysüz, sivilcesiz yüzleri, her zaman mükemmel görünen kesilmiş saçları. Bu şeyleri asla yapamam olmak. Çünkü ne kadar istesem de vücudum kendimi görmek istediğim gibi değil. Yanlış bir şey olduğundan değil

bu tür insanları besliyor, ben sadece... tarif etmesi zor. Vücutlar çok garip, özellikle de kendinize ait değilmişsiniz gibi hissettiğinizde. Ama ergenlik engelleyiciler gibi şeyler için çok geç ve ameliyat istediğim bir şey değil.

Kahretsin, benim adım bile pek "tarafsız" değil. Aslında öyle bir şey olmasa da erkek ismi. Ama onu değiştirmek uzun ve karmaşık ve ne yapacağımı bile bilmiyorum. olarak değiştirin. Ben Ben; ben böyleyim.

Gerçekten ne istediğimi bilmiyorum ama bu beden değil. Benimle alay etme şekliyle neredeyse biliyormuş gibi. Alır Hannah'nın bu randevuyu kaçırmama izin vermeyeceğini bilsem de yatağa geri dönmek için sahip olduğum her şey. "Benim neyim var?" Fısıldıyorum.

Sadece yarım gün geçirmem gerekiyor. Bu kadar. Hannah beni öğle yemeğinden önce alacak ve randevuya götürecektir. Ama yarım gün bile fazla gelecek gibi. Nefes alıp veriyorum. Bunu yapabilirim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım kendi kendime.

"Öğle yemeğinde nereye gidiyorsun?" Nathan tezgahın üzerinden eğiliyor, başı köpek yavrusu gibi yana doğru eğiliyor.

Kimya dersinde oturuyoruz. Thomas dersi bitirdi bugün erkenden, bu yüzden bana verilen tüm ev ödevlerini atlamaya karar verdim. Sadece birkaç gün sonra halletmesi gereken çok şey var, özellikle de görünüşe göre birkaç şeyin son tarihini kaçırdığım için. Ayrıca birkaç derste yakalama oyunu oynamam gerekiyor. Sanatta ve Matematikte oldukça iyiyim ve Thomas bana Kimya dersinde yetişmeme yardım edeceğine söz verdi. Ama İngilizce için bir öğretmene ihtiyacım olacağını şimdiden söyleyebilirim. Ben hiç

tüm kağıt yazma işinde iyi zaten. Hatırlaması çok zor olan çok fazla kural var.

"Ne demek istiyorsun?" gözlerimi ovuyorum. Bütün bu şeyler birbirine karışmaya başlıyor. Düzinelerce imza satırı ve burada her şeyin bana ne kadara mal olacağını hesaplamaya çalışıyorum. Ya da sanırım Hannah'ya mal oldu.

"Yani, aynı öğle yemeği saatimiz var ama seni orada bir kez bile görmedim." Nathan elini kaldırıyor.

"Başka bir yere gidiyorum," diyorum, bu konuşmayla pek ilgilenmiyorum.

Ama öyle olduğu açık. "Nerede?"

"Önemli mi?" İç çektim, tüm kağıtları çantama geri tıktırdım ve biraz fazla memnuniyetle fermuarını kapattım. Avlunun "resmi-gayri resmi" sigara içme alanı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ne içtikleri görünüşe göre hepsi arasında değişiyor ama onlar beni rahat bırakıyor, ben de onları rahat bırakıyorum. Hızla en iyilerden biri haline geliyor Bu okulda sahip olduğum ilişkiler.

Aynı şeyi Wayne'de de yaptım, sadece bir avlu ya da onun gibi bir şey, bu yüzden spor salonunun arka girişini kullandım. Kimsenin gerçekten düşünmediği biri. Orada ben yalnız olabilir. Birinin beni bulması, canımı sıkması veya ne üzerinde çalıştığımı sorması konusunda asla endişelenmeme gerek kalmadı.

"Sadece merak ediyorum. Artı ben senin sorumlu arkadaşını. Nathan gülümsedi.

Ona sadece boş bir bakışla bakıyorum. "Benim ne?"

"Sana bakmam gerekiyor."

"Sadece bana derslerimi göstermen gerekiyordu." "İyi misin? Biraz sinirli görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Tamam, Bay Tutum." Nathan kıkırdar.

Lütfen bana öyle deme. Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum, tıpkı benim gibi

sadece içindeki yorgun, yanma hissini silebilirdi. "Bay" hakkında daha fazla konuşup konuşmadığımı bile bilmiyorum. bölüm veya "Tutum".

"Sorun değil, dostum."

Sanırım düşündüğümde daha kızgın konuşuyorum. Sonuçta sadece bir soru soruyor. Sanırım bu randevu yüzünden stresliyim.

Nathan'ın kredisine göre, alınmış görünmüyor. "Bir ara benimle öğle yemeğine gelmelisin, arkadaşlarım seninle tanışmak istiyor."

"Ben bu konuda düşüneneğim." Öne doğru eğilip başımı sırt çantama gömdüm, aktif olarak bunu bir daha asla düşünmemeyi planlıyordum. Bu sabah bir karmaşa oldu ve daha iyiye gitmeyeceğinden eminim. "Bugün önemli değil ama." bu Thomas'ın masasındaki, muhtemelen ön bürodaki telefon çalmaya başlar.

"Neden?"

"Doktor randevum var. Bu süreden sonra ayrılıyorum."

"Ah, ürolog?" Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en düz suratla soruyor.

"Ne? Hayır," diye kekeledim. Peki neden ilk tahminin buydu? Boş ver."

"Rahat adam." Nathan kendi çantasını toplamaya başlar.

"Seninle oynuyorum."

"Evet."

Ben. Thomas telefonu kapatır. "Ofiste senin için hazırlar."

"İyi şanslar," diye fısıldadı Nathan, koltuğumu tezgahın altına iterken. Kapıya doğru ilerlerken yeni sınıf arkadaşlarımdan birkaçı bana ters ters baktı, sırt çantam sırtıma atılmıştı.

omuz. Neyse ki Thomas herhangi bir uzun tartışmadan kaçındı. Bu, muhtemelen buradaki herkesin rastgele gelen bu tuhaf kışlı çocuğu merak ettiği anlamına gelir. sınıflarına konuldu.

"Gitmeye hazır?" Ben ön büronun kapısından içeri girerken Hannah çantasını alıyor.

"Evet." Aslında değilim, ama devam edip bu işi bitirmenin daha iyi olacağını düşündüm.

"Şimdiye kadar iyi bir gün mü geçirdin?"

Hannah arabasını binanın önüne çekti.

Bugün dışarısı mevsim dışı sıcak ama üç kat giyinmeye ihtiyaç duymadığım ilk gün, bu yüzden şikayet etmeyi düşünmüyorum. "Şu ana kadar."

Hannah son iki gecesini bana Dr. Taylor'ın eski hastalarının eleştirilerini göstererek geçirdi, onun şehirdeki en iyilerden biri olduğuna dair güvence verdi, bu da beni gerçekten daha da gerginleştirdi.

onunla konuşmak için Hannah'nın ona tam olarak ne kadarını anlattığını merak ediyorum.

Kendimi zihinsel olarak yeniden çıkmaya hazırlıyordum ama bunu bir süredir yapıyorum. Bu ... idi erken fark ettiğim şeylerden biri. Queer iseniz, hayatınız uzun bir çıkış anı olma potansiyeline sahiptir.

Doğru zamirler olarak anılmak istersem, zorunda kalacağım insanları düzeltin ve önce kendimi oraya koyun ve kim bilir neler olabilir.

"Gergin misin?"

"Birinin bir öğleden sonra beynimi kurcalaması için mi?" Emniyet kemerimi bağlıyorum. "Ben heyecanlıyım."

Hannah bana bu bakışı attı, kaşları aşağı dönük, "sakinleşmen gerekiyor" bakışı. Tamam, şımarık pantolon. BEN sadece yardımcı olacağını düşün ve bu kısa bir toplantı. Sadece kırk beş dakika."

"Hmm." Bana sorarsan kırk beş dakika çok uzun. "Ona hiçbir şey söylemedim." Hannah'nın arabası bir durmak. "Senin ikili olmamanla ilgili. Neye razı olacağını bilmiyordum."

"Ama annemle babamın beni kovduğunu biliyor, öyle mi?"

"Bu ayrıntıdan kaçamazdım. Üzgünüm kardeşim." O bakıyor yola çıkmadan önce trafiği kontrol etmek için etrafında.

"Herneyse." Bunu bir yabancıyla paylaştığı için rahatlasam mı yoksa kızsam mı bilemeyerek iç çektim ve başımı serin pencereye yasladım.

Muayenehane, bir apartman gibi görünen ama aslında sadece muayenehanelerle dolu olan bu uzun kompleksler dizisinin bir parçasıdır. Sadece burada, dişlerinizi temizletebileceğiniz ve isterseniz birkaç röntgen çekebileceğiniz bir yer var ve tüm bunları yaparken de sağlıklı olup olmadığınızı kontrol ediyorsunuz. hamile. Hepsinin Hannah'nın arabasının üzerinde yükselmiş gibi görünmesine baktım.

Gerçekten Hannah'ya yeniden randevu alıp alamayacağımızı sormak istiyorum. Gerekirse okula bile geri döneceğim. Sadece burada olmamak için her şey. Bu kadını gerçekten görmem gerekiyor mu? Tüm sorunlarımı tamamen ve tamamen yabancı birine açıklayabilir miyim? Gözlerim yerden binalara kayıyor, midem kasılıyor. Benim için bırakacak hiçbir şey yok, ama safranın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Ofisi üçüncü katta." Hannah arabanın kapılarını kilitler ve anahtarlarını çantasına tıkkıştırır.

Ofislerin isim levhasını okuyarak girişe kadar geliyorum. Bütün bir blok değerinde danışmanlar, unvanları, ofis numaraları. Dr. Taylor'ın ismine odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama sanki gözlerim kör oluyor.

bir saniyeliğine bulanık. Gözlerimi kapatıp kaşlarımı çattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ellerimde o gece Walgreens'te hissettikleri aynı yapışkanlık hissi var. Mideme yumruk yemiş gibi ani bir duygu, sanki nefes alamıyormuşum gibi.

"Hanna?"

"Sorun nedir?"

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Hey hey hey. Sorun değil." Hannah alanı kapatır aramızda, elimi tutuyor ve geri çekmemek içimdeki her şeyi alıyor. "Her şey yolunda. Dinlemek. İyi olacak. Taylor sana yardım edecek, tamam mı?"

"O ne yapacak?" Çok derin nefes almamaya çalışıyorum. Ağlamam gerektiğini hissediyorum ama gözyaşı yok, sadece bu ciğerlerimde dışarı çıkaramadığım hava cebi.

"Seninle neler hissettiğin, neler yaşadığın hakkında konuşacak."

"Ona ne söylemeliyim?"

"Ona ne istersen söyle ama en azından kendini ne olarak tanımladığını bilmesine yardımcı olacak. Bu ilk adım." Başımı sallamaya çalışıyorum ama yine de hasta olacaktım gibi hissediyorum. Aileme söylemeden önce tam olarak böyle hissediyordum.

Bunu tekrar yapamam, değil mi? Tekrar tekrar dışarı çıkamam, burada olmaz, şimdi olmaz.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Tamam aşkım." Hannah iç çekerek yüzüne düşen saçı düzeltti. "Bunu dene. Bana zaten bir kez söyledin. Sadece bana söylemeye devam et.

Bu kolay olmalı, değil mi?"

"Ne?"

"Sadece bana tekrar etmeye devam et. Kelimelerin bir süre sonra anlamlarını yitirdiği şey gibi."

"Bunun gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor musun?" Soruyorum. Demek istediğim, sanırım mantıklı. En azından teoride.

"Bunu söylemeye alışırsan, daha kolay olacak. Sanırım bu iş böyle yürüyor?"

Derin bir nefes alıyorum ve kelimeleri yavaşça ağzımdan çıkarıyorum. "Ben ikili değilim."

"Tekrar."

"Ben ikili değilim."

"Hadi, yapmaya devam et."

"Ben ikili değilim. Ben ikili değilim. Ben ikili değilim. Bir lobinin ortasında durup aynı kelimeleri tekrar tekrar tekrar etmek aptalca. Ama midemdeki ağırlığa rağmen bunu her söylediğimde daha kolay geliyor. "Ben ikili değilim. Ben ikili değilim.

"Bir tane daha."

"Ben ikili değilim."

"Güzel, bunu aldın." Elini sırtıma bastırdı ve beni asansörlere götürdü. "Gerekirse beni hayal et, tamam mı?"

Başımla onayladım. Sadece oraya git. Oraya gir ki geri dönüş olmasın.

"Bana ihtiyacın olursa bekleme odasında olacağım. Erken ayrılmak istersen, orada seninle oturmama ihtiyacın olursa, ne olursa olsun.

"Tamam aşkım." Asansör kapıları kayarak açıldı ve birlikte içeri girdik.

Ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Belki bembeyaz duvarlar, çirkin karo zeminler ve kaçınılmaz bir tıbbi koku. Ama Dr. Taylor'ın ofisi tıpkı olduğu gibi görünüyor. Bir ofis. bu

duvarlar açık mavi ve renkli tablolarla dekore edilmiştir.
Mobilyalar da parlak ve zemin sıcak bir sert ağaç.

"Merhaba! Ben, değil mi? Gülümseyip kapıyı benim için ardına kadar açıyor.

"Evet."

Ben Dr. Taylor ama isterseniz bana Bridgette diyebilirsiniz. Hemen kanepeye oturabilirsin." Taylor, duvara yaslanmış bu iğrenç hardal sarısı kanepeyi işaret ediyor. Yine de bir mucize eseri, odanın görünümüne uyuyor.

"Bu yüzden." Dr. Taylor masasından küçük bir not defteri ve kalem alıyor. "Kız kardeşin bana birkaç şey söylemek için aradı."

Düşündüğümden daha yaşlı. Belki kırklı yılların ortalarında? O da oldukça kısa, kahverengi teni ve kısa, sıkı bukleleri var. "Sana ne söyledi?"

"Evinden kovulduğuna dair." Taylor karşımdaki sandalyeye oturup bacaklarını kavuşturdu. "Ve konuşacak birine ihtiyacın olabileceğini de."

"Bu kadar?" diye sordum, biraz şaşırdım. Hannah'ının Dr. Taylor'a başka bir şey söylemediğini söylediğini biliyorum ama ben gerçekten söylemedim.

ona inan Ve şimdi kız kardeşimin beni bu şekilde alt edebileceğini düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum.

"Bu kadar. Bilginiz olmadan daha fazla tartışmanın uygun olmadığını düşündüm."

"Ah..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkürler sanırım."

Başını sallıyor. "Peki, bana ailen neden gitmene izin verdi söyleyebilir misin?"

Gözlerimi kapatıyorum, dizlerimi ovuşturuyorum. İşte başlıyoruz.

"Gerek yok ama bu iyi bir başlangıç noktası olabilir" diyor.

"Hayır, o..." Kafamı sallayarak Hannah'yı hayal ettim. Sadece kelimeleri söyle. İki küçük kelime, hepsi bu. "Ben... Ben nonbinary'yim."

"Ah." Tıklanan bir kalemin belirgin sesini duyuyorum, ve sonra bir şeyler yazılıyor. Gözlerimi yavaşça açarak hareketlerini izledim. Şaşırmış ya da korkmuş görünmüyor ya da beni yanlış anlamış ya da neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi görünmüyor. "Hannah sana çok sayıda LGBTQIAP+ genciyle çalıştığımı söyledi mi?"

Midemdeki o çukur hâlâ orada ama ellerimin gevşediğini hissedebiliyorum. "Benim yanımda 'tuhaf' diyebilirsin, sorun değil."

Buna kıkırdar. "Üzgünüm, müşterilerimden birkaçı bu kelimeden rahatsız. Yani, nonbinary misin?"

Başımınla onayladım.

"Hangi zamirleri kullandığınızı sorabilir miyim?"

"Onlar ve onlar," diyorum. Nedense bunun sorulması hala garip.

"Öyleyse senin nonbinary olmanla ailen arasındaki bağlantı nedir?"

"Çıktım ya da çıkmaya çalıştım. İkisi de bir şekilde çıldırdı. Kendimi hiç o andan daha küçük hissetmemiştim. Babamın tepemde durması, elini kaldırması. Bana gerçekten vurabileceğini falan sandım ama hayır. Sadece kapıyı işaret etti.

"Nereye gitmemi istiyorsun?"

"Bilmiyorum, git bu evden."

Gözlerindeki o bakışı daha önce hiç görmemişim.

"Bana nasıl davrandıklarını anlatır mısınız? Ebeveynler olarak."

"Aileler gibi sanırım," diyorum. "Gerçekten bilmiyorum."

Bildiğim kadarıyla çoğunlukla normaldi. Ama tam olarak karşılaştırmabileceğim başka bir ebeveyn grubum yok.

"Hannah'ının onlarla ilişkisi nasıldı?"

"Çoğunlukla annemle iyi geçiniyordu. Ama babamla çok kavga ederdi.

"Peki sen? Onlarla ilişkiniz nasıldı?"

Hannah ile olan ilişkileri her ne ise ondan daha iyi, ama yine de zorlu. Ve zaman geçtikçe daha da kötüleşti, kavgalar giderek sıklaşıyor. "Güzel, sanırım. Hannah gittikten sonra işler daha da kötüye gitti."

"Hannah ne zaman ayrıldı?"

iç çekiyorum "Onu aradığım gece, yaklaşık on yıldır onunla ilk kez konuşmuştum." Parmaklarım kanepenin üzerindeki küçük tüy yumaklarını buluyor ve onları çok büyüyene kadar birbirine döndürmekten kendini alamıyor. İşim bittiğinde onları orada otururken bırakıyorum.

"Anlıyorum. Şu anda kız kardeşinle kalmak konusunda rahat mısın?"

"Alternatif var mı?" "Bir tane ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Sadece merak ediyorum. Bunların hepsi aramızda kalacak, değil mi?"

Taylor bacak bacak üstüne atıyor ve sandalyesinde öne doğru eğiliyor, altındaki deri gıcırıyor. "Sen benim hasta." Kaleminin ucuyla kapıyı işaret ediyor. "Bu odada olan hiçbir şeyi senden başka kimseyle konuşmayacağım. Yasal olarak zorunlu olmamın yanı sıra hastalarımın mahremiyeti ve güvenliği de benim için önemli, Ben. İstersen bilgilendirilmiş onayı gözden geçirebiliriz?"

"Bilgilendirilmiş onay mı?"

Taylor, odanın köşesindeki bir dosya dolabına doğru yürür ve orada bulunan gökkuşağı klasörlerini gözden geçirir. "Bu önemli bir prosedür;

Seninle üzerinden geçeceğim her şey, tartışacaklarımızın sınırları, tedavinin yararları ve daha da önemlisi," -odanın karşısına geçip bana bir yığın kağıt veriyor- "gizlilik."

Burnumdan derin bir nefes alıp belgelerin içerdği her şeyi okumaya çalışıyorum. Elbette, Hipokrat yemini falan var, ama bunun terapistler için mi geçerli olması gerektiğini yoksa bu sadece ameliyat türü bir doktor mu onu bile bilmiyorum. bu kadın bana vermedi

bir güven düzeyine dayandırılacak herhangi bir şey.

Ama gazeteler her şeyi ortaya koyuyor ya da en azından öyle görünüyor. "İstersen her bölümün üzerinden adım adım geçebiliriz." Dr. Taylor eğilerek yaklaşıyor. "Ama sana yemin ederim ki, seni düşünmedikçe

senin ya da bir başkasının hayatı için acil bir tehdit oluşturuyorsan, burada olup bitenleri kimseye anlatmayacağım."

"Ben... ben özür dilerim." Bu tuhaf utanç duygusu yüzüme kadar geliyor.

"Üzgün olmana gerek yok, Ben. Korkunç olduğunun farkındayım, son günlerde, hatta aylarda neler yaşadığını ancak hayal edebiliyorum." Dr. Taylor alçak sesle konuşuyor. "Ama bunun için buradayım. Sana yardım etmek, neler yaşadığını anlamana yardım etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim."

Bunun için buradayım. Formları incelemek ister misin?"

"Vaktimiz varsa?"

"Elbette. Konuşurken onları gözden geçirebiliriz."

Bu çok fazla. Basit veya kendi kendini açıklayan bazı şeyler var, ama anlamadığım daha da fazlası var. Sonra Dr. Taylor, "Yani kız kardeşine mi gidiyorsun?"

"Oh, um..." Sonraki sayfayı çeviriyorum ve ne yazdığını kısaca okudum, Dr. Taylor'ın bana gerekli olduğunu söylediği yerleri baş harflerimi imzaladım.

"Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

nefes almaya çalışıyorum "Dışarıdayım demek istiyorum. Ona. Ve Thomas'a.

Bir bakıma öyle olmak zorundaydım, değil mi? Gülmeye çalışıyorum ama kendime bile

kendi kulaklarına zorlanmış gibi geliyor.

"Bu konuda rahat mısınız?" "Olmak zorundayım, değil mi?"

"HAYIR. Tabii ki, koşullar senin elinde değildi. Bu senaryoda, onlara neden evinizden zorla çıkarıldığınızı söylemenin en kolay seçenek olduğunu biliyorum ve belki de en sadece bir. Ancak bu, onu sevmeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Denediler. Hannah ve Thomas yanlış zamirleri kullandıklarında kendilerini düzeltirler."

"Bu iyi. Peki ya okulda? Kolayca uyum sağlıyor musun?"

"Demek istediğim okul. Dışarı çıkmadım, eğer sorduğun buysa."

"HI-hı." Dr. Taylor kalemını tıklar ve bunu notlarına ekler.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Aslında konuşacak bir şey yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tam olarak güvende hissetmiyorum."

"Bu haklı bir nokta." Gözlerinde bir parıltı var ve bu konuda benimle mücadele etmesini bekliyorum ama yapmıyor.

"Ancak?" Diyorum.

"Hayır 'ama'. Yeni okulunda biriyle tanıştın mı? Yeni arkadaş var mı?"

"HAYIR."

"Gerçekten mi? Bu utanç verici. Hiç kimse?"

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Hiç kimse." Formların sonuna geldik. Adımı imzalamadan önce hızlıca okudum. Dr. Taylor hepsini toplamadan önce hepsini bir kez daha gözden geçiriyor.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mıydı?"

"Beğenmek?"

Omuz silkiyor. "Senin hissettiğin her şey seni daha iyi tanımama yardımcı olabilir. Ya da uğraştığın özel bir şey?"

"Öyle düşünmüyorum." Mariam var ama bu özel bir şey gibi geliyor, burada paylaşmama gerek olmayan bir şey. En azından şimdi değil.

"Tamam aşkım." Taylor not defterini masasının üzerine fırlatarak ayağa kalktı.

"Tamam aşkım?" Gözlerim onu masasına kadar takip etti. "Hepsi bu?"

"Bugün için." Bir çekmeceyi kaydırarak açıyor ve küçük bir broşür alıyor. "Seni görmeye devam etmek isterim, Ben, eğer istersen, öyle. Ama burada da bir şeyim var." O tutar almam için kağıt çıkar.

"Nedir?" Parlak, rengârenk harflerle yazılmış başlığı okuyarak elimde çevirdim.

"LGBTQIAP+ spektrumundaki çocuklar için bir destek grubu."

Konuşmak için ağzımı açtım ama beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Biliyorum ama tüm üyeler 'queer' kelimesini kendilerini özdeşleştirmek için kullanmıyor. Katılmayı düşünmenizi istiyorum. Çoğunlukla genç yetişkinler ve gençler. Gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum.

"Genellikle her cuma altı buçukta buluşurlar. Bunun hakkında düşün." Broşüre baktım, arkasındaki iletişim bilgilerini ve toplantının adresini okudum.

"Beni tekrar görmeye açık olur musun?"

Bir an düşünürüm. Demek istediğim, gerçekten daha iyi hissetmiyorum ama sadece bir toplantıdan sonra mı hissetmem gerekiyor? Gerçekten eve gitmek, yatağa girmek ve yarını beklemek istiyorum. "Sanırım."

"Gerek yok," diye ekliyor.

"Yeniden görüşebilirim," diyorum. Muhtemelen Hannah'ın istediği de buydu.

"Önümüzdeki perşembe deneyeceğiz, tamam mı? ben özgürüm öğleden sonraları ve bu şekilde okulu kaçırmak zorunda kalmazsın.

Ayağa kalktım ve bu destek grubu olayına gitmeyeceğimi bilerek broşürü arka cebime koymak için katladım. Buraya çıkmaya cesaret edemiyorsam, yabancılarla dolu bir odaya nasıl çıkacağım?

"Eğer sakıncası yoksa Hannah ile de kısaca konuşmak istiyorum." Taylor bana baktı.

"Neden?"

"Ona üzerinde anlaşmadığımız hiçbir şeyi söylemeyeceğim. Herhangi bir sorusu olursa, her şeyi anladığından emin olmak istiyorum."

"Tamam."

"Yani bu konuda rahat mısınız?"

Pek sayılmaz ama belki Hannah'nın araba yolculuğunda beni sorguya çekmesi yerine Dr. Taylor'ın bunu halletmesi daha kolay olurdu.

Eve dön. Taylor başını kapıdan dışarı uzatıp bir şeyler söylerken, Hannah hemen arkasından içeri girdi.

"Her şey yolunda?" o soruyor.

"İyiyim," diyor Dr. Taylor. "Sadece Ben'in randevularıyla ilgili birkaç şey hakkında konuşmak istiyordum."

"Tamam aşkım."

"Ben ve ben Perşembe günü buluşacağız; Ben randevuların sıklığını değiştirmek istediklerini söylemediği sürece iki haftada bir yeterli olacaktır." Dr. Taylor bunu birinin yapabileceğini hayal edebileceğim kadar basit bir şekilde söylüyor. "Ben olacağım onlarla doğrudan iletişim kuracağız ve Ben bir izin formu imzalamadıkça herhangi bir bilgi paylaşmayacak."

Hannah'nın tek söylediği "Ah" oldu ve ben şu anda ona bakamam. Para ödediğin kadına sahip olmanın nasıl hissettirdiğini merak ediyorum

Yeni aldığınız kardeşinize burada olup biten hiçbir şeyi bilmeye hakkınız olmadığını söyleyin.

"Sadece yapamayacağımı bilmeni istedim.

Randevularının ne zaman gerçekleşeceğinin yanı sıra tüm detayları tartışın."

Hayır, dedi Hannah. "Yani, evet, elbette. Hayır, kesinlikle anlıyorum." Biraz gergin görünüyor. Belki de onu sırtından bıçakladığım bıçaktandır. "Benimle konuşman gereken başka bir şey var mıydı?"

Dr. Taylor bana bakıyor. Ben?

"Bitirdim."

"Pekala, önümüzdeki perşembe görüşürüz." Dr. Taylor'ın yaptığı son şey masasından küçük bir kart kapmak olur. "İşte ofisin iletişim bilgileri, ihtiyacın olursa araman yeterli." zamanı değiştir."

Kartı broşürün yanına sıkıştırdım.

"Teşekkürler Dr. Taylor." Hannah ve Dr. Taylor el sıkışır.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Başımı salladım ve duvardaki saate baktım. Öğleden sonra sadece bir, ama ondan daha geç geliyor.

"Biraz durup öğle yemeği yemek ister misin?"

Midem yalpalıyor, tamamen boş, ama başımı sallıyorum.

Şu anda yemeği aşağıda tutmak için içimde olduğunu sanmıyorum.

SEVEN

"İlginç." Bayan Liu tabloya bakıyor ve ben utanmamaya çalışıyorum. Sefil bir şekilde başarısız olduğum bir görev. "Buradaki boş alanı ve renk seçimini, özellikle koyu mavileri seviyorum. Bunu seçmene ne sebep oldu?"

Maviyi sevdiğim için maviyi seçtim. Gökyüzünün zaten mavimsi olması gerekmiyor muydu? "Doğru hissettirdi," diyorum onun yerine. Diğer cevabımın bana çok puan kazandıracağını düşünmüyorum. Bayan Liu, en hafif tabirle ilginç bir öğretmendir. Son iki haftadır, ben çalışırken üzerimde şahin gibi dönüyor, sadece bir eskiz olsa bile. Şimdiye kadar bu korkunç kil çömleği yaparken beni direksiyona geçirdi. Ve ondan önce bana bir çanta dolusu tel elbise askısı verdi ve onlardan bir şeyler yapmamı söyledi.

Dün bana bir şövale ve bir tuval verdi ve aklıma gelen ilk şeyi çizmemi söyledi. Meryem öğle yemeğinde bana kardinaller ve onların Meryem'in en sevdiği kuş olduğu hakkında mesaj atmıştı. İlk ağzımdan kaçırdığım şey buydu.

Ve bana söylendiği gibi bir kardinal çizdim.

"Güzel bir tezat, özellikle kırmızıyla," diye şaka yapmaya çalışıyor. En azından bunun bir şaka olması gerektiğini düşünüyorum. Resim yapmayı sever misin, Ben? Bunda çok iyisin."

"Evet." Aslında çizmekten daha çok zevk alıyorum. İstedğim kadar yapamadığım için belki daha taze geliyordur diye düşünüyorum.

ile. Evde boya setlerini tam olarak çıkaramadım ve Wayne'de sanat dersleri eve yazılacak pek bir şey değildi.

Daha kötü olduklarından değil ve çok şey öğrendim. Orada işler kesinlikle daha katıydı.

İşte o zaman zil çalmaya karar verir. Boya ve fırçalarımı lavaboya götürmek için çabalıyorum. Ah, acele etme evlat. Bayan Liu omzuma vurdu.

"Üzgünüm, dikkat etmemiştim," diyorum, ellerim çoktan sulu portakalla lekelenmişti.

"Sorun değil. Ben yine de sana bir şey sormak istiyordum." "Evet?"

"Öğle yemeğin sırasında avluya çıktığınızı fark ettim."

Tanrım, herkesin öğle tatilinde nereye gittiğimi saplantılı hale getirmesine hazırım. "Ah, evet, değil kafeterya hayranı."

"Pekala, eğer buraya gelip çalışmak istersen..." Mrs. Liu önlüğünün ceplerinden küçük bir anahtar çıkarıyor.

"Ciddi misin?"

"Elbette. Senin hakkında iyi hislerim var, Ben. Anahtarı tezgahın üzerine vuruyor. "Ama sadece bir uyarı, ben fazla şans verme." Dikkatli olacağım. Yemin ederim."

"Daha iyisin." Bana göz kırptı ve ofisine geri döndü. Sanat odasına neredeyse sınırsız erişim? En kesinlikle kötü bir şey değil.

Cuma günü yokuş yukarı bir tırmanış var ama oraya varıyorum. Ev ödevi ve tüm derslerime yetişmeye çalışmak arasında, sadece kendime bir gece geçirmek güzel. Hannah ve Thomas'ın ikisi de

yemeğe çıkmak istediklerine karar vermek; Onlara yaşattığım onca şeyden sonra muhtemelen kendilerine biraz zaman ayırmak isteyeceklerini düşünerek daveti reddediyorum.

Artı, bu şekilde kesinti olmadan çizebiliyorum ve üzerlerine yürümek veya izinsiz girmek konusunda gerçekten endişelenmem gerekmiyor.

onların uzayında. Evde yalnız kaldığım geceler nadirdi ve normalde bu zamanları daha çok çizmeye ya da Meryem'in videolarını maraton haline getirmeye ayırırdım.

"Ee, bu gece ne yapıyoruz?" Meryem'in sesi dizüstü bilgisayarımdaki hoparlörlerden yankılanıyor. Böyle bir gece yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Sadece ben ve onlar, ikimiz de çalışırken konuşuyoruz. Aslında rahatlatıcı.

"Özel birşey yok. Ne üzerinde çalışıyorsun? Gözlerim televizyondan bilgisayarıma ve eskiz defterime kayıyor. Son birkaç yıldır resimler için pek çok fikir karalıyordum. günler.

Konuşmalar. Bu konferans için hazırlanmalıyım. Ve bir sonraki tur için tarihlere bakıyorum. Bana defterlerini gösteriyorlar. Tek bir sayfa bile tıkış tıkış dağınık yazılarıyla kenar boşlukları. Meryem'in yüzlerce kişinin önünde konuşabilmesi beni her zaman şaşırtıyor. vakalar, bin kişi, dünyanın umurunda değil. "Eğlenceli bir zamana benziyor," diyorum.

"Evet." Dudaklarını patlatırlar. "Senden ne haber?"

"Çizim." Onlara eskiz defterini gösteriyorum.

"Güzel, kanal için bana ne zaman yeni bir başlık vereceksin?" Meryem onların ellerine yaslanır ve kirpiklerini kırpar.

"Bu doğru araçları gerektirir, dostum." Dizüstü bilgisayarda bir tür çizim programı, muhtemelen bir çizim tableti de. Benim için çok fazla, özellikle de bu şeyler paraya mal olduğu için.

Göz devirmenin ustası olan Meryem gözlerini devirir. "Son nakliyemi görmek ister misin?"

Gülüyorum. "Her zaman."

"Yeni atkılara ne dersin?" Başlarına doladıkları eşarby web kamerası çerçevesinde daha fazla göstermek için arkalarına yaslanırlar. Buradan söylemek zor, ama malzeme görünüyor parlak ve parlak kırmızı, rujlarıyla gerçekten iyi gider. "Bayıldım."

Meryem'le ben, dindar olmak ve nonbinary olmak üzerine uzun sohbetler ettik. Meryem içinse başörtüsü rahatlığı, güvenliği, inançlarıyla bağlantıyı temsil eder. Onlara nasıl hissettirdiği hakkında saatlerce konuşabilirlerdi. Aslında geçen yıl kanallarında Şii Müslüman olmanın ve nonbinary olmanın onlar için ne anlama geldiğine dair koca bir dizi yaptılar.

Bir an için annemin o gece bana söylediklerini hatırladım. Tanrı bunu nasıl istemez. Buna inanmamamın tek nedeni Meryem.

"Birkaç tane daha aldım ama bu benim favorim. Ah!" Bir şey için kamera dışına uzanıyorlar. "Ve bu süveter." Meryem masa sandalyesini iterek hızla ayağa kalktı ve kameranın önünde döndü. Bir tür pelerin gibi görünenlerden biri, ama senden düşmeyecek şekilde kesilmiş. Onları mağazalarda, annemle alışverişte gördüğümde hep kışkandığım türden.

"Aman Tanrım."

"Doğruyu biliyorum?" Meryem yine dönüyor. "Asla başka bir şey giymem. Hem de yüzde otuz indirim!" Biraz dans ederler. "Evde giyme şansım olacağından değil. Şanslıysak burada en düşük altmış derece gibi. Ama belki turda."

"Kıskancım."

"Bir gün oraya gideceksin, Benji. Söz veriyorum. Logo tasarlarırken ve başyapıtlar çizerken kimse size ne giyeceğinizi söyleyemez."

"Evet, doğru." Teknik olarak kimse bana şu anda ne giyeceğimi söyleyemezdi, ama böyle giyinerek veya internette gördüğüm havalı görünümlü puantiyeli elbiselerle veya belki de ayağıma asla sığmayacağını bildiğim diz altı çizmelerle toplum içine çıkmaya cesaret edersem ne olacağını tam olarak biliyorum.

Kanepeye yerleşip çizimime geri dönüyorum. Bir süredir portreler hakkında düşünüyorum. var her zaman sadece öyle hissettiren yüzlerle ilgili bir şey olmuştur benim için ilginç Son birkaç günü, internette bulduğum çeşitli modellerin, pürüzsüz yüzleri ve keskin dudakları, mükemmel şekilde alınmış kaşları ve onlar gibi gözleri olan fotoğraflarını kaydederek geçirdim.

seni delmek

Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duydum. Farların kısılması ve motorun stop etmesi yerine rölantide öylece duruyor.

"Garip," diye fısıldadım kendi kendime. "Ha?" Meryem sorar.

"Hiç bir şey." Çizime devam ediyorum. "Hannah ve Thomas eve yeni geldi."

"Peki, yeni okulu beğendin mi?" Meryem şimdi kameranın önünde.

"Sorun değil."

"Yerimi almakla tehdit eden yeni arkadaşlar var mı?"

"Şimdiye kadar yok." Nathan beni onunla öğle yemeğine gelmeye ikna etmeye çalıştı ama Bayan Liu sanat odasına girmeme izin verdiğinde, buna dair tüm umutlar yıkıldı. Yine de reddetmelerimden pek rahatsız görünmüyordu. Neredeyse bir olmak gibiydi ona oyun filan.

Pencereden dışarı bakıyorum. Araba hala orada, motoru çalışır durumda ve farları perdelerin arasından parlayarak garaj yolunda öylece duruyor.

"Her şey yolunda? Bu gece biraz dalgın görünüyorsun."

"Hannah ve Thomas dışarıda arabalarında oturuyorlar."

Meryem kendi kendine gülmeye başlar. "Belki sevişiyorlardır."

"Brüt." Pencereye doğru sürünerek geri çekiyorum.

perdeleri olabildiğince yavaş Garaj yolu o kadar uzun değil ama yine de bir arabanın rengini veya markasını gerçekten söylemek için çok karanlık. Zaten bileceğimden değil. Arabalar, kamyonlar ve SUV'lar var. Araba bilgim bu kadar.

Ama bu arabanın olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. kesinlikle Hannah ve Thomas'ın büyük siyah SUV'u değil. Karanlıkta bile söyleyebileceğim bu kadar. Hayır, bu araba babamınkine çok benziyor.

"HAYIR."

Ben? Meryem'in sesi beni korkutuyor. Burada olduklarını çoktan unutmuştum.

Perdeleri açıp kilitleri kontrol etmek için ön kapıya koşarken içimi bir panik kaplıyor. Annem ve babam yapabilir Muhtemelen evin bir ucundan diğer ucuna koşan gölgemi görüyorsun, ama bunun şu anda pek bir önemi yok. Telefonumu alıp baş parmağımı Hannah'nın numarasının üzerinde gezdirdim.

Meryem'in sesi koridorlarda yankılanıp duruyor. Ben mi? Neler oluyor? Merhaba? Ben?"

Yapabileceğimden emin olarak merdivenlerin başında süzülüyorum.

Gerekirse odama koşmaya hazır, yoğun perdelerin arasından ışıkların parıltısını zar zor görüyorum. Ancak bir dakika sonra farlar söner. Pencereye geri koşuyorum, fırçalıyorum

perdeleri geçti. Hala orada, motor artık alışmıyor.

Sonra kapı alınır.

Geliyorlar. Vay be. Benim için geliyorlar. Ben mi? Ne oldu?"

"Seni geri aramam gerekiyor!" İstemeden bağırırım.

"Ben!"

"Sanırım ailem burada," diye mırıldandım. Sesimdeki atlağı duyabiliyorum. Yanıtlarını beklemiyorum, sadece dizüstü bilgisayarını kapatıp her řeyi alıyorum. konuğun yanına koşuyorum oda, adımları o kadar hızlı atıyorum ki neredeyse zirveye dűřuyorum. Kapıyı arkamdan kilitlemeye özen gösteriyorum.

Burada olamazlar. Sağ? Hannah'nın nerede yaşadığını biliyorlar mı? Neden burada olsunlar ki? yapmadılar Beni evlerinde istiyorlar, bu yüzden burada olmaları için bir sebep yok.

Telefonum elimde çalmaya başlıyor. O kadar sıkı tutuyordum ki sessiz moddan çıkarmayı başardım. Onun Mariam, bana mesaj atıyor ve FaceTime aramasını yeniden başlatmaya alışıyor.

Ne kadar denersem deneyeyim, kendimi sakinleştiremiyorum nefes alıyorum, gözlerimi bembeyaz yatak odası kapısından alamıyorum. Yaklaşan bir araba için yakından dinlemeliyim. Garaj yolu veya ön kapının açılıp kapanması, merdivenlerden çıkan ayak sesleri.

Sonra o anlaşılmaz sesler gelir. Kapı sallanarak açılıyor, sonra kapanıyor, anlayamadığım sessiz bir gevezelik. Hannah ve Thomas. Olmak zorunda; bu onların sesleri. Ellerindeki tek yedek anahtarı bana verdiler. Hatta bunu bana kendileri söylediler. Ve kapılar kilitli. Hannah ve Thomas olmalı. Ama kulağa gerçekten böyle mi geliyor? Bu onların boğuk sesleri mi? Ayak sesleri mi?

Ya değilse?

Bir takım ayak, iki takım, yavaş yavaş merdivenlerin tepesine yaklaşıyor. "Muhtemelen odasındadır," diyor birisi.
Hannah mı?

En azından Hannah'ya benziyor ama emin olamıyorum.
"Onların," diyor. "onlarmuhtemelen içinde onların oda." Hannah olmalı; olmak zorunda. Ama ne kadar istesem de zihnim bunu kabul etmeyi reddediyor.

Ben? Kapı çalınır ve kulp hafifçe sallanır. "Ben, kapı kilitli."

Konuşmak, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum. *herhangi bir şey.*
Ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Ben, iyi misin?"

"Hayır," diyorum, sanki çivi yutuyormuşum gibi.

"Kapıyı açabilirmisin?" Kol ileri geri sallanmaya devam ediyor.

Ben? Thomas, ya da en azından kulağa Thomas gibi geliyor.
"Benim için kapıyı açmanı istiyorum, tamam mı?"

Yapamam, sıkıştım. Çünkü ya o kapının diğer tarafında annem ve babam varsa? Beynimin neredeyse her parçası bunun olamayacağını haykırıyor ama ne kadar zayıf olursa olsun hala bu şans var.

İkisi de anlayamadığım bir şeyler fısıldadı ve sonra uzaklaşan ayak sesleri duydum.

Ben mi? Thomas kapıyı açacak, tamam mı?

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama ağzım imkansız gibi geliyor kuru ve nefesimi kontrol edemiyorum. Sanki göğsümde kırk kiloluk bir ağırlık varmış gibi ve yüzümü ne kadar silsem de, ağlamamı durduramıyorum. Taylor'ın ofisinde olduğundan daha kötü. Ya da o yılbaşı

Arife gecesi. Bu, sonunu asla bilemeyecekmişim gibi geliyor. "Yatak odaları için bir tane var. sadece
durumunda
acil durumlar."

Kapının diğ er tarafından bir Şeyin sesi geliyor
vetıklamakkilidin kayması ve kapının yavaşça
açılış Thomas uzaklaŐıyor ve Hannah'nın yavaşça önünden
geçmesine izin veriyor.

Ben?

" zg n m." Yüzümü saklamaya çalışarak dizlerimi g  s me
bastırdım. Onlara bakamıyorum bile.

Ben mi? Oturabilir miyim?" Yatağı işaret ediyor.
omuz silkiyorum "Odan senin."

"Onunseninoda." Yatak onun ağırlığı altında   k yor. Bana
uzanmak istediğini söyleyebilirim, elini tekrar çekmeden önce
kaldırdı. "Ben, ne oldu?"

"Anne ve baba." Sesim neredeyse bir mırıltıdan ibaret.

Hannah donup kaldı. "Onlar hakkında ne? Buraya gelmediler,
değil mi?" İsimlerini duyduğunda, sanki içinde bir düğme
dönüyormuş gibi.

Başımı salladım ve boğazımı temizlemeye çalıştım.

"Onlar mıydı bilmiyorum." gözlerimi siliyorum "Bir araba vardı.
Garaj yoluna girdi ve kapıda biri vardı. Şimdi çok fazla nefes
almışım gibi hissediyorum, sanki hava beni zehirleyecekmiş gibi.

Hannah dönüp Thomas'a bir Şeyler söyledi ama ben
ne olduğunu söyleyemem. Başıyla onaylıyor ve koridorda gözden
kayboluyor. Ben? Hannah bana döndü. "Bir Şey ister misin
içmek için?"

Başımı sallıyorum.

Taylor'ı aramamı ister misin? Belki bu konuda sana yardım
edebilir?

"Hayır, onu rahatsız etme. Lütfen."

"Belki de onlar değildi," diye teklif ediyor. "Belki sadece
kaybolan ve arkasını dönen biriydi? Öyle görünüyor ki

Oldukça vahşı, birdenbire ortaya çıkacaklar, değil mi? Sanırım beni ikna etmeye çalışıyor ama bu yardımcı olmuyor.

"Üzgünüm."

Sırtıma hafifçe dokunuyor, sanki biri üzerime çok sert nefes alırsa kırılabileceğimden korkuyormuş gibi. Bunun kolay olmadığını biliyorum.

Elinden uzaklaşıyorum. Şu anda dokunuşlarla baş edemiyorum, ondan bile. "Üzgünüm, ben sadece..."

"Hayır, sorun değil. Üzgünüm." Ellerini birbirine kenetliyor. "Belki biraz dinlenmeye çalışmalısın, tamam mı? Sabah daha fazla konuşabiliriz."

Yavaşça başımı salladım, Hannah ayağa kalkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce bana bir kez daha bakmak için dönerken yatak değişimini hissederek başımı salladım. Çığlık atmak istiyorum, bağırarak istiyorum ama benim ses bir fısıltıdan fazlası değildir. "Lütfen beni bırakma."

Fakat çok geç. O gitti.

Thomas'a bir şeyler söylediğini duydum. Sanki hala telefondaymış gibi. Ama her şey çok boğuk geliyor ve kulak misafiri olacak enerjim bile yok. Pek çok şey yapmak isteyerek dizlerimi kendime doğru çekiyorum. Telefonumu al ve Meryem'le konuş, hatta Thomas'ı benimle konuşması için buraya getir. Farklı bir ses. Odayı dolduracak herhangi bir şey.

Hannah ve Thomas, sessizce yalvarmama rağmen, gecenin geri kalanında beni rahatsız etmediler. Ayak sesleri arasında gidip gelen ileri geri sürünen ayak seslerini duyuyorum. Odalar sanırım. Gece yarısına doğru, uzun süre duvarda oturmaktan sırtım ağrıdıktan sonra, sonunda gömleğimi çıkarıp yere attım ve çarşafımın altına süründüm.

Sabah banyoya giriyorum, duşun sıcak suyu beni çağırıyor. ayrılmak istemiyorum; Burada durmak istiyorum. Belki sonunda boğulurdum; bu kolay

Küvette yapacak kadar, değil mi?

Hannah ve Thomas'ın yukarı bakmalarını izlemek utanç verici mutfaktaki masadan, ikisinin de bakışları bana odaklandı.

Yüzlerinde düşündüklerinin çoğunu şimdiden görebiliyorum.

Acıma, üzüntü ve korku ve ben bundan çok nefret ediyorum.

Selam ufaklık. Nasılsın?" Thomas soruyor. "İyi."

Eminim hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.

"Neden oturmuyorsun? Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Hannah masadaki boş yere hafifçe vuruyor.

"Mecbur muyuz?"

"Evet," diyor Thomas, sesinde hiçbir soru işareti yok.

Kendimi ilerlemeye zorluyorum, yukarı çıkıp bütün gün odamda saklanmanın bir anlamı yok. Özellikle de anahtarları varsa.

"Dr. Taylor'ın dün gece olanları bilmesi gerektiğini düşünüyorum." Hannah duraklar.

"Zaten aramadın, değil mi?" Soruyorum.

Hannah başını sallıyor. "Bunu sensiz yapmak istemedim. Gizlilik olayını hatırladım ve önce sana sormadan rahat edeceğini düşünmemiştim.

Belki de Dr. Taylor'a kendim söyleyeceğimden şüphe duyuyordu ya da belki bir dahaki sefere bu olduğunda ne yapabileceğimden çok korkuyordu. "Arayabilirsin," diyorum.

"Onunla kendin konuşmak ister misin?" Thomas soruyor.

"HAYIR." Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Tamam aşkım." Hannah, kişilerinde Dr. Taylor'ın numarasını arar. Birkaç saniye çaldığını ve ardından boğuk sesini duydum. O gerçekten ofisinde mi?

Cumartesi günü? Taylor. Ben Hannah Waller. Ben'in kardeşi mi? Ben sadece... Bununla nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum.

Biraz gürültü var, birinin konuşma sesi.

"Hayır, evet. Ben iyi. Şey, biraz. Tam buradalar. Ancak dün gece bir olay oldu. Panik atak falan olabileceğini düşünüyorum. Biz de sadece bunun farkında olmanızı istedik."

Taylor başka bir şey söylüyor.

"Evet. Anladım. Tamam aşkım." Hannah elini telefonun üzerine koyuyor. "Önümüzdeki perşembeden önce buluşmak isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyor?"

Omuz silkiyorum, cevap vermiyorum. Ancak Hannah bunu kabul eder.

Sakıncası yoksa, dedi Hannah. "Mhmm. Evet teşekkür ederim. Pazartesi okuldan hemen sonra onları getireceğim. Teşekkürler, iyi haftasonları." Hannah aramayı bitirir. "Üzgünüm." Bana suçlu bir bakış attı.

Her neyse, dedim ona. Belki de bu sefer liderliği ele aldığı için biraz mutluyum. Bilmiyorum, sanırım onlara gerçekten ne yapmak istediğimi söyleseydim, hayır diyebilirdim.

"Ben," diye araya girdi Thomas. "Bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, sadece bugün değil." Sözcüklerin kulağa sağlam bir ifade gibi gelmesini sağlamaya çalışıyorum ama aslında bu şekilde ortaya çıktığından şüpheliyim. "Lütfen?"

Hannah ve Thomas aralarında bakışırlar. "Tamam," diyor Thomas. "Bir şey yapmamıza ihtiyacın var mı?"

Yapabilecekleri bir şey olsa bile, olacağından şüpheliyim onlara söyleyebilmek. Hiç bu kadar korkmamıştım. Kapatmışım gibi oldu. konuşamıyordum bile; beynim kelimeleri oluşturmayı reddediyor gibiydi.

"Hayır, bir şey yok."

EIGHT

O hafta sonu her gece ailemi rüyamda görüyorum. Ter içinde uyanıyorum, çarşaflar bacaklarıma dolanmış. BEN sadece annemin yüzünü, o gecenin soğukluğunu hatırla. Cumartesi gecesi bir süre sonra tekrar uykuya dalmayı başarıyorum. Pazar farklı bir hikaye. Ne kadar denersem deneyeyim, zihnim dinlenmeyi reddediyor. Çarşaflarımla bir saat boğuştuğuktan sonra bunun faydasız olduğunu biliyorum. Yarın sabah okulda bir zombi olacağım.

Uykusuzluğumla merakımın birleşimiyle aşağı, oturma odasına inip laptopu çıkardım.

Uykusuzluğun nedenlerini Google'da aramak, ancak bu yardımcı olmuyor. Birincisi, çünkü bunun ne olduğundan emin değilim ve bazen kendi kendine teşhis tehlikeli olabilir. Ve ikincisi, sonuçlar verir

astımdan sinüs sorunlarına ve artrite kadar her şey. Bunların hiçbiri ile uğraşmak zorunda kalmadım. Ancak, sayfanın tam ortasına yakın bir yerde, bana yapışan iki neden var.

Anksiyete ve depresyon en önemli faktörlerden ikisidir. uykusuzluğa katkıda bulunur. Hastalar genellikle—

Duruyorum, neredeyse endişeye bakıyorum ama açmak istemiyorumOsolucan konservesi. Sekmeyi kapatıyorum ve alıyorum

çalma listelerimden birini dinleyerek ve BuzzFeed sınavlarına girerek zaman öldürüyorum. Sonunda Meryem'in kanalına gidip son videolarını izliyorum.

Birkaç saat sonra, güneş perdelerin arkasından görünmeye başlar ve odayı sıcak bir parıltıyla yıkar. Bir diğer

gece kayıp Yukarı çıkıp hızlı bir duş alıyorum.

Hannah ve Thomas hâlâ uyuyor ya da içlerinden biri uyuyor. Birinin yatak odasında dolaştığını duyabiliyorum.

"Günaydın, Ben." Thomas yaklaşık bir saat sonra gömleğinin kollarını ilikleyerek merdivenlerden aşağı indi.

"Sabah."

Buzdolabını açar ve bir şişe su alır. "Erken kalkmışsın."

"Uyuyamadım." Mısır gevreğinin son parçasını yutuyorum ve kalan sütü içiyorum, ki bu en iyi kısım, dürüst olmak gerekirse.

Ah, bu berbat. O geceleri yaşadım. Thomas tezgaha yaslandı. "Bu yüzden ..."

Uh-oh. Zaten en kötüsüne hazırlanıyorum. "Yani..." diye tekrarlıyorum. "Nathan seni soruyor."

Thomas'a şüpheyile baktım. "Benim hakkımda ne olduğunu sordun mu?"

"O, uh..." Thomas gülüyor, sanki bunu komik bulmuyor, daha çok cümlesinin bir sonraki kısmını söylemek istemiyor gibi. "Seni gücendirecek ne yaptığını merak ediyordu."

Kalbim düşüyor. "Ah." Gerçekten söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu. "Ona senin ona kızgın olduğunu düşünmediğimi söyledim ya da

herhangi bir şey. Sadece bazı şeylerden geçiyordun.

Bir soru sormak için ağzımı açtım ama Thomas şimdiden bir adım önümde "Ona hiçbir şey söylemedim," diye beni temin etti. "Tam istediğiniz gibi, belirsiz ve gizemli tuttu."

Rahat bir nefes verdim ve kaseyi durulamak için lavaboya doğru yürüdüm. "Teşekkür ederim."

"O iyi bir çocuk, sadece biraz meraklı."

Thomas'a ters ters bakıyorum. "Biraz?"

Bu onu içtenlikle güldürür. "Tamam, çok meraklı ama kocaman bir kalbi var. İnsanları hoş karşıladığını hissettirmeyi seviyor."

"Evet." Bulaşık makinesini açıp kaseyi tam oturacak şekilde üst üste koyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, Nathan hakkında ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Yeterince havalı görünüyor ve Raleigh'e geldiğimden beri bana karşı iyi olmaktan başka bir şey yapmadı, neredeyse bir hata yaptım. Sanki içinde ona beni bırakamayacağını söyleyen bir şey varmış gibi. beş saniyeden uzun süre yalnız "Ona daha iyi davranmalıyım, değil mi?"

"Belki," diye söze başladı Thomas. "En azından ona bir şans vermelisin. Kolay olamaz, yani, senin hayatın... Şey, son haftalarda çok şey oldu, Ben. Konuşabileceğin birine ihtiyacın var."

"Dr. Taylor'la görüşmemin nedeninin bu olduğunu sanıyordum."

"Tamam, peki, söylediğin her şeyi incelemek için para ödemediğin, kendi yaşında biriyle konuşmak yardımcı olur."

"Sanırım." iç çekiyorum Meryem'e ancak bu kadar güvenebilirim. Zaman farkı ve ülke çapında ikili olmayan ve queer gruplarla konuşmak için çok seyahat etmeleri arasında, bir arkadaşına sahip olmak o kadar da kötü olmayabilir.

Thomas omzuma hafifçe vurdu ve bana onlardan birini verdi. garip gülümsemeler "Devam edip gitmek ister misin? Notlandırmama önde başlayabilirim."

"Tamam aşkım."

Sabahın bu kadar erken saatlerinde gidebileceğim hiçbir yer yok. Bayan Liu bir saat daha gelmeyecek ve ondan önce sanat odasında olmak garip geliyor.

Thomas'ı falan seviyorum ama onun sınıfında aramızda hiçbir şey olmadan fazladan bir saat geçirmeye hazır değilim. garip konuşma ve daha da garip sessizlik. Yani ben

dörtlüye geri dönün. En azından şimdi yalnız kalabilirim ve ortalık henüz sigara dumanı ve ot kokmuyor.

Oturup eskiz defterimi çıkarmak için bir yer buldum ama şu anda gerçekten resim yapıyor olmayı tercih ederdim. Belki gökyüzünü yapabilirim, açık maviler ve neredeyse şeffaf morların karışımı. Güneşten gelen turuncu ve yeşilin en bariz ipuçlarıyla. Sanki şimdi bir fırça alabiliyorum, tek yapmak istediğim bu.

Geçen hafta yaptığım, gerçekten gurur duyduğum, gerçekten harika bir damla boyama var. Bayan Liu, Sanat 1 sınıfına ders veriyordu

Jackson Pollock hakkında, bu yüzden bana çalışmamı ve onun damlama stili resimlerini nasıl yaptığını göstermemi sağladı. Bayan Liu bunu o kadar çok beğendi ki diğer öğrencinin duvarına astı. resimler, kardinalin birinin karşısında.

Cebimden telefonumu çıkardım ve referans fotoğraflarıma baktım. Yeni bir tane almanın tek gerçek faydası telefon, artık tüm ekstra depolama alanımı asla kullanamayacağım işe yaramaz referans fotoğraflarla tıkayabiliyorum.

Bir tane gül varsahip olmak yine de kullanıyorum ve taslağın nasıl ortaya çıktığını gerçekten seviyorum. Sanırım denemek ve boyamak için mükemmel fırçalara sahibim. Yapraklardaki narin yumuşaklığı yakalayacak türden.

"Bak Benjamin, okulda telefonların yasak olduğunu biliyorsun." Zıplıyorum ve Nathan yanıma çöküyor. "Üzgünüm, seni korkutmak istemedim."

Beni korkutmadın, diye yalan söyledim. "Ve okul daha başlamadı bile," diye itiraz ettim ona bakmadan.

Dokun. Bu da ne?" Yarım kalmış çizimi işaret ediyor. Sadece kabataslak çizilen belirsiz çizgiler olduğunda ne olması gerektiğini söylemek zor sanırım.

"Bir gül."

"Oh iyi." Dramatik bir şekilde beton basamakların yanındaki çimenlerin üzerine yuvarlanarak uzanıyor. "Beni biri gibi çiz

Fransız kızlarıdır.”

ona bakıyorum.

“*titanik*?”

"Bu biraz modası geçmiş, sence de öyle değil mi?" Diyorum.

Annem o filmi çok seviyor. TV'deyken pek çok kez uyumamak ve onunla izlemek için yalvardığımı hatırlıyorum.

Neredeyse üç saat sürdüğünü bilmiyordum, bu yüzden buzdağı sahnesine bile varmadan önce her zaman uyuyakalırız.

"Her neyse." Omuz silkti. "Hey, herhangi birini görebilir miyim? Daha?"

Eskiz defterini kastettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Ah, şey."

"Sadece bir tane mi? Hadi."

İç çektim ve gerçekten bitmiş bir şey bulmak için sayfaları hızla çevirmeye başladım. için bu fikir var

Etrafta oynadığım resim. Bu sadece bir taslak, ama planlamanın o kısmıyla işim bitti. "Sadece bir tane," dedim ona uzatarak.

Nathan tableti alırken, bu mümkün olsa bile, gülümsemesi daha da genişliyor. Bir bebeğe vermesini beklediğim özenle ele alıyor.

"Kırılmayacak, biliyorsun."

"Biliyorum," diyor, onu hâlâ dikkatle kucağına yerleştirirken.

"Bu gerçekten harika, Ben."

"Teşekkürler." Yüzümün kızardığını hissettim, bu yüzden ondan uzaklaştım. Tanrım, kızarmıyorum değil mi? "Sahip olduğum bir tablo için bir fikir."

"Sen de mi resim yapıyorsun?"

"Biraz." Telefonuma uzanıyorum. "Yine de bazı fotoğraflarım var."

"Bir tane görebilir miyim, lütfen?" Çizim defterini bana geri verdi ve telefonuma bakmak için biraz daha yaklaştı. umarım o

arka planı sorgulamaz. Mariam'la ikimizin de sevdiği bir buz pateni animesi var ve bunun ne kadar eşcinsel olabileceğini açıklamanın şu an doğru zaman olduğunu düşünmüyorum.

"Devam etmek." Hoşuna gidebilecek bir şey bulmaya çalışarak kamera rulosunu karıştırıyorum. "Bana bir saniye ver?"

"Tabii, arkamı bile dönerim." Nathan dizlerini göğsüne yaklaştırıyor ve bu beton basamaklarda rahat edemeyen poposu üzerinde dönüyor.

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Şimdi bana söyle!" Yine de çok gücenmiş görünmüyor.

"Bunu yaparken kendime bir kama verdim."

Ona damlama resmini gösterebilirdim ama bu pek etkileyici görünmüyor. Yaptığım küçük bir kafatası resmi var. kısmen anatomide bir çalışma. Mükemmel değil. Bazı renkleri ve gölgelendirmeyi karıştırdım ama genel olarak fena değil. Nathan'ın omzuna dokunuyorum ve o arkasını dönmeden arkasına yaslanıp telefonu kapıyor.

Lütfen telefonuma girmeye başlama. Lütfen telefonuma girmeye başlama.

"Uğursuz. Gizlice bir karanlık lord filan değilsin, değil mi? Güler.

"Kötü bir efendi olsaydım, sahip olacağımı düşünmek isterdim. okula gitmekten daha iyi şeyler." Telefona uzandım ama Nathan son anda telefonu aldı.

"Bitmiş değil." Yakınlaştırmak için parmaklarını açarak yakından bakıyor.

"Arkadaki gölgelendirmeyi karıştırdım ve gözler, ışığın olması gereken yer için çok karanlık. gelen."

"Ben, bu oldukça harika." "Evet, doğru."

Hayır, ciddiym. Kendine daha fazla değ er vermelisin, ahbap." Telefonumu geri verdi ve o acıyı hissettim.

"Teş ekk rler." Telefonu cebime geri kaydırıyorum. "Peki, bu kadar erken burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim." Arkasına yaslanıp başka bir kama bulamadan arkasını dönmeye çalışıyor.

" nce sana sordum."

"Koro çalışması." O sıırıtır.

"Mümkün değıl." Gülmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Ha!" Nathan başını geriye atıyor. "Ne kadar safsın?"

"Kapa  eneni." Onu ittim.

"Aslında,  ğrenci konseyi için buradayım." "Bu sefer ciddi misin?"

"Yüzde yüz on. Sevgili başkanımız, Stephanie, okuldan sonra çalışmak zorunda ve devam edip Bahar Şenliğı olaylarını planlamaya başlamak istedi. Daha birkaç hafta bile yok ama yapacak çok şey var." Nathan tutmaya çalışır esnedi ama sefil bir şekilde başarısız oldu, gözlerini sildi.

"Bahar Şenliğı mi?" Soruyorum.

" oğı okulun futbola ve eve dönüşe takıntılı olduğunu biliyor musun?"

Başım la onayladım. Spirit Week'e, moral mitinglerine, futbol maçına ve danslara fazlasıyla aşınayım.

"Pekala, burada, eski North Wake Lisesi'nde biz daha çok bir beyzbol kalabalığıyız, ama o sezon bahara kadar başlamaz, bu yüzden Bahar Şenliğı yaparsınız. Normalde eve dönüş sırasında yaptığınız, ancak Kasım yerine Mart'a sıkıştırdığınız her şeyi alın. Bir dans bile var."

"Teması nedir?"

"Yıldızların Altında Bir Gece!" Elini havaya kaldırarak her kelimeyi vurguluyor. "Eğlenceli olacak

hayal edersin.

Kulağa öyle geliyor. Ortaokuldan beri herhangi bir dansa gitmedim ve bunlar öğrencileri bir saat boyunca spor salonuna hapsedmek ve "clean" dinlemek için oldukça üzücü bahanelerdi. Popüler şarkıların versiyonları.

"Oyum Godzilla Attack içindi, ancak bu oldukça hızlı bir şekilde rafa kaldırıldı."

"Bunu geri mi çevirdiler?" duraksıyorum. "İnanamıyorum."

"Aman Tanrım, biri bu sabah ukalalık haplarını almış." Nathan omzuyla bana çarptı. "Öyleyse dök. Burada ne yapıyorsun?"

Thomas bazı kağıtları notlandırmak için erken gelmek istedi. Buradayken biraz huzur ve sükunet bulurum diye düşündüm."

"Ah." Nathan etrafına bakınıyor. "İstersen gidebilirim o zaman ben. Ayağa kalkacakmış gibi yapıyor.

Hayır, dedim daha ağzımı açtığımı fark etmeden. "Yani, zorunda değilsin."

"Emin
misin?"

"Evet."

"Biliyor musun," demeye başladı, yerine geri gevşeyerek, "bana bir şey için kızmış olabileceğini düşündüm. Seni rahatsız edecek bir şey yaptıysam, gerçekten özür dilerim."

"Hayır, sen değilsin." Ona gerçeği söylemek kadar basit olmasını dileyerek iç çektim. "Ben, şey... bazı kişisel şeyler yaşadım."

"Ah." Uzun bacaklarını açar. Gerçekten, bir insanın bacaklarının bu kadar uzun olması nasıl mümkün olabilir? "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tam olarak değil."

"Tamam aşkım. Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum, aklında bir şey mi var?" Soruyorum.

"Tam olarak değil? Belki de tüm bu okul olayları ve ev ödevleriyle uğraşma fikrine kapılıp, Ve niversite mektupları geliyor, ama bu tam olarak harika bir sohbet değil.

"Doğru," tüm kalbimle katılıyorum.

"Yani burada sessizce mi oturacağız?" Nathan başını geriye yaslayarak kendini biraz ne itiyor. "Bunda sorun yok. Dünya bazen çok gürültülü oluyor."

"Bunu söylemeyi bekleyeceğim en son kişi sensin." Gözlerinin kapalı olmasına şükrederek ona gizlice baktım. o yapardı dürüst olmak gerekirse, model olarak iyi para. O keskinlere sahip elmacık kemikleri ve burnunun ve yanaklarının üzerindeki illeri.

Dikkat çekici. kelime bu.

"Bu pürüzsüz ve yakışıklı dış görünüşün altında izole bir şair olan Ben'in ruhu yatıyor." Nathan gülümsedi. Gamzeleri bile var, bu nasıl adil? "Syleyemez misin?"

"Asla tahmin edemezdim."

"Lanet etmek. Gerçekten mi?" Güler. "O imaj üzerinde alışmalayım. Ne düşünüyorsun? Daha fazla kara kara düşünmek mi? Yoksa siyah boğazlı kazak giymeye mi başlasam?"

"Kesinlikle daha fazla balıkçı yaka." Gl üzerinde çalışmak için eskiz defterimi tekrar alıyorum, bu sefer referans fotoğrafla uğraşmıyorum bile. "Yine de sade kahveyi ve sahte camlı yenilikçi gözlükleri unutma."

"Blegh, sade kahve? Neden kendini böyle cezalandırıyorsun?"

Hey, sen bohem bir yazarsın. Estetik için," diye ekledim.

"Kayıt edilmiş." Uzun, yavaş bir i çekiş verir. "Eğer uyuyakalırsam, beni uyandıracağına söz veriyor musun?"

"Elbette."

"Serçe parmak sözü?" Elini uzatıyor, serçe parmağı
Uzatıldı ve ciddi olduğu aklıma gelene kadar bir saniyeliğine ona
baktım.

Kendi parmağımı onunkilere doladım.

Serçe söz, dedim.

"Öğle yemeğinde gittiğin yer burası, değil mi?" diye
soruyor Nathan, gözleri hâlâ kapalı.

"Bazen," diye fısıldadım muhtemelen çok uzun bir sessizlikten
sonra. "Ya da sanat odasına giderim." Ona neden gerçeği
söylediğimden tam olarak emin değilim. Belki de ona en azından
bu kadarını borçluyum?

"Yalnız görünüyor."

"Bazen dünya çok gürültülü," diye tekrarladım ona.

Bu onu tekrar güldürür. "Dokun." Derin bir nefes daha alıyor.
"Sanırım bugün öğle yemeğinde bana katılmanı istememin bir
anlamı yok, ha?"

Göğsümde bu gümbürtü var. Bir arkadaş edin Ben. Bir arkadaş
edin. "Gideceğim."

Bir göz açar. "Ne?"

"Gideceğim," diyorum tekrar. "En azından bugün için."

"Ciddi misin?" Neredeyse yerinden fırlayacak. Serçe söz,
dedim.

Sırıttı ve parmağımı tutarken kıkırdamasını
engelleyemedi.

"Kafeteryaya gitmemi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Yalnızca lisede edinebileceğin türden bir deneyim, dostum."
Göz kırpıyor. "Ayrıca, Meleika ve Sophie bir süredir seninle
tanışmak istiyorlar."

"Meleika ve Sophie?"

"Arkadaşlarım."

"Ah." Neden sadece ikimizin olacağını hayal ettiğimden emin
değilim, ama belki daha fazla insanla garipleşme şansı azalır? En
azından biraz.

Önce biraz sessizce oturuyoruz. Nathan bilmediğim bir şarkıyı mırıldanmaya başladı ama şarkı çabucak söndü. birinde Bu noktada eminim ki uyuyakalmıştır, çünkü nefes alışığı değişir ve hafif bir aksama olur. Otopark ne zaman arabalarla dolmaya başlayınca onu dürterek uyandırdım ama sersemlemiş, yorgun falan görünmüyor.

"Neredeyse o zaman?" O sorar.

Neredeyse, dedim eskiz defterimi kapatıp sırt çantama koyarken.

"Gülü bitirdin mi?"

Ayağa kalkıp kot pantolonumdaki çakılları fırçalıyorum. "Henüz değil."

Nathan kendi çantasını alıp telefonunda bir şeye bakıyor.

"İşiniz bittiğinde görebilir miyim?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden.

"Hey, kağıdın var mı?" Sonra duraksıyor. "Çizim için kullanmadığın herhangi bir şey var mı? Sanatçının kaynaklarını çalmaktan nefret ederim."

Çantamı alıp ön cebi karıştırdım ve her ihtimale karşı orada tuttuğum yapışkan not paketini aradım. Ne durumunda? gerçekten bilmiyorum.

"Ve bir yazı gereci?"

"Çok muhtaç," diye dalga geçiyorum, bir kaleme uzanıyorum.

Bir şeyler yazıp yapışkan notu kalemin etrafına sardı, park yerinden ayrılmadan önce bana geri verdi ve "Sonra görüşürüz" diye bağırdı.

Kimya."

Notu açtım ve altına dağınık bir şekilde karalanmış mesajla birlikte içine yazdığı on haneli sayıya baktım.

Bana yaz ;)

"Yardım edebilir miyim?" Nathan beherleri yıkamamı izlemek için Kimya bölümündeki tezgahın üzerinden eğiliyor. Bugün dalga geçtik etrafında bazı kimyasal reaksiyonlar ile. Thomas'a göre bir sonraki büyük sınavımız bir laboratuvar olacak.

Dönemin ortalarına doğru hemen hemen devraldım. Nathan beherlerden birine neredeyse çok fazla çözelti dökecekti ki bu iyi olmazdı çünkü ikimizin de onsuz çok çekici görüneceğini düşünmüyorum. kaşlarımız

Umrumda bile değil, gerçekten. Kimyayı severim. Sayılar ve formüllerle bile, matematikten daha ilginç. Eldivenlerimin ellerim için çok büyük olması dışında, onları yukarı çekmek zorunda kalıyorum ve sonra parmak uçlarına su giriyor ve her şey onları tamamen hissettiriyor.

anlamsız, ama Thomas onlar olmadan yıkanmanın güvenli olmadığını söyledi, bu yüzden sanırım acı çekmem gerekecek.

"Sanırım buldum," diyorum.

"Emin misin?"

"Evet, yine de teşekkürler." "Öğle yemeği için hâlâ ayakta mısın?"

Sınıfın penceresinden dışarı bakıyorum. Olmasam bile, gidecek hiçbir yer yok. Görünüşe göre, Bayan Liu bugün hasta ve onun yedeğinin yanında ihtiyacım olandan daha fazla zaman harcamak istemiyorum. Ve bu sabah etrafta dolaşan güneş ışığı her ne ise şimdi saklanıyor

kalın kara bulutların ve yağmurun ardında. Yani dörtlü de çıktı.

"Gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?" Dalga geçiyorum, son bardağı çalkalıyorum.

"Eskizlerinden kağıttan bir tekne yapmayı düşünmüyorsan, ki bunu yapmanı önermem.

büyük bir yetenek israfı olacağı için. Yani evet, başka seçeneğiniz yok.”

"Sanat odasına gidebilirim."

"İşte, planımda delikler açıyorsun. Ayrıca, Bayan Liu'nun bugün dışarıda olduğunu duydum.

"Demek bu fırtınayı siz yönettiniz ve Mrs.

Liu hasta, sırf seninle öğle yemeği yemek zorunda kalayım diye mi?"

"Hayır." O dışarı sürüklerÖses. "Ama birinin arabasında kötü görünümlü bir hava durumu makinesi görürsen, arka bahçe, kesinlikle orada yaşamıyorum.”

"Endişelenme, FBI'ı falan aramayacağım. Ve sana zaten evet dedim.

"Sadece ikinci kez düşünmediğinden emin olmak için." "Komik, sanırım bugünlerde sahip olduğum tek şey ikinci düşünceler.”

Nathan bana bir tür bakış attı ama sonra benimle dalga geçti.

Thomas masasından, "Umarım istasyonunuzu temizlerken gerçekten heyecanlanıyorsunuzdur," dedi.

"Üzgünüm, Bay W!" Nathan ıslak bir bez aldı ve masamızı silmeye başladı, tüm bu süre boyunca aptal gibi gülümsüyordu.

Kafeterya kapısından içeri adımımı attığım an Nathan arkamı dönüp koşmak istiyorum. Belki bir kağıt tekne o kadar da kötü bir fikir değildir. Muhtemelen birkaç katmanla oldukça güvenli bir şey yapabilirim. Ama sınıf arkadaşlarımla kalabalığı bizi daha da ileriye ittiği için ayrılmak imkansız.

"Üzgünüm, burası biraz orman gibi. Kalabalıkla savaşma, böyle ezilirsin." Nathan omzumdan tutuyor ve beni bir masa setine götürüyor.

kafeteryanın yükseltilmiş kısmı. Sağa doğru yöneliyoruz

en uçta, iki kızın yan yana oturduğu köşeye yerleşmiş.

"Hanımlar." Nathan omuzlarımdan tutuyor. "Bu, hakkında çok şey duyduğunuz gizemli Benjamin De Backer."

Her iki kız da benim yaşlarımda görünüyor. Birinin teni koyu kahverengi, Nathan'inkinden daha koyu ve saçları bu siyah ve mavi örgü karışımından yapılmış. Şu anda, bir nevi aşık olduğumu itiraf etmem gereken bu puantiyeli yemek kutusundan öğle yemeğini çıkarıyor.

Diğer kız Koreli Amerikalı, kalın çerçeveli gözlükleri burnunun ucunda, en az bir düzine farklı düğme ve emaye iğnelerle süslenmiş bir kot ceket giyiyor. Nathan konuşmaya başladığında ikisi de başını kaldırdı.

"Ben, bu Meleika Lewis." Örgülü kızı işaret etti ve Meleika bana el salladı.

"Bana Mel diyebilirsin." Melike gülümsüyor.

Sonra tüm düğmeleri olan diğer kızı işaret ediyor. "Ve bu da Sophie Yeun." Nathan ellerini çırpıyor. "Ben sıraya gireceğim. Bir şey ister misin, Ben?"

İşte o zaman üzerimde hiç para olmadığını fark ediyorum ve öğrenciye sihirli bir şekilde herhangi bir şey eklendiğinden şüpheliyim.

henüz dokunmadığım hesap. "Hayır, teşekkürler, ben iyiyim." Zaten Hannah'nın evine gidene kadar yemek yememeye alışkınım.

"Tamam kızlar, onu parçalamayın." Nathan sırtıma bir şaplak attı ve beni yirmi saniyedir tanıdığım iki kızla baş başa bıraktı. Önümdeki, Meleika'nın tam karşısındaki boş koltuğa oturdum, çoğunlukla tam bir sürüngen gibi orada durmamak için.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ben." Meleika gözyaşlarıyla bir torba cips açıp bana sunuyor. "Bir tane istiyorum?"

"Ben iyiyim, yine de teşekkürler."

Nathan bize senden çok bahsetti, dedi. "O sahip?"

Sophie önce cevap verir. "Tükenmişliklerle birlikte avluda öğle yemeği yediğini söyledi."

"Evet." Sonra bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum.

"Yine de sigara içmem. Sadece dışarısı daha sessiz."

"Eminim en azından kafayı bulmuşundur, ahbap.

Dörtlü büyük, ama değilObüyük." Ben koltuğumda rahatsızca kıpırdanırken Sophie çoğunlukla kendi kendine gülüyor.

"Peki, Benjamin, neden kafeteryamızın kaliteli yemek seçeneklerinden yararlanmadın?" Meleika, nispeten pizzaya benzer bir şeyle dolu tepsilerle oturan diğer öğrencilerin olduğu yan masaya bir göz attı. Demek istediğim, kare ve bu muhtemelen bir sucuk dilimi?

omuz silkiyorum "Dürtüyü hiç hissetmedim."

Sophie yüzü gülerek, "Eh, en azından artık bu okuldaki en harika iki kişiyle takılabilirsin," diyor.

"Onları etrafta görmüyorum." Bunun bir şaka olduğunu anlamaları için güldüm ve ikisi de kıkırdamaya başladı, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Aslında bununla biraz gurur duyuyorum.

"Esprileri var," diye ekliyor Meleika.

Sophie tırnaklarını masaya vuruyor. Bu gerçekten temiz turkuazı boyadılar. Senden hoşlanıyorum, Ben.

"Teşekkürler." Çok fazla sırtıyıymuşum gibi hissediyorum.

"Bu bir ilk." gülmeye çalışıyorum

"Sorgulama bitti mi?" Nathan diğer masadakiyle aynı şüpheli görünümlü pizzanın olduğu tepsisini masaya koydu.

"Yakından bile sayılmaz ama ilk testi geçti." Meleika sandviçini ısırır.

"Bunun sonunda bir sınav olacak mı?" Soruyorum.

"Komik biri, belli birinin aksine." Sophie, Nathan'a bakıyor.

"Şakalarım her zaman harikadır, çok teşekkür ederim." Nathan gücenmiş gibi mi davranıyor yoksa öyle mi anlayamıyorum. aslında öyle

"Ah evet?" Meleika soruyor. "Hadi, Ben'e korkuluktan bahset."

"İyi." Nathan bana döndü. "Korkuluk neden ödül aldı?"

"Hmm." Aslında olası cevapları düşünmeye çalışıyorum ama elimde hiçbir şey yok. "Neden?"

"Çünkü kendi alanında olağanüstüydü!" Yüzünde kocaman aptal bir sırıtışla ellerini havaya kaldırıyor.

Üçümüz de ona boş boş bakıyoruz.

"Anladın mı?" O sorar. "Onları tarlaya koyduğun için mi?" Ah, anladım. Açıklamak zorunda kaldığında daha da komik o," dedim Sophie'ye dönmeden önce. "Haklısın."

"Görmek?"

"Her neyse." Nathan gözlerini deviriyor ve pizzayı ısıırıyor. "Bunu duyduğunuzda iyi mizahı takdir etmiyorsunuz."

"Elbette..." diyor Sophie alçak sesle. Ee, Ben, burayı beğendin mi?

Sorun değil, dedim.

Meleika kıkırdar. "Aktarmak için harika bir zaman seçmişsin," diye ekliyor alaycı bir şekilde.

"Ruh Haftası için mi giyiniyorsunuz?" Sophie soruyor.

Meleika telefonunu çıkarır. "Evet. Biyolojide fazladan krediye ihtiyacım var."

"Ekstra kredi?" Soruyorum. Tema günlerinin listesini gördüm ama ekstra krediyle ilgili bir şey yok.

Nathan, "Tema günleri için giyinirseniz öğretmenler size kredi verecektir" diyor. "Bazen bir şeyden sadece on puan alırsın ama bazı öğretmenler en düşük sınavını bırakır.

ya da beş gün boyunca giyinirsen bedava yüz verirsin." Meleika kıkırdar. "Muhtemelen geçmemin tek yolu bu öyleydi."

"Sana bir öğretmen bulmanı söylemiştim." Sophie içini çekiyor, sanki bu kelimeleri tam olarak bininci kez söylüyormuş gibi.

"Ve sana zamanım olmadığını söyledim. Bu dansı planlamak, ders çalışmak ve çalışmak arasında, hafta sonları dışında hiçbir şeyim yok ve kimse hafta sonları yapmaz. Sonra Meleika omzunu yastık gibi kullanarak Sophie'ye yaslandı. "Beni sevseydin, bana ders verirdin."

Sophie alay eder. "Evet, biyoloji hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Sana ders verirsem notların düşebilir."

"Nasıl da düşecekler!" Meleika homurdandı.

Nathan tepsisini itiyor, yemeği yarım kalmıştı. "Cebir için bir taneye ihtiyacım olacak ama henüz kimse bir liste koymadı."

Sophie, "İnsanlar meşgul, ahbap," diyor.

"Bir öğretmene ihtiyacın var mı?" Soruyorum ve neden olduğundan emin değilim. Tanrım, bunu gerçekten yapmıyorum, değil mi?

"Evet, kıcımlı tekmeliyor." Nathan matematikten bahsetmek bile başını ağrıtmışçasına alnını ovuşturuyor.

Evet, görünüşe göre bunu yapıyorum çünkü ne kadar denersem deneyeyim ağızımın hareket etmesini engelleyemiyorum. "Ah, yani, yapabilirdim..."

"Gerçekten mi?" Tek kaşını kaldırıyor.

Bana okulu gezdirdiği ve hoş karşılandığımı hissettirmeye çalıştığı için ona borçluyum. "nasıl bilmiyorum iyi ders veriyorum ama deneyebilirim." Ayrıca, İngilizcesi iyiye, bana da yardım etmeye istekli olabilir.

Sophie, "Bunu yapmak isteyip istemediğini bilmiyorum," dedi.
"O biraz kayıp bir dava."

Nathan ona doğru döndü. "Isır beni." "Sadece söylüyorum," diye şarkı söylüyor.

"Bu hafta sonu buluşacağız. Tamam aşkım?" diyor.

"Ah evet. Elbette." Ben de muhtemelen biraz başımı salladım

az önce yapmaya gönüllü olduğum şey hakkında çok fazla düşünmemeye çalışırken.

İlk seansta olduğum kadar bu ikinci seansta da gerginim. Bu sefer Dr. Taylor aslında *bir* şeyle tartışmak. Bütün bir saati panik atağım hakkında konuşarak geçireceğiz, daha fazla güzel tanışmalar veya evrak işleri yok. Bu sefer her şey benimle ilgili.

Belki bu iyi bir şeydir.

BEN *istek* bende neyin yanlış olduğunu bilmek için. Ama aynı zamanda yapmıyorum.

"Nasıl hissediyorsun Ben?" Dr. Taylor, kanepeye oturduğumda bana soruyor.

Kendimi rahat hissetmeye çalışıyorum, muhtemelen bu süreçte çok fazla hareket ediyorum. "Güzel, sanırım."

"Planlanandan daha önce benimle görüşmeyi kabul ettiğinde mutlu oldum."

Ona nedenini sormak istiyorum ama bu kaba görünüyor.

"Neden bana hafta sonu neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeleri bulmak hala zor. "Sorun değil Ben, acele etme."

"Bir panik ataktı... Sanırım."

"Neden benim için en baştan başlamıyorsun?" Kalemmini ve not defterini hazırlar.

O ne isterse onu yapıyorum. Hannah ve Thomas bir gece randevuya gittiler, ben de evde Meryem'le konuşuyordum. Garaj yolunda bir araba gördüm ve bundan sonra ayrıntılar biraz bulanıklaşıyor. Dizüstü bilgisayarını alıp konuga gittiğimi hatırlıyorum yatak odası.

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?"

Ben... bir nevi. Sanki var ama yok."

Dr. Taylor başını salladı. Bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı, Ben?"

Hayatımda hiç. "HAYIR."

"Ailen Hannah'nın nerede yaşadığını biliyor mu?"

"Bilmiyorum." İmkansız görünüyor ama onun hakkında bir iki kez konuştuklarını duymuştum. Onları duyamayacağımdan emin olmak için fısıldamaktan başka bir şey değildi. Sanırım o kadar da zor olmazdı, özellikle de annem Hannah'yı benim yaptığım gibi Facebook'tan takip ettiyse.

"Arabadakilerin gerçekten onlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

omuz silkiyorum "Babamın kullandığına benziyordu." Ama sanırım onlar olduğunu kanıtlayamam. "Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Dr. Taylor gerçekten şaşırmış görünüyor. "Sana neden inanmayayım, Ben?"

"Öyle görünmüyorsun."

"Sadece tüm bilgileri almaya çalışıyorum." Taylor çabucak bir şeyler yazar ve mideme o suçluluk duygusu yerleşir.

"Başka bir şey oldu mu?"

"Kapı çalındı."

"Cevap vermedin değil mi? Ya da diğer tarafta kimin olabileceğini görün?"

Başımı sallıyorum. Yapamam. Sıkışmış gibi hissettim."

"Bana ailenle olan ilişkinden biraz bahseder misin, Ben?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Onlar ne tür insanlar?" Ah oğlum.

"Şey... şey..." Ensem arkasını ovuşturuyorum.

"Kendi sözlerinle, başkasının onları gördüğü gibi değil."

"Babam... zor." Özellikle Hannah'yla. "Anne değil

harika ya Asla fazla bir şey söylemez, sahip olduğundan değil şans." Onlardan böyle bahsetmek garip geliyor. Sanki saygısızlık ediyormuşum gibi. Hak etmiyorlar gibi değil ama yine de ağzımda bıraktığı kötü tadı sevmiyorum.

"Biraz detaylandırabilir misin?"

"Nasıl?"

"Nasıl istersen."

Bu belirsiz görünüyor. Onlar sadece... onlar benim ailem. Onlar hakkında başka ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Sorun yok." Dr. Taylor içini çekti. "Sana dışarı çıkıp çıkmadığını sormak istiyorum. Rahatsız olduysan şimdilik bunu atlayabiliriz ama bu seninle konuşmayı çok istediğim bir konu."

"Ben... tamam mı?"

"Bu senin için sorun değil mi?" "Sanırım."

"Ailene açılmak istemene ne sebep oldu?"

"Bilmelerini istedim, kendimin bu kadar büyük bir kısmını onlardan saklamak istemedim."

"Bu biraz sert gelebilir, ama olanların bir olasılık olabileceğini düşündün mü?"

Aslında yaptım.

Dışarı çıkmadan önce, her şeyi planlarken, eskisi gibi mutlu ve kaygısız olduğunu gerçekten göremiyordum.

izlediğim bazı çıkış videolarında. Annemle babamın biraz isteksiz veya kafalarının karışmış olabileceğini düşünmüştüm. Ve zamirlere alışmalarının biraz zaman alacağını düşündüm.

Bir an için kim olduğumdan hoşlanmadıklarını düşündüm. Eşcinsel insanlar hakkında en büyük fikre sahip olmaları gerekmez.

“Ailen geçmişte herhangi bir homofobik ya da transfobik davranış sergilediler mi?”

Başım la onayladım.

Çok değil ama burada burada yorumlar vardı. Babam F-kelimesini etrafa saçardı ama bu son yıllarda ortadan kalkmıştı. Belki bir parçam onların değişti.

"Peki neden dışarı çıkıyorsun? Neden birkaç yıl, belki de üniversiteye gidene veya evden çıkana kadar beklemiyorsun? Sorusu suçlayıcı değil. Dr. Taylor bana öylece beklemenin daha akıllıca olacağını söylemiyor.

Belki de olurdu.

Aslında beklemek kesinlikle daha akıllıca olurdu.

"Bilmelerini istedim. Sürekli bu yalanı onların önünde yaşamaktan bıktım. Ve düşündüm ki..." Sözlerimin nereye varacağından emin olamayarak sustum.

"Belki değişimlerine falan yardımcı olur diye düşündüm." gerçekten bilmiyorum.

"Anlıyorum."

"Sadece beklemeliydim." Ne kadar hararetli hissettiğimi fark etmeden kanepeye geri döndüm. "O zaman burada olmazdım."

"Belki," demeye başlıyor Dr. Taylor. "Ama kendin gibi açıkça yaşamayı hak ettiğini düşünmüyor musun?"

hiçbir şey söylemiyorum. "Olanların bir panik atak olduğunu düşünüyor musunuz?"

Taylor başını salladı. "Evet. Bana öyle geliyor."

"Tamam..." Uzun bir iç çektim. "Bana inanıyor musun? Onlar mıydı?"

"Ediyorum, Ben."

"Yine de neden ortaya çıksınlar? Bütün bunlardan sonra?"

"Pekala, onlara itibar etmek istemiyorum ama belki hatalarının farkına varmışlardır."

Bunun için biraz geç gibi görünüyor, dedim ona. Taylor yavaşça başını salladı.

"Öyleyse."

NINE

Nathan haftanın geri kalanında onunla tekrar öğle yemeğine gitmem için bana yalvarmıyor ama yine de ediyorum. Sophie ve Meleika iyi insanlar ve beni birkaç gün değil de yıllardır tanıyormuş gibi davranıyorlar. Ama hafta sonuna yaklaştıkça Nathan'a ders verme konusunda daha çok endişeleniyorum.

Beni endişelendiren gerçek ders değil. Bence daha çok ikimiz olacağız. Beni korkutmamalı. Daha önce yalnızdık. Ya da belki de bunu nerede yapmak istediğini bilmediğim içindir. yanına gelemez Hannah'nın evi ve muhtemelen ailesinin olacağı onun evine gitme fikri korkutucu.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden bana doğrudan cevap verebilecek tek kişiye mesaj attım.

Ben:*Bu yüzden biraz tavsiyeye ihtiyacım var.*

Ama Meryem meşgul olmalı, çünkü birkaç saattir cevaplarını bekliyorum. Hatta bir torba Doritos almak için mutfağa bile iniyorum, daha çok aç olduğum için değil, daha çok yapacak bir şeyler istediğim için.

Dizüstü bilgisayar yapmadan önce pes etmek üzereyim*ding!*

Meryem:*Naber buttercup?*

Ben:*bu bir erkek.*

Meryem:*ohhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh*

Ben:*hayır, öyle değil!*

Meryem:*Tamam en baştan başla.*

Ben:*Bana okulu gezdiren oydu.* **Meryem:***Nathan mı? Bana bahsettiğin adam mı?* **Ben:***Evet*

Nathan'ı arkasından açığa vurduğum için kendimi kötü hissediyorum, özellikle de bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadığı için. Ancak Konu ne olursa olsun, Meryem her zaman laflarımı dinlemeye hazır. Bir keresinde, tüm günümüzü robotları toplumsal cinsiyete dönüştürmenin gerekliliğine karşı ileri geri tartışarak geçirdik. *Yıldız Savaşları.*

Meryem:*Kulağa gerçekten hoş geliyor tbh*

Ben:*Bazen bir hataya*

Meryem:*Peki sorun nedir???*

Ben:*Ona ders vermeyi teklif ettim.*

Meryem:*Ve????*

Ben:*gerçekten bilmiyorum...*

Ben:*Buraya gelemez, Hannah ile yaşadığımı bile bilmiyor.*

Meryem:*Ve onun evine gitmek istemiyor musun?*

Ben:*Beni endişelendiriyor.*

Meryem:*Anlaşılabilir.*

Meryem:*Peki ya dışarı çıksan? Öğle yemeği ya da kahve falan var mı? Halka açık bir yere gidin.*

Ben:*Bilmiyorum, ilk defa böyle bir şey yapıyorum...*

Meryem:*Ailen arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya izin vermedi mi?*

Ben:*Yaparlardı... ama hiç kimse gerçekten benim etrafımda takılmak istemedi.*

Her zaman o "garip" çocuk olarak görüldüm. Çok sessiz olan ve asla çocuklarla sahilde takılmak istemeyen

oyun alanı. Bu itibar beni ortaokul boyunca ve Wayne Lisesi'nden ayrılana kadar takip etti.

Meryem:*Bu berbat, bu duyguyu çok iyi biliyorum*

Ben:*Neden bu kadar çıldırıyorum?*

Meryem:*Çok şey yaşadın Benji, yani geçen ay senin için zor geçti, korkmak ya da endişelenmek sorun değil.*

Ben:*Ama o sadece bir çocuk. Ve bilmiyorum...*

Ben:*Benden nefret edemeyecek kadar iyi görünüyor.*

Meryem:*Güven bana tatlım, erkekler korkutucu. İkisiyle yaşadım ve üçüyle çıktım. Ve Twitter'ı gördün, değil mi? Bir çöplük.*

Tamam, bu beni güldürüyor. Bu yüzden hep Meryem'e giderim. Bir şey hakkında ne kadar stresli olursam olayım genellikle beni daha iyi hissettirebilirler.

Meryem:*Ama bu Nathan denen adam iyi birine benziyor. Ve kendini iyi adam ilan edenlerden ya da bir hanımefendiye şapka çıkaran her neyse.*

Ben:*Belki...*

Meryem:*Gerçekten onunla takılmak istiyor musun?*

Ben:*Evet. O iyi.*

Meryem:*Bence bunu kendine borçlusun. Arkadaş edinmek zordur ama kendi yaşında birinin olması yardımcı olabilir. Tam olarak neler yaşadığını bilmese bile, ikiniz de bu duyguyu biliyorsunuz. Her şeye sahip olan tek bir gençle hiç tanışmadım.*

Meryem:*Ve en iyi arkadaşın olma unvanımı ne kadar sevsem de, birbirimizden ayrı bir ülke olduğumuzda yapabileceğim çok şey var.*

Ben:*Nasıl bu kadar akıllı oldun Meryem?*

Meryem:*Berkeley'den 4.0 ile boşuna mezun olmadım.*

Ben:*Teşekkürler.*

Dönüp komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Nathan dün öğle yemeğinde çaldı, bu yüzden şimdi arka planda ikimizin yakın plan bir selfiesi var. Aslında, kamera rulomun artık yüzde 60 referans olduğundan oldukça eminim. fotoğraflar, yüzde 40 Nathan özçekimleri.

Ders hakkında henüz bir şey doğrulamadık ve Ne üzerinde anlaştığımızı hatırladığından bile emin değilim. Aman Tanrım, ya hatırlamazsa ve ben ona birdenbire mesaj atarsam ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmazsa?

Ya artık ona ders vermemi istemezse? Hangisinin daha kötü olabileceğinden emin değilim.

Ben:*Hala yarın için var mı?*

Mesajı silemeden göndere bastım ve fırça darbeleri ve fırça darbelerini nasıl daha iyi kontrol edeceğimi anlatan bu YouTube eğitimcisi izlemeye geri döndüm. Dizüstü bilgisayar ve telefonum saniyeler arayla kapanıyor, küçükding!Nathan'ın mesaj attığını bilmeme izin verdi.

Nathan:*Ben?*

Ben bir moronum. İlk kez mesaj atıyoruz, bu yüzden numaramı bilmeyecekti, bu da bilinmeyen bir numaradan tamamen rastgele bir mesaj aldığı anlamına geliyor.

Nathan:*Bennnnnnnnnnn bu sen misin?*

Ben:*Üzgünüm, numaramın sizde olmadığını unutmuşum.*

Nathan:*Serin. Bu Ben De Backer, değil mi? Bir şekilde yakaladığım garip bir tesadüf değil iki Ben'in dikkatine?*

Ben:*Bu istatistiksel olarak imkansız görünüyor. Ama evet, bu De Backer, Ben.*

Nathan:*Peki yarın için ne yapıyoruz?*

Ben:*Özel ders, eğer hala ilgileniyorsanız?*

Nathan:*Ah doğru! Evet, ihtiyacım var. Sever Hanım bize bu deneme sınavını yapmamız için verdi. Sadece evime gelmek ister misin?*

Dizüstü bilgisayarımdan Meryem'in mesajlarını tekrar okudum. yanıtlamadan önce. Kendimi ona nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum.*Hey, olmayan bir yerde buluşabilir miyiz? evlerimizden biri mi?Sanki yeterince tuhaf değilmişim gibi.*

Ben:*Kulağa hoş geliyor.*

Silmeden göndere bastım.

Nathan:*KK.*

Dizüstü bilgisayarımdan Mariam'a mesaj göndermeye geri döndüm ve konuşmaya başlamamak için adı ve numarayı iki kez kontrol ettim.
Nathan hakkındaiNathan.

Ben:*Üzgünüm. Nathan'a mesaj attım, evinde buluşmak istiyor...*

Meryem:*Yapacak mısın?*

Ben:*Evet dedim zaten.*

Meryem:*Yay!!! Seninle gurur duyuyorum Benji!!!!*

Meryem:*Büyüklerinizi dinleyince ne oluyor görüyor musunuz?*

Ben:*Üzgünüm, senin tam bir büyükanne ve büyükbaba olduğunu unutmuşum.*

Meryem:*Ve unutma!*

Yine de şu anda kutlama yapmam gerektiğini düşünmüyorum. Telefonum tekrar titredi ve ekranın üst kısmında bir bildirim belirdi. Nathan'dan bir mesaj daha.

Meryem:*Tamam, dışarı çıkmalıyım. Yoğun haftasonu.*

Ben:*Kay, yardımın için teşekkürler.*

Meryem:*ne için burdayım ;)*

Dizüstü bilgisayarını kapatıp yatağın ucuna bırakıyorum.

Nathan:*Ne yapıyorsun?*

Kalbim biraz sıkışıyor. İşimizin bittiğini sanıyordum ama sanırım bitmedi. Belki mesajlaşmak daha kolay olur.

Ben:*Hiçbir şey, yatakta uzanmak.*

şu anda herkesin yapması gerekenden daha fazla serin çiftlik tozu sindirdiğimi eklemiyorum.

Nathan:*peki sen ne giyiyorsun ;)*

Tamamen yanlış yutuyorum ve sanki bir avuç Doritos yerine bıçak yutmuşum gibi.

Nathan:*jk jk şaka şaka!!!*

Bunu sonuncusunu birkaç saniye sonra gönderir. Acaba bana neredeyse kalp krizi geçirteceğini söyleyebilir mi?

Ben:*bunu yapma Lütfen.*

Nathan:*Tamam, söz veriyorum. Pinky söz bile.*

Ben:*Üzgünüm... Serçe söz.*

Nathan:*Bu benim hatam, parmaklarım ağızım kadar kötü lol*

Nathan:*Kulağa nasıl geldiğini yeni anladım. Yine, benim hatam.*

İçimden gülmek gelmese de hızlı bir "lol" yazdım.

Söylediği şey iğrenç ya da başka bir şey bile değil. Birini öpme, hatta onunla seks yapma fikrinden nefret etmiyorum. Ama vücudumla ilgili bazı şeyler var... hala tam olarak bitiremediğim şeyler. Tarif etmesi zor.

Nathan:*Hala orada?*

Ben:*Evet, üzgünüm, dikkatim*

dağıldı. **Nathan:***Harika lol, bu duyguyu*

biliyorum. **Ben:***Evet. Ee, ne yapıyorsun?*

Nathan:*En azından önümüzdeki haftadan biraz önce çalışmaya çalışıyorum.*

Ben:*Muhtemelen ben de öyle yapmalıyım...*

Bir Calc ve İngilizce sınavım var, artı bir denemem var. Chaucer ve Kimya'da hazırlanmak için bir laboratuvar. Hepsi bir hafta içinde. Thomas, Bayan Williams ve Bayan Kurtz'un bende en hızlı duygusal çöküşe neyin yol açacağını görmek için bir araya gelmesi gibi. Şaka onlara, çünkü zaten fazla sürmeyeceğini biliyorum.

Nathan:*En azından gerçekten sadece 3 dersin var, yine Sanat için öldürürdüm.*

Ben:*Doğru sanırım.*

Sanat, parkta yürümek değildir ama diğer derslere kıyasla kesinlikle daha kolaydır.

Ben:*Hey, ailen yarın orada olacak mı?*

Muhtemelen bu soruyu sormanın en tuhaf yolu ama hazırlıklı olmak istiyorum. Ne için, emin değilim.

Nathan:*Hayır, kuzenimi bir bilim fuarında görecekler, görünüşe göre tüm gün süren bir şey.*

Ben:*Ah*

Nathan:*Neden? Onlarla tanışmak ister misin?*

Ben:*Oh hayır.*

Bok. Ayağımı ağızıma soksam iyi olacak. Bundan daha kolay olurdu.

Ben:*Üzgünüm, demek istedim...*

Ben:*Onlarla tanışmak zorunda olmadığımı kastetmiştim.* **Ben:***Onlarla tanışmak istemediğimden değil.* **Ben:***şimdi susacağım*

Nathan:*ben ölüyorum*

Birkaç emoji ekliyor. Ağlayacak kadar çok gülenler.

Ben:*Üzgünüm. şimdi gidip kendimi gömeceğim*

Nathan:*Hadi ama yapma.*

Nathan:*Beni senin o yüzünden mahrum etme. O sefil yerde tek sevincim bu.*

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak telefonumu sıkıca kavradım. Ama bir parçam merak etmekten kendini alamıyorbu ne anlama geliyor.

Nathan:*Hey, adresin nedir, seni yarın alırım.*

Ve şimdi onunla yalnız bir arabada olacağım. Harika. Adresi yazıp göndere basıyorum.

Nathan:*Tamam, bu saçmalığa inanmayacaksın*

Nathan:*Ama biz komşuyuz*

Ben:*Gerçekten mi?*

Nathan:*337 Sycamore'da mısın? ben 341*

Pencereme doğru yürüdüm, perdeleri geri ittim. Evini gerçekten göremiyorum ama sanırım okula giderken Thomas'la yanından geçtiğimiz tuğla ev.

Nathan:*Küçük dünya.*

Evet. Küçük dünya.

Ben:*Serin. Ben gidip bayılacağım. Yarın öğlen gidelim mi?*

Nathan:*Evet, seni almamı ister misin?***Ben:***Sorun değil, üç dakika bile sürmeyecek***Nathan:***umursamıyorum...*

Ben:*Sen ciddisin? İki ev ötede gibi.*

Nathan:*Pekala, ama asla bir beyefendiden eksik olduğum söylenemez.*

Ben:*Kayıt edilmiş. Kaybolursam arama ekibine liderlik edecek misin?*

Nathan:*Dalga mı geçiyorsun? O yakışıklı yüzün ilanlarını şehrin her yerine asacağım!*

Gülümsemesini neredeyse hayal edebiliyorum.

Ben:*Bunu öğrendiğim iyi oldu, ben şimdi yatacağım.*

Nathan:*İyi uykular!*

Telefonumu prize takmadan önce, konuşma. Yakışıklı olduğumu mu düşünüyor? Hayır, bunu düşünmeme gerek yok. Muhtemelen şaka falan yapıyordu. BEN

i çektim ve şarj aletimi almak için yere uzandım, çarşafların altına girdim ve yarın Nathan Allan'a nasıl ders vereceğim konusunda gergin hissetmemeye çalışıyorum.

TEN

Hannah'nın evine geldiğimden beri neredeyse her gün Nathan'ın evinin önünden geçtim. Ve ben bunu hiç bilmiyordum.

"Güzel bir yer," dedim kendi kendime, ön kapının basamaklarını yavaşça çıkarken, öyle olup olmadığını merak ederek. Gerçekten eve koşmak ve tüm bunlardan kaçınmak için çok geç.

Hayır. Bunu yapabilirim.

Bordo kapıyı birkaç kez tıkladıyorum ve evin içinde bir yerden yüksek bir havlama sesi geliyor, ardından ayak sesleri. Nathan kapıyı yavaşça açtı ve sadece bir gözünü ve ağzının bir kısmını görebileceğim kadar açık bıraktı. "Hey!"

"Sormalı mıyım?"

Tamam, seni uyarmak için söylüyorum, köpeğim Ryder içeride. Isırmaz amaseviyor şirket ve sana sarılmaya çalışacak.

"Sorun değil. Köpekleri severim. O nasıl biri?"

"Ryder, geri çekil!" Nathan'ın onunla güreştiğini duyabiliyorum. Ryder kapının arkasında. "Golden Retriever." Nathan benim için kapıyı açık tutuyor. "Hadi ama, iyi olmalı."

Onu eve kadar takip ediyorum ve bir saniye bile geçmeden Ryder bana doğru koşuyor, kot pantolonumu kokluyor ve arka ayakları üzerinde zıplayarak beni ön ayakları ile deviriyor. pençeler. Sonra tek bildiğim, kırımın üstüne çıktığım, parke zemine çarptığım ve Ryder'ın yüzümü yaladığı.

"Ryder, hayır!"

"Sorun değil." Kulaklarının arkasını okşuyorum. Ryder'ın ona kızmayı imkansız kılan kocaman kahverengi gözleri var. "Öpücükleri severim." Ne dediğimin hemen farkına vardım ve yanaklarıma kan hücum ediyor. "Köpeklerden, yani." Daha garip olabilir miyim?

"O tamamen utanmaz. Şimdiye kadar daha iyi bilmen gerekirdi, değil mi oğlum?" Nathan ona sorar.

Ryder, yüzüme ağız dolusu iğrenç, sıcak nefes vermeden önce Nathan'a baktı.

Hey, dışarı çıkmak ister misin? Nathan'ın sesi ciddiden, köpekler için kullandığınız sahte bir heyecana dönüşüyor. ve bebekler.

Ryder bacaklarını tekmeledi, arka kapıya kadar zıpladı ve sabırsızlıkla Nathan'ın sonunda camı kaydırarak açmasını bekledi. Kapı yeterince geniş olduğu anda, Ryder kaçır.

"Yemin ederim, o köpeği seviyorum ama çoğu zaman tam bir aptal." Nathan yerden kalkmama yardım etmek için aceleyle geri döndü.

"Tanıdığım her golden retriever için durum böyleydi." Kapıya geri dönüyoruz.

"Onu hiçbir şeye değişmem." Nathan ıslık çalarak Ryder'ın çimlerde yuvarlanma şeklindeki çok önemli görevini yarıda kesti. "Ryder, top!" Nathan heyecanlı sesini kullanıyor Tekrar.

Ryder'ın kulakları dikildi. Avluda büyük bir daire çizerek koşmaya başlamadan önce sadece bir an bekledi, durmadan bir şey aldı ve Nathan'a getirdi.

Nathan salya kaplı topu kapıp bahçenin uzak bir köşesine fırlattı. Ryder o an gitmişti. Nathan daha yere düşmeden topu yakalamaya hazır bir şekilde kolunu kaldırdı.

Arkama yaslanıp bunu birkaç kez tekrarlamalarını izledim, Ryder zıplayıp ağızıyla topu yakalamayı hiç ihmal etmiyordu. "Bunda iyi," diyorum.

"Çok fazla pratik yaptık." Topu bir kez daha tembelce fırlattı ve salyaları kot pantolonuna sildi. "Hazır mısın biraz kitap öğrenmek için mi?" Bunu şimdiye kadar duyduğum en kötü güney aksanı olarak tanımlayabileceğim bir şekilde söylüyor.

"Elbette." Nathan'ın peşinden içeri girip merdivenlerden yukarı çıktım, muhtemelen gergin olduğum gerçeğine kapılmamaya çalışıyordum.

yatak odasına götürülüyor. Duvarlara dizilmiş fotoğraflarla dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Genç Nathan sevimli. Demek istediğim, genç Nathan da tatlı ama onda öyle bir şey yok. artık kısıtırılabilir yanaklar.

Ve neden bunu düşünüyorum? Farklı düşünceler. Farklı düşünceler.

Ailesi de çok mutlu görünüyor. Gülümsemesini annesinden aldığı inanılmaz derecede açık. Aslında, en azından bir bakışta, özelliklerinin çoğunu annesiyle paylaşıyor gibi görünüyor. Aynı gözlere, aynı buruna, aynı gülümsemeye sahipler.

"Ona benziyorsun, annen gibi," diyorum bir durakta durarak. Paskalya olduğunu tahmin ettiğim yerde ikisinin fotoğrafı. Büyük mor hasır sepet ve Nathan'ın giydiği parlak polo tişört bir nevi eşantiyon.

"Bunu çok anlıyorum." O sıırıtır.

"Bu senin baban mı?" Çok daha yaşlı bir adamla Nathan'ın bir teknenin direksiyonundayken çekilmiş başka bir resmini işaret ediyorum.

"Üvey baba. Annem, ben on iki yaşımdayken onunla evlendi."

"Ah." Bu, neden hiçbirinde görünmediğini açıklıyor. bebek Nathan ile resimler.

"Evet." Topuklarının üzerinde zıplıyor. "Hadi ama benim odam hemen şurada." Beni yolun geri kalanında ve koridordan yatak odasına götürdü.

Dağılık. Felaket değil ama kıyafetler var her şeyin üzerinde, duvarlara adını hiç duymadığım çeşitli grup ve rapçilerin posterleri asılmıştı. Ve köşede ağzına kadar kitaplarla dolu bir raf var. Oradaki rafına ya da masasının üzerindeki raflara sığdıramadıklarını komodinin ya da şifonyerinin üzerine istiflemiş. garip bir şekilde yeter, yatağı tamamen yapılmıştır. "Üzgünüm, temizlemeyi düşünmeliydim." Ayakkabılarını fırlatıyor.

"Harika," diyorum, nereye oturabileceğimi merak ederek. Masasının yanındaki sandalye atılmış giysilerle dolu ve Nathan sırt çantasını kaparak kendini yatağına attı.

"Tamam aşkım. Peki, ilk olarak ne yapmak istersin? Yaylar onun altında gıcırdıyor.

"Cebir muhtemelen en kolaydır."

"Evet, en kolayı" diyor parmaklarıyla alıntılar yaparak. "Hadi, utanma." Nathan yatakta yanındaki boşluğa hafifçe vuruyor. "Sihir yapılan yer burasıdır."

"Daha çok şapkadan tavşan çıkaran bir adam mısın, yoksa kart oyunları mı yapıyorsun?" Soruyorum.

Ah, komik çocuk. Nathan cebir ders kitabına uzanıyor.

"Evet, komik." Zorla gülmeye çalışıyorum ama ben bile yapamıyorum

buna inan. Her "oğlan" ya da "o" bir bıçak gibiydi bağırırsak. Ve nedense, söz ondan geldiğinde daha çok acıyor. Annemin veya babamın bana "kendileri" demesinden bile daha kötü.

"oğul" veya "oğulları".

"Pekala, Bayan Sever testin bu iki bölümü kapsayacağını söyledi." Nathan bana ders kitabındaki bölümü gösteriyor.

"Peki, ne kadar gözden geçirmeye ihtiyacın var?" "Hepsini."

"Tamam. Vay. Pekala, devam edelim ve başlayalım.

Nathan tamamen umutsuz değil ve neden öyle olduğunu düşündüğünden emin değilim. Bir denklemi karıştırdığı veya bir şeyin sırasını yanlış hatırladığı birkaç kez vardır, ancak o kaybedilmiş bir dava değildir. Sahip olduğum tüm yolları hatırlamaya çalışıyorum

Yıllar boyunca düzinelerce formülü, tekerlemeleri, şarkıları veya kısaltmaları hatırladı.

"Bütün bunları nasıl hatırlıyorsun?" bana soruyor "Bilmiyorum."

Matematikte her zaman iyiydim. "Bir nevi kolay." İnceleme paketini tekrar karıştırıyorum. "Çevrimiçi olarak girebileceğin bir deneme sınavı olduğu yazıyor ve sınavda fazladan on puan alacaksın."

Nathan dizüstü bilgisayarını alıyor ve web sitesine giriyor.
"Matematik yasadışı olmalı."

"O kadar da kötü değil."

"Sen diyor." Okulu sorulduğunda, seçer
"North Wake Lisesi," öğrenci kimliğini yazıp alttaki büyük mavi başlat düğmesine basıyor. İlk soruyu okuduktan sonra, "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Bakmak." Defterini alıp boş bir sayfaya geçiyorum. "İşte, sadece çöz." Sorunu kopyalayıp dikkatlice çözmesini izliyorum.
"Şunu taşımayı unutma," diye ekledim.

"Orada?" Bana işini gösteriyor.

"Yaz, doğru mu bak," dedim, anladığını bilmeme rağmen.

Web sitesi ona biraz "Aferin!" bir sonraki soruya geçmeden önce. "Tanrım, bu test ne kadar sürüyor?"

Yatağının ayak ucundaki çantama uzanıyorum. "Bir soru yaptın, mızımızlanmayı bırak." Eskiz defterimi en yeni sayfaya açıyorum. Sadece birkaç hafta oldu, ama şimdiden

yenisine ihtiyaç duymaya yakın. Sayfalar dışarı çıkıyor, dikiş yerlerinden notlar ve eskizler dökülüyor ve bende sadece bir avuç dolusu boş sayfa kaldı. "Sadece devam et."

"İyi, anne." İnleyerek dizüstü bilgisayarını yaklaştırdı. "Ne çiziyorsun?"

Henüz emin değilim. Bitirdiğinde görmene izin vereceğim. Eskiz defterini gizleyebilmek için dönüyorum. "Şimdi işe koyul. Bu on puan işe yarayacak."

"İyi, iyi." Tekrar çalışmaya başlar. "Hey, buna ne dersin?" Nathan defterini bana veriyor, ben de yaptığı işi kontrol ediyorum. "Cevaplar birbirini tutmuyor."

Denklemlerini çabucak okudum. "Kapat, kökü burada yanlış anladın." Sorun o kadar da derin değil, bu yüzden çok fazla işi yeniden yapması gerekmeyecek. "Bunu tekrar dene ve işe yaramalı." Defteri ona geri verdim.

Uzun bir iç çekti ve işini sildi. "Bu bir işkence."

"Biliyorum, ama oraya gidiyorsun," diyorum, yeniden çizimime odaklanmaya çalışıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmemesi dışında

çizmek. Aklım tamamen boşaldı, tasavvur edemiyorum herhangi bir şey; Kahretsin, nereden başlamam gerektiğini bile düşünemiyorum. Sadece bir satır ve sonra başka bir satır. Oflayıp kafamı geriye yaslıyorum.

"Sıkışmak?" Nathan bana bakmadan sordu. "Bir bakıma."

"Bazen ben de öyle oluyorum. Ben yazarken." "Ah evet?"

Bundan kurtulmak için herhangi bir ipucu var mı?

Burada sanatçı ben değilim. O sıırıtır. "Belki etrafına bir şeyler çizebilirsin?"

"Beğenmek?"

"Bu, Padawan'ım, tamamen sana bağlı." Kaleminin silgisi ile beni işaret ediyor.

"Sana ne kadar yardımcı olduğunu söylemiş miydim?"

Soruyorum. "HAYIR."

"Güzel, çünkü değilsin." Daha önce söyleyene kadar bunun kulağa ne kadar anlamsız gelebileceği aklıma gelmedi, ama Nathan sadece gülüyor.

"Sen sordun," diye yarı şarkı söylüyor. Belki de haklıdır, ama bu odada gerçekten bildiğim hiçbir şey yok. işte var bir şey. Ama Nathan'ı çizmek çok ürkütücü olur mu? Yeterince hareketsiz oturuyor ve yeterince ışık var.

Biliyor musun? Onu vidala.

Elleriyle hareket etmeyen veya konuşmayan bir Nathan'a sahip olmak garip. İşin tam ortasında, kafasındaki dişliler dönüyor. Hatta dilini biraz dışarı çıkarıyor ve bunun çok sevimli olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum.

Aslında, bir kusur olduğunu düşünmüyorum. Çenesindeki tümsekler değil, yanağında benim olduğum küçük kesik Tahmin, tıraştan, gözlerinin altındaki hafif halkalardan. Her şey kasıtlı hissettiriyor. Nathan Allan'ın kaza yapabileceğini düşünmüyorum. Tipine benzemiyor.

Pozuyla başlıyorum, bir iskelet. Yeterince rahat, sırtını duvara dayamış, defterini dengeleyebilmek için iki dizini de desteklemiş çünkü o ait olduğu yerde, kendi başına. çevre. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Burnunun ağzındaki kancası benim en sevdiğim yer olabilir, düz çizgiler birdenbire ağzına doğru kıvrılıyor. Ama sonra kaleminin ucunu çiğnemeye başlar, ve sadece oflayıp gözlerimi devirmem gerekiyor. Buna daha sonra döneceğim. En zoru onun küçük detayları olacak. esir almak. Burnunun üzerindeki çiller, kaşının şekli, gözlerinin kenarları biraz aşağı doğru eğimli.

"Hey." Sesi beni zıplatıyor. Sanırım derindeydim. "Bunu anlamadım." Defterini bana uzatıyor. Tanrım, nasıl

ne zamandır böyleydin?

"B'yi bulman yeterli." Soruya bakıyorum. Onun karmaşık. Aslında, cebir testinde olması gerektiğinden gerçekten emin değilim, çok gelişmiş görünüyor.

"Anladım, Einstein, ama bu gerçekten yardımcı olmuyor."

"Siz pek de uzak sayılmasanız da, Einstein daha çok fizikle ilgileniyordu." Ona daha çok yaklaşıyorum. "Burada, log terimleri bir tarafta olacak şekilde denklemi yeniden yaz."

"O zaman oyuncu değişikliğini yeniden yazarsın, değil mi?"

"Evet. Ve şimdi normalde çözdüğün gibi çözebilirsin," dedim yeni oluşan denklemi işaret ederek.

"Tamam, sanırım anladım." Bunları göstererek sırtıyor yine gamzeler Sonunda cevaba gelene ve onay için bana gösterene kadar problemin geri kalanını hızla ilerletmesini izliyorum.

"Evet. Bu kadar."

"Aman Tanrım, seni öpebilirim."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Evet."

Cevabı yazdı ve ben de yerime geri dönüp eskiz defterimi üzerine oturmadan kaptım.

"Tamam, bakalım." Nathan elini uzatıyor. "Ha?"

Ekranı görebilmem için dizüstü bilgisayarını çevirdi. Altında büyük bir "Tebrikler" ve "Ekstra Kredi için Gönder'i Tıklayın" var. "Sınavı bitirdim ve sen bitirdiğimde ne çizdiğini bana göstereceğini söyledin."

Ah, gerçekten bir şey değil. Bunu ona gösteremem. Tanrım, ya benim tuhaf bir takipçi olduğumu düşünürse?

"Hi-hı. Bana yardım etmen için sana iki kez seslendim ve sen o şeye o kadar odaklanmıştın ki beni duymadın bile. Bu yüzden hiçbir şey olmadığından gerçekten şüpheliyim.

farketmedim bile Ah, kahretsin, üzgünüm.

"Serin. En azından logaritmik çözebileceğimi biliyorum denklemler tek başıma." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve yanıma oturmak için hareket etti. "Şimdi beni izle."

"Garip olduğumu düşüneceksin." Çizimi açıyorum.

"Şey, zaten öylesin ama..." Ne yaptığımı görünce durdu. Bu tam olarak korktuğum şeydi. Bundan nefret ediyor ya da bundan ürüyor. Acaba bana bağırır mı yoksa daha kötü bir şey mi yapar? baş edebileceğimi sanmıyorum

Nathan benden nefret ediyor.

"Gerçekten üzgünüm..." diye başladım ama beni durdurdu. Ben.

"Ne?"

Çizim defterini elimden alıyor, çizime yakından bakıyor. "Beni sen çizdin," diyor, dokunmak istermiş gibi resme uzanıyor ama son anda kendini durduruyor. Sanırım her şeyi mahvedeceğini falan düşünüyor.

"O kadar iyi değil." Sesim bir mırıltıdan fazlası değil. Şu anda, aklım aptal gibi sırtımda çalışmakla oldukça meşgul.

"Bitmesine yakın bile değil." Kıyafetlerinde veya ellerinde hiçbir detay yok. hatta

arka plan neredeyse boş, duvarındaki posterler ve resimler için doldurulacak basit satırlar.

"Kendine bundan daha fazla değer vermelisin." Elini burnunda gezdirmeye başlar. "Çillerimi bile aldın."

"Sorun değil." omuz silkiyorum

"Sanatını sergilemeyi hiç düşündün mü?" "Bunu nerede yapacağım?"

"Bilmiyorum. Ama insanların senin eşyalarını görmesi gerekiyor. Bu harika. Tekrar eskiz defterine bakıyor, içine bakıyor.

sessizlik. Ve kalbimin göğüs kafesimde güm güm attığını hissediyorum.

ELEVEN

Okulun boş koridorlarında yürüyorum. Ortalık sakinken burada olmak biraz ürkütücü. Ama Thomas'ın bugün okuldan sonra sınavlar, mezuniyet ve bahar tatili hakkında bir toplantı yapması gerekiyor. Mart olduğuna gerçekten inanamıyorum.

Sanat odasına giderdim ama saatler sonra orada olmak garip geliyor. Artı, bunu en son yaptığımda kapıcı üzerime yürüdü ve öylece oturmaktan daha garip bir şey yok.

Başka biri temizlik yaparken, siz onların yoluna çıkmamak için elinizden gelenin en iyisini yaparken.

Keşke Nathan zaman geçirmek için burada olsaydı. Ona mesaj attım ama henüz cevap vermedi. Ders çalışıyor falan olmalı. Cebir sınavı bugündü ve nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.

Bana oyunla ilgili birkaç numara öğretmek için elinden geleni yaptı.

Denemeyi hafta sonuna kadar teslim etmem gerekiyor ama umutsuzum. Kelimeleri beynimden bilgisayara aktarmayla ilgili bir şey. Sadece çalışmıyor. Bu ve ChaucerGerçektensıkıcı.

Aklım şu anda milyonlarca mil uzakta ve ben değilim Nereye yürüdüğüme dikkat ediyorum, bu yüzden sınıfın kapısı aniden açılınca birine çarpıyorum ve bu da ikimiz de kışımızın üzerine düşüyoruz. Kendimden başka kimseyi gerçekten suçlayamam.

"Tanrım, çok üzgünüm." Taşıdıkları kağıtlar her yere uçuşuyor ve hepsi yerine oturana kadar Meleika'ya rastladığını fark etmiyorum.

Ben? Şimdiden dizlerinin üzerine çökmüş, her şeyi almak için çabalıyor.

"Özür dilerim benim hatam." Kuyruk kemiğimden gelen yeni acıyı görmezden gelerek sinekleri yakalamaya başladım. Birkaç tanesi gözüme çarpıyor. Hepsi farklı tasarımlar ama ne için oldukları belli.

"Bahar Şenliği Dansı!"

"Benim hatam," diyor Meleika. "Çok acelem var." Eşitlemek için el ilanlarını karıştırıyor. Bunları geçen hafta hazırlamam gerekiyordu ama hala dans için her şeyi bir araya getirmeye çalışıyoruz.

Balo iki ay sonra değil mi? Soruyorum. "Neden bir tane daha planlamakla uğraşalım?"

"Bu bir gelenek." Meleika bunu beklediğim kadar büyük bir coşkuyla söylüyor. "Bu kadar geç saatte burada ne yapıyorsun?"

"Thomas'ı bekliyorum."

Kaşını kaldırdı. Thomas mı?

"Bay. Waller. O benim kayınbiraderim. Ve eve dönüş yolculuğum. Sözlerimi dikkatle seçtiğimden emin olurum. "Sen nesin yapmak?"

"Bu posterleri kampüsün her yerine asmam gerekiyor." İkimiz de yavaşça ayağa kalktık ama o hala paniklemiş bir ifadeye sahipti. "Dinle, sana sormaktan nefret ediyorum ama bana yardım edebilir misin? Yarın sabaha kadar kalkmazlarsa Stephanie kıcımlı çiğneyecek.

"Evet tabi. Ne yapmaya ihtiyacım var?" Sanırım her şey kampüste yürümekten daha iyi.

"Burada." Meleika bana bu kocaman bant rulosunu uzattı.

"Tuttum, sen bantla." El ilanlarından birini öndeki duvara iğneledi.

bizim. Dört parçayı hızla yırtıp her bir köşeyi bantladım.
"Hızlısın, iyi."

"Uzman bir kaset sökücü olmak için yedi yıl eğitim aldı.
Derslerin işe yaramasına sevindim."

Bu onu güldürdü ve bir öncekiyle aynı tarzdaki posteri
asmadığımızdan emin olarak koridorda daha da ilerledik.

"Yani, dansa gidiyor musun?" diye soruyor Meleika, başka bir
posteri iğneleyerek.

"Planlamıyordum." "Ne?
Neden?"

"Dans pek bana göre değil." Daha çok yırtmaya başlıyorum
bant parçaları, parmaklarımın ucunda hazır asılı kalmalarına izin
verdim.

"Bir de oyun var."

"Spor Dalları Vedanslar gerçekten benim işim değil.

Meleika kıkırdayarak saçını yüzünden çekti. Hafta sonu
örgülerinden kurtuldu ve okula kocaman, uzun buklelerle döndü.
"Aslında seni suçlamıyorum. Mecbur kalmadıkça gitmem."

"Yapmalısın?"

"Öğrenci konseyinden herkesin tüm etkinliklerimize gelmesi
gerekiyor, yoksa kredi saatlerini alamayız."

"Bu berbat."

"Bana diyorsun! Bazı etli keklerin büyük bir sopayla topları
yuvarlamasını izlemek için şovlarımı kaçırıyor muyum? Sonra
durur. "Sanırım beyzbol izmaritleri o kadar da kötü değil."

Çenemi kapalı tutuyorum ama kesinlikle onunla
tartışmayacaktım.

"Meleika?" Koridorda çok tanıdık bir ses yankılanıyor. Nathan,
tabii ki. "Ve Ben!" Beni görünce gülümsüyor. "Burada ne
yapıyorsun?"

"O meşgul." Meleika bir poster daha hazırlar.

"Thomas bir toplantıdan sonra kalmak zorunda kaldı," dedim. "Ah." Nathan'ın gülümsemesi düşüyor. "Öyleyse neden yardım ediyorsun?"

Mel?" O sorar.

"Çünkü o, gerektiğinde yardım eden iyi bir insan. diye sordu, senin aksine." Meleika parmaklarımdan bir parça bant aldı ve Nathan'ın alnına bir broşür yapıştırdı.

"Set parçalarının boyanmasına yardım etmem gerekiyordu!" Nathan, yüzündeki kağıdı yırtarak karşı çıktı. Görünüşe göre, kasetin gücünü hafife almış çünkü bildiğimiz bir sonraki şey, o tıslayarak ve alnındaki o noktayı ovuşturarak iki katına çıktı. "Stephanie'ye hayır demeyi dene!" diyor dişlerinin arasından.

"Her neyse." Meleika kollarını kavuşturur. "Bu arada senin burada ne işin var? Resim yapıyorsun, unuttun mu?"

"Bay. Madison sanat odasının yedek anahtarının sende olduğunu söyledi.

Bayan Liu'nun bize biraz daha boya alması gerekiyordu ama sanırım boya onun odasında kilitli."

Meleika ona bakıyor. Anahtarım yok. "Şaka yapıyorsun."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Ama boyaya ihtiyacımız var ve başka kimsede anahtar yok." Nathan ensesini ovuşturuyor. "Stephanie nükleer olacak."

"Bu Stephanie tam bir iş gibi geliyor," diye ekledim.

Nathan, "Ona Majesteleri dememizi henüz talep etmemesine gerçekten şaşırdım," diyor.

"Gidip anahtarı Bayan Liu'dan alın." Meleika başka bir posterini kaldırıyor ve köşelerini bantlıyorum.

"Oditoryumdalar ve kapı kilitli." Nathan ellerini yüzünde gezdiriyor.

Meleika'nın iniltileri koridorda yankılanıyor. "Öyleyse ne yapmamız gerekiyor? Bu hafta bunu halletmek için başka zamanımız olmayacak."

Anahtarım var, dedim.

İkisi de bana fazladan bir kafam varmış gibi bakıyorlar. "Neden anahtarın var?" Nathan soruyor.

"Bayan. Liu bunu bana öğle yemeğinde sanat odasını kullanabilmem için verdi."

"Harika." Meleika, Nathan'a bakar. "Anahtarı Ben'den al ve boyayı al."

"Yani, elbette." Sırt çantamdaki anahtar halkasına uzanıyorum. "Ama ben seninle geliyorum."

"Mükemmel."

"Ah, beni terk etmiyorsun!" Meleika ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Ben!"

"Geri geleceğim, söz veriyorum."

"Bana güvenme?" Nathan çoktan koluma girmiş, beni koridordan aşağı götürüyor.

"Hiçbir şeyi riske atmıyorum." Bayan Liu'nun olacağından şüpheliyim.

bana kızgın, yani, sadece Nathan. Ama asla bilemezsin ve bu ayrıcalığı kaybetme riskini almak istemiyorum.

Her bir kapıyı iki kez kontrol ederek sanat binasına koşuyoruz. Tabii ki, üçü de kilitli. Küçük cam pencerelerden bakıyorum ve tezgahın üzerinde dört büyük boya kutusu duruyor.

Kapının kilidini açıp Nathan'ın önüne geçtim, iki kutu boyayı kapıp diğer ikisini Nathan'a verdim.

"Hadi ama, Mel'e yardım etmeyi bitirmem gerekiyor."

"Hangisi senin?" Nathan soruyor. Bayan Liu'nun duvara astığı resimlerden bahsettiğini anlamam bir dakikamı aldı.

Ona zamanımız olmadığını söylemek istiyorum, bu da beni kötü hissettiriyor çünkü sanatımı desteklemekten başka bir şey yapmadı ama daha önce sadece çizimlerimi görmüş. asla benim resimler, en azından gerçek hayatta değil.

"Şu." Damla boyayı işaret ediyorum. "Ve o." Kardinallerden biri odanın diğer tarafında asılı duruyor.

"Ah." Nathan soluk soluğa, damlama resmine doğru yürüyor. "Hmm ..."

"Ne?" Soruyorum. Bir an için, keşke zihin okuyabilseydim. Demek istediğim, bu beni bir dizi başka soruna açardı. Ama şu anda, benGerçektenNathan'ın ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

"Sadece...

beklenmedik."

beklenmedik?

Nathan hala şaşkın görünüyor. "Ve bu?" Sadece birkaç adımda odayı geçiyor, bir tanesine bakıyor.

kardinal. Bir parçam onu saklamak istiyor çünkü bunun damlama tarzı olanla karşılaştırılabileceğini gerçekten düşünmüyorum.

"Evet. Ne düşünüyorsun?" Sormaya neredeyse korkuyorum. Daha önce yaptığım her şeyi beğendi ama onun böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim.

"Onlar harika!" diyor, ama söyleme tarzıyla ilgili bir şeyler Nathan'a aykırı geliyor.

"İyiler. Gerçekten önemli değil," dedim. "Muhtemelen üzerinde biraz daha çalışmalıydım."

"Evet." Alay ediyor. "Pekala, resimlerin Louvre'da filan asılı kaldığında beni unutma."

İstediğimden biraz daha yüksek sesle gülüyorum. "Çünkü bu kesinlikle olacak."

"Asla asla deme, De Backer." Nathan bana doğru geri adım atıyor, gözleri resimlerimin arasında gidip geliyor.

"Hadi. Mel ikimizi de öldürecek. "Maça gidiyor musun?" Nathan soruyor. Komik, Mel de bana aynı şeyi sordu. "Ve?"

omuz silkiyorum Beyzbol ve dans mı? Gerçekten benim işim değil.

"Biliyorsun, balo birkaç ay sonra." Bunu birdenbire ekliyor.

"Ah evet?" Göz ardı etmek zor bir şey. Öğrenci konseyi şimdiden temayı oylamaları için kafeteryada insanları pusuya düşürüyor. "Hiç dinleniyor musunuz?" Soruyorum.

Üç ayda iki dansın aşırı görüldüğünü söylemiyorum ama...

Nathan, "Gelenek gelenektir" diyor.

"Öğrenci konseyinin tek amacı bu mu?" Onunla dalga geçiyorum. "Dans mı planlıyorsun?"

"Hey!" Sesi kızgın geliyor ama sırtı onu ele veriyor. "Başka şeyler planlıyoruz. Geçen Ekim ayında bir fırın satışı yaptık."

"Dans var mıydı?"

Hayır, dedi Nathan, sesi hiç inandırıcı gelmemiştir. "Teknik olarak."

"Bir fırın satışında nasıl dans edilir?"

Stephanie bir yol bulmayı başardı. Gidiyor musun? "İle?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için soruyorum.

"Baloya?"

"Öyle düşünmüyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi soldu. Aslında hayal kırıklığına uğradı mı? "Danslar," diyorum tekrar.

Balo bile mi?

Balo bile, diye tekrarlardım. "Geçen yıl da gitmedim." Kampüs boyunca spor salonuna kadar tüm yolu yürüyoruz, Bir grup sınıf arkadaşımın etrafta koşuşturup kızın emirlerini yerine getirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştıkları yer.

megafonla ortada duruyor. "Stephanie olduğunu tahmin ediyorum?" diyorum içimden.

Nathan! İşte buradasın." Nathan cevap veremedi kutulara bakarak bize doğru koşuyor. "Boya mı bu?"

"Pekala, Steph, o çikolatalı puding değil."

Agresif bir şekilde gülmemekle birlikte, "Komik," diyor. "Tamam, siz ikiniz devam edin ve sahne parçalarını boyamaya başlayın, önce onlara ihtiyacımız var."

"Ah, ben..." demeye başladım ama eliyle beni susturdu.

Sormadım. Seni fahri öğrenci konseyi üyesi ilan ediyorum, ihtiyacın olursa sana kredi saati vereceğiz. Şimdi işe koyul." Stephanie sahnede duran büyük ahşap panelleri işaret ediyor. "Şimdi!" hemen sahneye çıkmadığımızda megafonuna bağırıyor. Stephanie bunun için neredeyse kendisine değerli spor salonunun zeminine boşaltılan bir kutu boya kazandırıyor.

"Üzgünüm, o biraz..." Nathan sözlerini dikkatle değerlendiriyor. "'Aşındırıcı' akla gelen en güzel kelime."

"Meleika beni öldürecek." Kısa merdivenden sahneye çıkıyorum.

Stephanie'nin seni bu işe bulaştırdığını öğrendiğinde seni affedecek, merak etme.

"Beyler neden haftaya kadar bekliyorsunuz?" Sahnedeki alet kutusundan tornavidayı alıp boya kutusunu açıp tahta karıştırma çubuğuna uzanıyorum.

"Fark ettiğimizden daha gerideydik ve şimdi çabalıyoruz." Nathan önümüzde duran tahtalara bakıyor. "En azından Cuma gününe kadar bu parçalara ihtiyacımız olmayacak."

"Haftanın geri kalanında giyinecek misin?" Kutunun kenarındaki fazla boyayı alıp yavaşça bir tepsiye döküyorum.

Bugünün teması basitti: okul gururu. Baktığım her yerde kraliyet mavisi ve altın rengi giyinmiş insanlar vardı. Nathan'ın kazağı masmaviden daha az asil ama alt kısmındaki altın şeritlerle kimsenin ona belirli bir renk konusunda meydan okuyacağını sanmıyorum.

"Evet, senin mavi ve altın rengin nerede dostum?" O sorar.

"Hiçbir şeyim yok," diyorum. Muhtemelen yapmalıydım giydi. İçimde İngilizce puanlara ihtiyacım olacak gibi bir his var.

"Giyinmek istemiyor musun? Zor Perşembe gidiyor eğlen."

"Yapışkan Perşembe mi?" ona göz kırptım

"En pejmürde kıyafetlerini giymişsin!"

"Elbette!" Onun coşkusunu taklit etmeye çalışıyorum.

"Okul ruhun nerede?" Nathan kendi kutusunun kapağını açıyor.

"Aslında hiç yok." Fırçamı derin maviye doğru döndürüyorum.

"Bütün bunları sadece mi çiziyoruz?" Soruyorum.

"Evet, yukarıdan aşağıya, sonra altın yıldızları boyuyoruz."

"Eğlence." Fırçanın ahşabın üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. "Peki nasıl oldu

Sınava gitmek mi?

Alay ediyor. "Hangisi?" "Bugün iki tane mi içtin?"

"Evet."

Ah, yüreğine sağlık, diyorum. "Cebir nasıl gitti?"

Stephanie yine megafonuna bir şeyler bağırıyor.

Neyse ki bize yönelik değil ama ikimizi de zıplatmaya yetiyor.

Nathan gözlerini devirip başını sallamakla yetiniyor.

Gülümsemesi onu ele veriyor. "Geçti. En azından, yaptığımı düşünüyorum." Güzel, dedim.

"Sınav düşündüğümünden daha kolaydı. üç kez kontrol ettim her şey de ve neredeyse tüm test aynı çıktı!"

"Sana yapabileceğini söylemiştim."

"Çocuklar! Resim yapmıyorsun!" Stephanie'nin sesi yine megafonda yankılanıyor.

"Evet evet." Nathan onu sallıyor. "Yani flört etmeyi bırak ve resim yap!" diye bağırıyor.

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve öne dönüp fırçamın tam olarak nereye gittiğine odaklanıyorum. Zaten birkaç noktayı kaçırdım. "Sınavınla ilgili bu harika," diyorum.

"Sana borçluyum, De Backer."

"Ah, sen... gerçekten..." diye kekeledim.

"Gel seni tedavi edeyim. Ne yapmak istersen, bu hafta sonu dışarı çıkacağız."

"Zaten planlarım var, üzgünüm." Hannah dışarı çıkıp biraz alışveriş yapmaktan bahsetmişti. gerçekten değildim onunla gitmeyi planlıyorum ama eğlenceli olabilir.

"Düşünmeye başla, çünkü sana borçluyum. Büyük zaman."

"Tamam," diyorum ve resme geri dönmeye çalışıyorum ama birkaç saniyede bir gözlerim aşağı kayıyor ve o orada, görüşümün tam köşesinde. Sırıtmak istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Nathan beni yakaladığında yukarı bakıyor ve o da gülümsüyor.

"Peki, haftan nasıl geçti?" Dr. Taylor'ın ofisinde oturduğumda bana sorduğu ilk şey bu. Buradaki tüm yolu ellerimin arasında kazıyordum. hala sayabilirim iki avucumda da hilal şeklinde sekiz işaret var. Bu seanslar kolaylaştı, randevu ile

randevum var ama yaklaşan bir ziyaretim olduğunu hatırladığımda hala midem bulanıyor.

Ben?

Sonunda, Dr. Taylor'ın siyah-beyaz bluzunun zikzak deseninde kaybolarak yukarı baktım. "Evet? Üzgünüm, iyiydi."

"Özellikle bir şey oldu mu?"

"Tam olarak değil." Tema günleri ve herkesin gitmeye zorlandığı moral mitingi vardı. "Okulda Ruh Haftasıydı."

Ah, bunlar çok eğlenceli. Giydirme günlerini North Wake yapıyor mu?"

"Evet, ama gerçekten hiçbir şey yapmadım. Benim tarzım değil. Anlaşılır. Sınıfım onlar için her şeyi göze alırdı türlü şeyler." Taylor kıkırdar. "İtirazı kendim asla gerçekten anlamadım, ama herkes eğleniyor gibiydi."

"Hmm." Bundan sonra ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Hannah ve Thomas'la işler nasıl gidiyor?" omuz silkiyorum "İyi. Gerçekten şikayet edemem.

Zamirler konusunda daha mı iyiye gidiyorlar?

Başımınla onayladım. En son ne zaman ikisini de düzeltmek zorunda kaldığımı gerçekten hatırlayamıyorum.

"Sana sormak istiyordum" - bacak bacak üstüne atıyor -

"Hannah gittiğinde nasıl hissettin?"

Ona gerçekten cevap vermek istemiyorum. Farklı bir soruya geçmek istiyorum, belki de bana az önce sorduğu şeyi görmezden gelin. Cevabı biliyorum. Bunu on yıldır biliyordum ama şimdi kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Gerçekten ona kızmaya hakkım var mı?*Hala*Her şeyden sonra yaptığına kızmak?

"BEN ..."

Ben? Taylor bana baktı.

"Ona gerçekten çok kızdım," diyorum.

"Seni terk ettiğim için mi?"

Bunun bir şekilde Hannah'ya geri döneceğini düşünmeden edemiyorum. Sanki kıyafetlerimde bir böcek falan varmış da Hannah söylediğim her kelimeyi bekleme odasındaki yerinden duyabiliyormuş gibi. Sadece birkaç adım ötede. "Yaptığı aşağı yukarı buydu, değil mi?"

"Pekala..." Dr. Taylor'ın kafası bir şekilde sekiyor. "Böyle mi olduğunu hissettin?"

"Belki de tüm bunları Hannah'ya sormalısın." Kulağa kaba gelmesini istemem ama gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Ben, bu odada olup biten hiçbir şeyi onunla tartışmayacağıma dair sana söz verebilirim.

"Üzgünüm." Tırnaklarımı tekrar avuçlarıma geçirip aynı yerlerine oturtmaya çalışıyorum. "Ben... bunu neden yaptığını anlıyorum," diyorum, üzerime suçluluk duygusu çöküyor. "Ve anlıyorum ki o gerçekten

beni yanına alamadı. Ama yine de acıyor, biliyor musun?

"Elbette." Dr. Taylor bir şeyler karalıyor. "Belki de bir üniversite öğrencisinin bu görevi üstlenmesi mantıksızdır. küçük kardeşlerini evlat edinme sorumluluğu, ancak neden olunan zararı geçersiz kılmaz. Şimdi onun hakkında ne hissediyorsun?"

"Deniyor." Ellerime bakıyorum. "Önemli olan da bu değil mi?"

"Bu senin için önemli mi?"

Başımla onayladım.

"Ailenle paylaştığın güzel bir anı anlatır mısın?" Dr. Taylor, temelde hiçbir yerde olmadığını söylüyor.

"Neden?" Soruyorum.

"Onlarla ilgili tartışmalarımızın çoğu olumsuz odaklandı, elbette mantıklı. Ama elbette yıllar içinde onlarla iyi anlar yaşadınız mı?"

"Yani... evet, biraz." Avuç içlerimi dizlerime sürüyorum. Elbette güzel anlar yaşadık. Aslında birçoğu vardı. Ne kadar kötü olduklarını untabildiğim anlar olabilir. Televizyonda bir şeye gülebildiğimiz, birbirimizle şakalaşabildiğimiz ya da günü dışarıda dolaşıp birbirimizin arkadaşlığından keyif alarak geçirebildiğimiz bir yer.

Beni ben olduğum için sevebileceklerini gerçekten düşündüğüm zamanlar.

"Bana yaşadığın güzel bir anı anlat," diyor. "Büyük bir şey olması gerekmiyor. Hatırlaman güzel bir şey." Taylor gülümsüyor.

"Eh, bu gerçekten belirli bir anı değil," diyorum. "Ama annem bir hastanede çalışıyor ve yazlarımın çoğunda işe onunla gitmek zorunda kalıyorum. Sanırım Hannah ile yalnız kalacağım konusunda bana güvenmedi.

"Hannah'nın etkisinden korktuğunu sanıyorum."

Gülmeyi başarıyorum. "Muhtemelen. Ama annem yardım etmeme izin verirdi. Çoğunlukla evrak işleri yapıyordu, bu yüzden bana işlerin nereye gideceğini ve doğru sırada olduklarından nasıl emin olacağımı öğretti. Üzerimde bir gülümsemenin yükseldiğini hissediyorum. "Eşyaları parçalamama bile izin verdi. Bu benim en sevdiğim kısımdı."

Sonra her şey bir şekilde duruyor ve bir an için uyuşmuş gibi hissediyorum.

Ben? Taylor bana bakıyor. "Mühim değil."

Kalbimde hissettiğim çekiş dışında.

Cuma geceleri akşam yemeğine çıkardık, babam korkunç eski Western filmlerini çok yüksek sesle izler ya da cümlelerin ortasında neden bahsettiğini unuttur ve annemle ben buna gülerdik. Annemle onun bahçesinde çalıştığımız günler, güneş yanığı olarak geri geliyor. Harcadığımız tüm günler

yalnız, annem bir şeyler için alışveriş yapıyor ve ben de onun peşinden koşup şakalar yapıyorum. "Üzgünüm," diyorum gözlerimi silerken.

"Sorun değil." Taylor mendil kutusunu itiyor ama ben bir tane almıyorum. Ağlıyor olamam, bu konuda değil. "Anlatmak ister misin?" o soruyor.

"HAYIR."

"Onları özlemek doğal, Ben. Ne de olsa onlar senin anne baban."

"Sadece... yaptıklarından sonra." Onlara güvenebileceğimi düşündüğümde. "Düşündüm ki... Onların çocuğu olmanın... onlara yeter."

"Biliyorum biliyorum. Ama onlarla on sekiz yıl yaşadın Yıllar, seni büyüttüler ve seni seviyor gibiydiler." Sonra Dr. Taylor öne doğru eğilir. "Onları sevdin mi, Ben?"

Taylor'a hayır demek istiyorum ve bunu güvenle söyleyebilmek istiyorum. Onları sevmiyorum, sevmedim. Yaptıklarından sonra değil. Ama onlar benim ailem. Ne olursa olsun onları sevmem gerekiyordu, değil mi?

"Seni özlediklerini düşünüyor musun?"

Hiçbir fikrim yok. "Yapabilirler mi? Yani beni kovdular." "Bu seni özlemeyecekleri anlamına gelmez. Eğer bu gerçekten olsaydı

onları o gece Hannah'ının evinin önünde..." Dr. Taylor ifadesini bitirmedi, ama ona anlattığımdan beri o gece ilk kez gündeme geldi. "Kendini iyi hissediyor musun Ben? Fiziksel olarak mı?

"Gerçekten uyuyamadım." Bu sabah saat iki buçukta uyandım ve ondan önceki gece saat üç civarıydı. Gündüzleri gözlerimi açık tutmak artık zorlaşıyor. Sırf yetişmek için bir gün hasta numarası yapmayı bile düşündüm.

"Okul yılının sonuna yaklaşıyoruz. İşler oldukça meşgul olabilir."

"Evet."

"Reçetesiz satılan herhangi bir ilacı denedin mi?" "Biraz NyQuil aldım, ancak yalnızca birkaç kişi için işe yarıyor. saat." Hannah ve Thomas'ın ecza dolabındaki tek şey buydu. Ayrıca, şeylerin tadı eşek gibi ve ben bunu günlük bir şey yapmak istemiyorum.

"Pek kazanılmış bir tat değil mi?" Kıkırdar. "Böyle bir şeyi ilk kez mi yaşıyorsun?"

"Bir nevi. Geçen sene PSAT sınavları ve final sınavları peş peşe girdiğimde." Başımın arkasını ovuyorum. Saçlarım uzadı, babamın uzatmama izin vermeyeceği kadar uzadı. "Uyanma vakti gelene kadar genellikle sadece televizyon seyrederek veya resim çizerim."

"İlaç denemek ister misin?" o soruyor. "Bunu yapabilirsin?"

Taylor başını salladı.

"Bilmiyorum." Bunun hakkında çok düşünmemiştim. Bu fikri kişisel olarak sevmiyorum; bu benim için doğru gelmiyor.

"Pekala, eğer bu kadar kötüyse, o zaman belki de düşünmeliyiz." "Neye sebep olduğunu biliyor musun?"

Soruyorum.

"Bir fikrim var, evet."

"Ve?" Tanrım, neden soruyorum ki?

Yavaşça nefes veriyor ve neredeyse bana söylemeye isteksiz görünüyor. "Bence depresyonla uğraşıyorsun, ama bana göre, kaygı en büyük sorun gibi görünüyor." "Ah."

"Ve bu gayet iyi. Herkes kaygıyla uğraşır, Ben, bu sadece—"

Onun için bitiriyorum. "Bazı insanlar bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor mu?"

"Bazen üstesinden gelinemeyecek kadar fazladır. Hâlâ büyüyorsun, hâlâ bazı şeyleri çözüyorsun ve bu da fazladan bir sorun katmanı. Sizin yaşınızdaki birinin uğraşması yaygın bir durumdur.

bu tür şeylerle. Ve senin durumun kesinlikle buna yardımcı olmadı.

Bundan sonra ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "Korkunç, Dr. Taylor."

"Biliyorum Ben. Biliyorum." İç çekti. "Ama ilaçlar keşfedilmeye değer bir çıkış yolu olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Yararı olacağına inanıyor musun?" Soruyorum.

"Gerçekten istiyorum. Depresyon ve anksiyete ile uğraşan hastalarda ilaç bir nimettir olabilir. Bir deneme çalışması yapabiliriz, senin için nasıl çalıştığını görebiliriz?"

Onun sözlerine başımı salladım. "Tamam, deneyebiliriz."

TWELVE

Kağıdı buruşturup eskiz defterimden yırtıp odanın ortasındaki çöp kutusuna atıyorum. Özlüyor.

Elbette.

"Serbest atışlarınız üzerinde çalışmalısınız." Bayan Liu, çöp kutusunun etrafında duran kağıt toplarına bakıyor.

"Onları birazdan alacağım," diyorum.

"Sıkışmak?" Arka odanın köşesinde kendi yaptığım küçük iş istasyonuna doğru yürüyor.

"Hiçbir şeyim yok," diyorum. Fikirler orada, havada uçuşuyor, ama bırakın onları kağıda dökemiyorum. lanet tuval. Ve Dr. Taylor'ın denediği ilaç beni uykulu yapıyor ki bu geceleri o kadar da kötü olmazdı ama son birkaç gündür tam da öğleden sonraları beni etkiliyor.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Bayan Liu soruyor.

"Bu noktada herhangi bir şey."

"Dürüst olmak gerekirse, bence şimdi bırakabilirsin, sadece yapma.

herhangi bir şey. Yine de muhtemelen seni geçerdim. Kıkırdar.

"Gerçek bir şeyi resmetmeyi denedin mi?"

"Ben de öyle yapıyorum."

"Tamam, ama bildiğin bir şey gibi. Hayatından al, Ben.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sıkıştığımnda telefonumdan bir fotoğraf çekerim.

Kendimi aldım ve onu çizmeye başladım. genellikle alır

yaratıcı akışım devam ediyor. Bazen sanatın bir talimat kitapçığına ihtiyacı vardır.”

"Keşke bazen biriyle gelseydi," diye mırıldandım.

"Hey!" Bayan Liu, diğer sınıftaki birinci sınıf öğrencilerinden birine bağıyor. "Onu yerine koy. Kafirler." Son kısmı alçak sesle fısıldıyor. "Sadece dene. Olumsuz İnternette aldığın bazı fotoğraflar, ama senin*Gerçekten*Bilmek."

Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir. Telefonumu çıkarıp yüzlerce referans fotoğrafına göz gezdiriyorum. kurtardım Muhtemelen bunlardan bazılarını yakında silmem gerekiyor. Onlara ihtiyacım olma ihtimali yok. Ama ya yaparsam?

Sonra Nathan'ın özçekimlerinden oluşan bir diziye geliyorum, sonra başka fotoğraflar, sonra Nathan'ın özçekimleri ve sonra fotoğraflar. bu garip ileri geri çünkü birkaç haftada bir çocuk telefonumu çalma ve bir düzine selfie çekme dürtüsüne kapılıyor. Çoğu ben ve o, telefonumu almaya çalışıyorum. O ve Meleika'dan birkaç tane var, ya da o ve Sophie de var ya da benim bir fotoğrafımı çekerken, başı zar zor çerçevenin içinde olacak şekilde gizlice çekilmiş olanlarım.

Ama çoğu sadece ondan. Resmi yakınlıştırıp ona bakıyorum. O iyi bir model olurdu.

Bilmesi gerekmiyor, değil mi? Onu daha önce bir kez çizmiştim.

Yüzünün şeklini, yanaklarının ve çenesinin açılarını, gözlerinin şeklini, ağzının yukarı doğru kıvrılma şeklini çiziyorum. bir şekilde birleştirmek zorundayım doğru açıyı elde etmek için fotoğraflar, ancak çalışmasını sağlayabilirim. Yine de resme nereden başlayacağımı bilmiyorum. Farklı bir şey yapmak istiyorum.

Gözüm duvardaki damlama tabloya takılıyor, kontrollü dağınıklığı, tüm renklerin birbirine karışması. Hala Nathan'ın bunun bir parçası olmasını istiyorum ama olmasını istemiyorum.

biraz hipergerçekçi yeniden yaratma olabilir. İnternette gördüğüm bu tek renkli tekniği deneyebilirim.

Nathan'ı düşündüğümde, sıcaklığı düşünüyorum. Kırmızılardan ve portakallardan. Ama en çok sarıyı düşünüyorum. Bu tam bir Nathan-y rengi gibi görünüyor. Mutluluk, neşe, iyimserlik, o gülümseme.

Eskizimi kasten kabalaştırdım ve Nathan'ın yüzünün keskinliğini artırdım. Birkaç dakikadan fazla sürmez. Bu taslak, iskelet. Detaylar daha sonra gelir. Yüzünün çoğu için kullanmak istediğim sarıyı bulmak için birkaç denemem gerekiyor ama sonunda buluyorum.

Ve daha ince ayrıntılara ulaşmak için farklı boyutlardaki fırçalar arasında geçiş yaparak geniş darbelerle resim yaparak bir ritim buluyorum.

Geriye kalan kırk beş dakikaya sığdırabileceğim çok şey var ama zil çaldığında bu liste daha da uzamış gibi geliyor.

"Kahretsin." Bayan Liu için etrafa bakınıyorum. Şimdi duramam.

"İlham perini mi buldun?" Elinde suluboya boyalarla süslenmiş bir yığın paletle arka odaya yürüyor.

Tüm söyleyebileceğim "Mmh". dikkatim çok dağıldı

"Vay canına, Ben." Dağınıklığı mı yoksa tabloyu mu kastettiğini bilmiyorum.

"Üzgünüm, araya girdim. Ben temizlerim."

"Hayır hayır hayır." Elini omzuma koyuyor. "Devam etmek. Bayıldım."

"Gerçekten mi??"

"O fantastik. Thomas'ı arayıp çalıştığını haber vereyim.

Kalmama aldırıyor musun?

"Pşşş, zaten not vermem gereken ödevlerim var, o yüzden bir süre daha burada olacağım."

"Bunun... gibi olduğunu düşünmüyorsun..." diye kekeledim. "Onu resmetmek ürkütücü, değil mi?"

Kıkırdıyor. Nathan'ın egosunun o kadar kırılgan olduğunu düşünmüyorum. Ama ona kesinlikle haber verirdim. Sonra duraklıyor. "Sormak istiyorum, neden o?"

omuz silkiyorum "Telefonumu çaldı ve bir sürü selfie çekti." Ona ekranı gösteriyorum.

"Gördüysem tuhaf bir intikam biçimi, ama hey. Sen yaparsın, evlat." Bayan Liu omzuma hafifçe vurdu. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

"Ah?"

"Evet, her yıl burada okulda bir öğrenci resim sergisi yapıyorum. Katılmak isteyip istemediğinizi merak ediyordum."

Duruyorum ve fırçamı yere bırakıyorum. "Neden ben?"

Bayan Liu alay ediyor. "Şaka yapıyorsun değilmi?" Sonra duvarlara bakmaya başlar. "Sen benim en iyi öğrencilerimden birisin."

Resimlerime bakıyorum ama gerçekten tek gördüğüm nasıl oldukları.

etrafındakilere takılma. Diğer odadaki birkaç birinci sınıf öğrencisi dışında Bayan Liu'nun diğer öğrencilerinden hiçbirini tanımıyorum.

Ama benden daha iyi sanatçılar olduklarını kesin olarak biliyorum. Portreler ve manzaralar, soyut kavramlar, heykeller. O şeyi gerçekten onların yaptığı gibi çekebileceğimden şüpheliyim.

"Mayısa kadar olmayacak ama erken plan yapmayı seviyorum. Bir düşün, tamam mı?"

Başımınla onayladım.

"Teşekkürler, işinize geri dönmenize izin vereceğim."

Ve yapıyorum; Fırçalarımın her vuruşunda içinde kayboluyorum. Sarıların bir çeşit renk karmaşası içinde birbirine karışmayacağından emin olmam gerekiyor, bu yüzden tuvalin bir ucundan diğer ucuna geçiyorum.

diğer, daha küçük ayrıntılar üzerinde çalışmaya başlamadan önce işleri biraz kurumaya bırakıyorum.

Ben? Odaların arasındaki kısa koridorda yürüyen Thomas'ı gözümün ucuyla görüyorum.

"Burada." Ona bakmadan el sallıyorum.

"Neredeyse bitti?"

"Neredeyse." Telefonuma bakıyorum. Vay be. beşi geçiyor. "Üzgünüm, bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Hayır, harika. Gelecek haftanın sınavını hazırlıyordum." Thomas tabloyu tüm sarımsı görkemiyle görerek arkamda bir noktaya yürüyor. "Ah."

Thomas birden durdu ve ben onun yüzünü izledim.

"Bu Nathan." Tuvali işaret ediyor.

"Evet." Neredeyse bitmek üzere olan şeye, kaçırdığım noktalara veya yanlış gölgeyi kullandığımı düşündüğüm yerlere bakıyorum. "Henüz bitirmedim ama bugünlük bırakabilirim."

Hannah eve dönmemizi istiyor. Görünüşe göre bu akşam yemek pişiriyor."

Boyalarımı ve fırçalarımı alıp lavaboda durulamaya başladım. Umarım yarın doğru gölgeye yakın bir şey bulabilirim. Omzumun üzerinden baktığımda Thomas hâlâ tabloya bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" Soruyorum.

Hayır, sadece bakıyorum, dedi Thomas gülümseyerek. "Sarıları severim. Nedense," demeye başladı ama sonra duraklar. "Bilmiyorum, sadece Nathan diye bağırıyor."

"Bu bir nevi fikirdi." Fırçalarımı kurutma rafına koydum ve ellerimi duruladım.

"Gitmeye hazır?" Thomas benim için çantamı aldı.

Evet, dedim ışıkları kapatmadan önce tabloya son bir kez bakarak.

"Steph'in cuma günü vereceği partiyi duydunuz mu?" Sophie soruyor. Bahar şenliği oyunundan önce yeterince çılgın olan kafeteryaya geri döndük, ama sadece birkaç tanesiyle. Bahar tatiline günler kaldı, herkesin "umursamıyor" seviyeleri tüm zamanların en düşük seviyesinde. Öğretmenler bile umursamıyor, bu da Bayan Liu'nun diğer derslerde beni odasına çağırmasına neden oldu.

"bir projeye yardım etmek" için sınıflar.

Bu da Nathan resmimi bitirmeme izin vermenin şifresi oluyor. Bunu ona nasıl ve ne zaman söyleyeceğimi hâlâ tam olarak bilmiyorum. Kafamda yaklaşık bir düzine farklı yoldan geçtim ve hiçbiri tam olarak doğru görünmüyor.

"Neden Steph'in evinde bir partiye gitmek isteyelim ki?" Meleika başını ellerinin üzerine dayadı.

Nathan parlak kırmızı spor ieceğinden bir yudum alıyor. "Kız son birkaç haftadır çok kötü durumda, bir cezayı hak ediyor. kırmak."

Sophie, "Teknik olarak bahar tatili için," diye ekliyor. "Ama bir nedene ihtiyacı olduğu söylenemez."

Aldığı tek şey PBR ve votka. İyi bir votka bile değil," diyor Meleika.

Nathan gülüyor. "Bu, görünüşe göre BYOB. Belki şikayetleri duymuştur."

"Harika, yani iyi bir şey almamızın tek yolu onu kendimiz getirmemiz mi?" Melika gözlerini devirir. "Hayır teşekkürler."

Sophie, "Todd'un gideceğini duydum," diyor.

"Ah, boşver, beni de say." Meleika kendi kendine kıkırdar. "Her zaman iyi bir şeyler getirir.  yudumda boşa giden iyi şeyler gibi.

Nathan, "Todd tam bir pislik," diyor.

Sophie, "Evet, ama içki dolabına göz kulak olmayan bir babası olan bir pislik," diye şarkı söylüyor.

Nathan beni dürttü. "Gitmek istiyorsun?" "Nerede?"

Hala gülümsüyor. "Partiye." Davet edilmedim mi?

"Çok tatlısın, Ben." Sophie telefonuna bir şeyler yazınca yüzüm kızarıyor.

"Hadi ama, Ruh Haftası için giyinmedin." Meleika sayıyor.

"Maça ya da sonrasındaki dansa gitmedin. En azından bir partiye gelmelisin. Biraz gevşeyin, kendinizi serbest bırakın."

Nathan, "Gerçekten davet edilmenize gerek yok, gelmeniz yeterli," diye ekliyor.

Ellerimi masanın altına sıkıştırdım. "Bu insanların hiçbirini tanımıyorum bile."

"Eh, Todd tam bir kano, bu yüzden kendini şanslı say.

Ve zaten Stephanie ile tanışma zevkini tattın. Meleika biraz fazla yüksek sesle gülüyor. "Hadi ama eğlenceli olacak."

"Bir gece," diye devam ediyor Sophie.

"Sadece bizimle gel. Yarım saat takılacağız ve sonra istersen gidelim mi? Nathan beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor.

"Daha önce hiç partiye gitmedim," diyorum.

"Temelde bizim için sarhoş olmanın ve ritimleri olduğunu sanan beyaz insanlarla dalga geçmenin ucuz ve kolay bir yolu." Meleika kıkırdar.

Nathan, "Yine de haklı," diye eklemekten önce gözlerini devirdi. Bu sadece senin aldığın bir tür ikinci el utanç

insanların sarhoş bir şekilde birbirlerine sürüşmelerini izlemekten." "Megan ve Adam'ın dans etmeye başladıklarını ve onun üzerine kustuğunu hatırlıyor musun?" Sophie o kadar çok gülmeye başladı ki ben

söylemeye çalıştığı şeyin sonunu zar zor yakalıyor.

"Aman Allahım Evet." Meleika ağzını kapatıyor. "Ben, *sensahip olmak* gelip, en azından ne tür utanç verici şeyler döndüğünü görmek için.

"Hadi." Nathan beni dürttü. "Yarım saat, o kadar." "İyi," diyorum sonunda, gerçekten öyle olmamın hiçbir yolu olmadığını bilerek.

buradan çıkacak. Hannah'ya yalan söylemek zorunda kalacağım, ben tahmin etmek. Bir sürü reşit olmayan içkinin sürüp gittiği bir partiye gitmemi isteyeceğinden şüpheliyim.

"Harika." Meleika ellerini birbirine sürtüyor. "Seni henüz yozlaştıracamız."

THIRTEEN

Bir parçam Nathan, Sophie ve Meleika'nın geçen haftayı epeyce harcadıkları için Cuma gününe kadar partiye gitmeyi kabul ettiğimi unutmuş olacaklarını umuyordum.

bahar tatili planlarını tartışıyorlar.

Sophie aslında en çok eğlenecek gibi görünüyor. O ve ailesi, Güney Kore, Busan'daki büyükanne ve büyükbabasını ziyaret edecekler. Meleika ailesiyle birlikte dağlara çıkıyor ve Nathan aslında hiçbir şey yapmıyor. görünüşe göre.

Ama partiyi kesinlikle unutmuyorlar. Açıkça, o kadar şanslı değilim Neyse ki okulda yarım gün, bu yüzden kendimi bir endişe topuna dönüştürmek için bolca zamanım var. Ve ne giyeceğimi seçmeye gelince tamamen kayboldum.

Demek istediğim, gömlek kolay, ama tüm kotlarım çok bol, ayakkabılarım çok kirli, Vene olduğunu bile bilmiyorum zaten bu tür bir parti için uygun. ne olurdu Nathan giyiyor mu? Muhtemelen dar bir pantolon ve düğmeli bir gömlek falan.

Elbette içinde iyi görünmediği pek bir şey yok. O kesinlikle bu tür insanlardan biri. Kim giyebilir dünyadaki mutlak en çirkin şey ve onu bir moda ifadesi haline getirin.

Hannah ile gerçekten yeni kıyafetler hakkında konuşmam gerekiyor. Şimdilik, her zamankiyle yetinmek zorunda kalacağım; en azından hala bir

üzerinde kurumuş boya olmayan birkaç gömlek.

Banka kartıma ihtiyacın var mı? Hannah soruyor. neredeyse Ona bu gece Nathan'la takılacağımı söylediğimi hatırlamadan önce kimliğimi açığa vur. Yani tamamen yalan değil.

"Hayır, sadece onun evine gidiyoruz." Ayakkabılarımı almak için eğilip burnumu kaşıdım.

"Tamam aşkım." Hannah kapı pervazına yaslandı. "Gerçekten nereye gidiyorsun?"

"Ne?" Yalan söylediğimi anlaması mümkün değil.

"Lütfen, ben senin kardeşinim. Şimdi, gerçekten neredesin giden?"

"Sana söyledim-"

"Evet evet evet. İnan bana, annemle babama bilecek kadar yalan söyledim." Yatakta yanıma oturuyor. "Öyleyse dök."

"Bir parti var." "Alkol? bana yalan söyleme. "Evet." yere bakıyorum. Ah, Ben.

"Üzgünüm. Kızma.

Hannah, ona garip gelen bu alçak sesli kahkahayı attı. "Lütfen, kızgın değilim. Kızkardeşinim. Ben senin yaşındayken çok daha kötü şeyler yaptım.

kendimi söylemekten alıkoyuyorum *Biliyorum*.

"Gerçekten bir şey içecek misin?" o soruyor. Bilmiyorum.

Bunu gerçekten planlamamıştım.

Nathan mı?

"Sanmıyorum, bizi götürmesi gerekiyor."

Hannah tepeden tırnağa bana bakıyor. Ah, tatlım. Böyle giyinmiş bir partiye gitmene izin vermeyeceğim, hadi ama." Elimi tutuyor ve beni koridordan odasına götürüyor.

"Benden daha uzun olduğunu biliyorum ama benim pantolonum sana onlardan daha çok yakışır." Kot pantolonumu işaret ediyor.

"Onları sen aldın," diyorum.

"şey, senin partilere gideceğini bilseydim daha önce alışverişe giderdik. Bu gece iyi görünmelisin!"

Hannah beni yatağının ayakucunda bıraktı ve dolabının sürgülü kapaklarını açar. "İlk partimi hatırlıyorum."

"Bunun benim ilkim olduğunu nereden biliyorsun?" Soruyorum.

Sonra Hannah bana bir bakış attı. Kalkık kaş, yana doğru gülümseme tarzı. Ve yardım edemem ama hakarete uğramış hissediyorum. Beni yanlış anlama, budır-dirilk partim Ama onun eksikliği

özgüven, yüze tokat gibi bir histir.

"Gömlek iyi ama evet, pantolonun gitmesi gerekiyor."

Topuklarının üzerinde döndü ve birkaç saniye dolabını karıştırdı.

"Bunları yıllardır giymemiştim." Yatağın üzerine bir çift koyu siyah kot pantolon fırlattı. "Ya da bunlar." Yatakta başka bir çift.

Bitirdiğinde, deneyebileceğim beş çift var. "Bunu bilmiyorum, Hannah." Yığını ellerime sıkıştırdı ve beni banyoya doğru itti.

"Hadi ama, üzerindekiinden daha kötü olamaz."

Tartışacaktım ama haklı olduğuna dair derin bir şüphem var. İlk önce siyah çifti seçıyorum, çünkü bunlar en güzel ve "partiye en uygun" görünüyor. Ablamla neredeyse aynı beden olduğum gerçeğini ya da kalçalarımıdan biraz kaydıklarını hissetsem de eski kot pantolonunun bana çok iyi uyduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Bacaklarımı nasıl kucakladıklarına odaklanarak aynada kendime baktım. Dönüyorum, nasıl olduğunu görmeye çalışıyorum gerisi bana uyar

"Hanna?" Onu arıyorum.

Kapıyı yavaşça açar, gözleri kapalıdır. "Çıplak değilsin, değil mi?"

"Sağ."

Ağzı açık kalıyor. "Kahretsin, Ben, senin bir kışın var. Bu ne zaman oldu?"

Dönüp aynaya bakmaya çalışıyorum ama açığı tam olarak yakalayamıyorum. Kız kardeşimin bana güzel bir popom olduğunu söyleyeceği hiç aklıma gelmezdi.

"Cidden, dostum..." Yüzü soğudu. "Üzgünüm. Üzgünüm." ona bakıyorum. En azından yanıldığını biliyor, değil mi? "Sorun değil."

"Hayır değil. Üzgünüm."

omuz silkiyorum Şimdi ona kızmanın sırası değil. Sence bunlar iyi görünüyor mu?

"Evet, gömlekle de güzel. Sadece telefonunun sığıdığından emin ol. Bunun sahte cepli çift olup olmadığını hatırlayamıyorum. Eğilip diğer çiftlerinin katlanmış yığınının alıyor. "Düzgün bir pantolonun yapabileceği harikaları görüyor musun?"

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ve Ben, bu gece içmemen için sana yalvarıyorum, tamam mı? İlaç yeni ve herhangi bir risk almanızı istemiyorum.

"Söz veriyorum." Zaten içmeyi düşünmüyordum. Küçük turuncu şişeyi muhtemelen yüzlerce kez okumuş, farklı şeylerin ne anlama geldiğini Google'da aramıştım. çoğuna göre Kaynaklara göre, kullandığım dozda bir bira içmek dünyanın sonu değil ama yine de riske atmamayı tercih ederim.

Özellikle de beni zaten olduğumdan daha kötü hissettirecekse.

"Güzel, sadece güvende olmanı istiyorum." Başımı salladım.

"Yapacağız."

"Tamam aşkım." Garip bir hareket gibi görünen ve bir yığın kıyafetle garip bir şekilde beni kucakladı. ama elimden geldiğince ona sarıldım. "Şimdi git iyi eğlenceler. Ve bir prezervatif kullan, "diye dalga geçiyor.

"Bu gerçekten iğrenç."

Elini saçlarımdan arasından geçirdi. "Her neyse, evlat."

Cüzdanım ve telefonumu aldığımdan emin olmak için odama geri dönüyorum. Ön kapıdan çıktığımda, Nathan garaj yolunda, tam orada, parlak arabasında beni bekliyor.

"Lanet olsun oğlum." Sürücü tarafındaki camı indiriyor.

küçülmek istiyorum. "İyi görünüyor muyum?"

"Evet! Yalan söylemiyorsam biraz ateşli. Kızlar bu gece her yerinizde olacak. Bana göz kırptı ve beynimin bana içeri koşup gecenin geri kalanında kendimi odama kapatmamı söyleyen kısmına direndim. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Yolcu koltuğuna tırmandım ve en kötüsünü düşünmemeye çalıştım.

Nathan arabayı bu gerçekten uzun toprak yolda sürüyor ve yol boyunca neredeyse her çukura çarpıyor. Onlardan kaçınman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bir tane daha vurduktan sonra soruyorum. O kadar uzun süredir araba kullanıyoruz ki sanırım ikimiz de Sophie'nin Nathan'a yanlış adrese mesaj attığına ikna olduk.

"Hiç dönüş falan görmedin, değil mi?" diye sordu Nathan, yorumumu görmezden gelerek.

"Ben birini hatırlamıyorum," diyorum.

Ben uzakta ışıklar görmeden Nathan telefonunu çıkardı. Mel'i arayacağım.

"Beklemek. Belki orada?"

"Denemeye değer." Nathan sürmeye devam ediyor. Yol nihayet açılmadan önce kıvrılıyor. Bahęe şimdiden doldu arabalar, evin birinci katının pencerelerinden sızan ışıklar.

Burası bir grup gencin öldürüldüğü yere benziyor, dedim ön camdan oraya bakarak.

Nathan uzun bir araba sırasının sonuna girerken homurdandı.

"Yarım saat?" ona bakıyorum

Buradan bile ön verandada toplanan kalabalığı görebiliyorum. İnsanlar zaten kışlarından sarhoş görünüyorlar ve saat ancak sekiz buçuk.

"Yarım saat." Nathan masadaki saate bakar. Gösterge Paneli. "Saat dokuz ve kötü bir zaman geçiriyorsan gidebiliriz."

"Tamam aşkım." Başımınla onayladım.

Ve kulaktan kulağına sırtıyıyor.

"Nathan!" Meleika bahçenin karşısından bağıırır. Kollarının altına belli belirsiz şişe şeklinde bir şey sıkıştırarak bize doğru koşuyor. "Hepiniz başardınız."

"Evet canım." Nathan kıkırdar. "Biz de endişeliydik. Bir dönüşü falan kaçırmışızdır diye düşündüm."

"Evet, burası cinayet evi diye bağıırıyor," diye yanıtlıyor.

"Ben de öyle dedi." Nathan onun üzerinden bana bakıyor. omuz, hala gülümsüyor.

İkisini de yakından takip ederek evin ön basamaklarını toplayabildiğim kadar büyük bir şevkle çıktım ki bu pek bir şey ifade etmiyor. Basın ritmiyle midemin burkulmaya başladığını şimdiden hissedebiliyorum, zemin o kadar sert titriyor ki duvarlardaki resimlerin düşmemesine şaşıyorum.

Dışarıdaki sundurma kalabalıksa, evin içi kesinlikle tamamen doludur. Cidden, parasını versen bile hiçbir itfaiye şerifinin buna izin vereceğini sanmıyorum.

onlara. "Sophie'nin burada olup olmadığını biliyor musun?" diye soruyor Nathan, sesi müziğin üzerinde zar zor duyuluyor.

Meleika bağırarak zorunda. "Olmalı!"

Nathan! Mel!" Devasa beyaz bir herif el sallayarak kalabalığı yararak bize doğru gelirken.

"Tanrı. Todd zaten boşa gitti. Meleika bana döndü. Ve sonra farkettim ki ben *Yapmak* Todd'u tanıyorum. Her neyse, belli belirsiz. O benim İngilizce sınıfımda, ama hemen hemen sadece kafasının arkasını görüyorum. "Ben gidip Sophie'yi bulacağım, iyi şanslar."

"Bekle, gitme." Onu yakalamaya çalışıyorum ama Meleika çoktan gitmişti.

"Merhaba, Todd." Nathan muhtemelen Meleika'nın kaçmasını gizlemek için önüne geçti.

Selam, Nate. Todd bana dik dik baktı. "Ve bu kim?" Ya yoklama sırasında dikkat etmiyor ya da gerçekten kışından sarhoş.

Nathan, "Ben," diye yanıtlıyor benim yerime.

"Hey bekle! Bu adamı tanıyorum! Bayan Williams'ın sınıfında birlikteyiz. Bana yumruğunu veriyor. Sanırım çarpacağım, ama beceriksizce orada öylece duruyorum çünkü ellerim kırırdamayı reddediyor. Ve tek söylediğim "Evet."

"Bu gece içiyor musun?" diye sordu Nathan'a, benim reddimden rahatsız olmadan.

"Hayır, sürüyorum."

"Senden ne haber?" Todd bana tepeden bakıyor. İsa. Bu adamın nasıl bir dev olduğunu hiç anlamadım.

"Ah, ben..." demeye başladım ama faydasızdı. Todd beni müzik yüzünden duyamıyor.

"Merhaba, Megs!" Yemek masasına el sallıyor oda ve beni işaret ediyor. Bir kız, görünüşe göre Megs, bana içi çiş gibi görünen bir şeyle dolu kırmızı bir bardak uzattı. "Biz sahibiz

mutfaktaki daha güçlü şeyler. Todd sırtıma şaplak atıyor, neredeyse her şeyi bırakmama neden oluyor.

"Demek içiyorsun?" Nathan soruyor.

"Sanırım?" dolu bardağıma bakıyorum çokça benzeri sıvı. İçmemeliyim, içmemem gerektiğini biliyorum. İlk etapta ve ilaçlarımla ilgili tüm uyarıları istemiyorum. Ama Todd bana bakıyor ve içimde bir arzu köpürüyor, sanki benmişim gibi. *ih*tiyaçonu etkilemek için Sonra Nathan'ı görüyorum ve onun bu işlerle başa çıkamayacağımı düşünmesini istemiyorum.

Bardağımda ne varsa onu yudumluyorum ve onu tükürmemek için her şeyim var. "Blegh, bu da ne?"

"İyi değil?" Nathan kahkahasını saklamaya çalışır ve başarısız olur. "HAYIR!" bağırırım.

Nathan hala kıkırdamamak için elinden geleni yapıyor. "Bu bira. Tekrar dene, ilk yudum her zaman berbattır."

Bir tane daha alıyorum ama yine de aynı derecede kötü.

"Belki de bir bira adamı değilsin!" Todd kükredi ve bardağımla alıp bir masanın üzerine bıraktı. "Sarhoş olmak ister misin?"

"Tam olarak değil."

"Hadi." Sanırım beni hala duyamıyor ya da sadece yapmamayı seçmek. Her iki durumda da omzumdaki tutuşuyo/çok sıkı Todd, aradığını bulana kadar sıkışık kalabalığın arasından geçerek beni evin içinde gezdiriyor.

Mutfak, belki de müzik o kadar yüksek olmadığı için, partinin geri kalanından daha az kalabalık. Köşede sevişen bir çift var, ancak birbirlerinin üzerinde olmalarına rağmen, her şeyden çok röntgenciliği seviyorlar gibi görünüyor. Diğer herkes ada tezgahının etrafında toplanmış, ileri geri sohbet ediyor. hatırlıyorum

Stephanie ve kafeteryadan ve Calculus'tan birkaç kişi, ama o kadar.

"Millet, bu Ben!" Todd bizi anons ediyor ve hepsi kupalarını kaldırarak benim için tezahürat yapıyor. Veya birkaç durumda şişeler. Ama tezahüratları biter bitmez konuşmalarına geri dönüyorlar, sanki ben burada yokmuşum gibi.

Nazik ol, diyor Nathan. Sanki endişeliymiş gibi ifadesinde bir terslik var.

"Ah, parti bakiresi, ha?" diye soruyor.

"Sanırım." Kötü bir şeymiş gibi "bakire" diyor.

Todd beni tezgâhın hepsi açık bırakılmış en az üç düzine farklı şişeyle kaplı alanına götürdü. Sınıf arkadaşlarım ne tür hayvanlar?

"Pekala, buna izin veremem, seni zorla içeri almalıyız. Senin zehrin ne?" O sorar.

Beni kırmak mı? "Ben iyiyim, söz veriyorum. Yapmıyorum-"

Yine de Todd bitirmeme izin vermiyor. "Hadi ama, senin daha ince zevklere sahip bir adam olduğunu söyleyebilirim. Al, şunu dene." Todd bana içinde Pepto'dan birkaç ton ötede pembe bir sıvı olan küçük bir shot bardağı uzattı.

"Nedir?" diye soruyorum, küçük bardağın içinde döndürerek.

Todd, "Çilekli tekila," diyor.

Tezgahtaki kalabalıktan biri, "Todd, bence bu biraz fazla güçlü olabilir!"

"Sadece dene." Todd sırtıma bir şaplak daha indiriyor. Sevgisini göstermenin gerçekten başka yollarını bulması gerekiyor. "İşte, seninle bir tane yapacağım." Todd kendi atışını yapıyor.

Tüm araştırmalarım bana bir birayı düşük dozda ilaçlarla karıştırmanın önemli olmayacağını söyledi, ancak tekilanın biradan daha güçlü olduğu gerçeğini biliyorum. *Apay*Daha güçlü. Ancak

şimdi herkes bana bakıyor, ateş etmemi bekliyor. Bunu yapmama gerek yok, bu insanların benim hakkımda ne düşündüklerini neden umursayayım? Ama yine o utanç var, bu insanları etkileme arzusu. Atıştan aşağı ve kutsalım

kahretsin, yanıyor ve hangi tatlı tadı ima ediyorsa "ilek" kesinlikle orada değil. Ama bu Todd'u ve kalabalığın geri kalanını neşelendiriyor, yani sanırım bir şeyi doğru yaptım?

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor Todd, elinde iki tane daha varken.

"Öyle düşünmüyorum." Ama bir tane daha elimde. "Hadi, bir tane daha." Todd kolunu omzuma doluyor. omuz ve kendi yaşımdaki biriyle bu kadar çabuk rahatsız olduğumu hiç düşünmemiştim.

"Cidden, ben iyiyim." Sanırım bu, Todd'un konuyu kapatması için yeterli. Ya da belki sadece unuttur.

"Bu seferki hoşuma gitti, Nathan. O iyi insanlar. Todd yaklaşır ve yemin ederim tek başıma nefesinden sarhoş olabilirim. Tanrım, adamın bir naneye ihtiyacı var, dün gibi.

"Teşekkür ederim?" Yarı söylerim, yarı sorarım.

Nathan tezgahın boş bir yerine atlıyor. "İyi misin?"

"Sanırım?"

Başım şimdiden bulanık hissediyor ve midemde garip bir sıcaklık var. Bir atıştan hemen sonra mı? İnsanlar gerçekten böyle hissetmek için para ödüyor mu?

"Ee, Benny oğlum, iyi vakit geçiriyor musun?" Todd'un tutuşu Boynumun etrafındakiler geriliyor, sözleri geveliyor. Herkese bağırmadan önce cevabımı beklemiyor. "Bu Benny'nin ilk partisi millet!"

Birkaç sahte tezahürat var, aslında daha çok acıma tezahüratlarına benziyorlar.

"İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsun." Todd görünüyor Bana geri dön. "Ama senin hiç bu kadar iyi görüldüğünü sanmıyorum,"

Todd tekrar kükredi ve yüzüm yine içki nefesiyle doldu.

"Bayanlara malları göstermen gerekiyor, değil mi? BEN

duyguyu bilin." Sonra kıcıımı tokatlıyor. Buradan çıkmam gerek. Daha yarım saat olmadı mı?

"Üzgünüm, boşa gitti," diye onun adına özür diler Stephanie. Bana bir megafonla bağırmadığı zamanlarda kulağa daha hoş geliyor.

"Biliyorsun!" Todd özellikle kimseye bağırılmaz.

"Seni okulda görmemişim gibi hissediyorum, Ben," diyor bir adam. Todd'un arkadaşlarından biri olmalı. Aynı görünümüne sahipler, kısa kahverengi saçları ve garip bir şekilde güçlü çeneleri olan uzun boylu adamlar. Ayrıca grubun en az sarhoşu olabilir. Ben ve Nathan'ı saymıyorum.

"Buraya Ocak ayında taşındım," diyorum.

"Evet... benim Calc sınıfımdasın," diyor bir kız ve belli belirsiz tanıdık geliyor ama aslında aynı sınıfta olup olmadığımız hakkında hiçbir fikrim yok. "O gerçekten zeki."

"Oh teşekkürler." Yüzüm daha da ısınıyor.

"Cidden, bence sınıftaki en yüksek notu o aldı," diye ekliyor.

"Aman Tanrım, Em." Todd gülmeye başlar. "Devam et ve ona şimdiden üfle, ikinizi biraz yalnız bırakalım."

Hazır gelmişken sana ve sol eline de biraz zaman tanıyacağız. Em gözlerini devirir ve oda

"oooo." Todd yine de rahatsız görünmüyor. O sadece koparır tezgahtan bir içki daha alıp kolunu omzuma doladı.

"Hadi ama, Benny oğlum çok çekici." Todd bana göz kırpmıyor ve sonra Em'e bakıyor. "Ve yeni bekarsın."

"Hey, şey..." Bırakacağını umarak Todd'un pazısına hafifçe vurdum. Ama tutuşunun sadece sıkılaştığından oldukça eminim.

"Todd, ben yapamam..."

Nefes almak. nefes alamıyorum

"Onu rahat bırak Todd," diyor birisi.

Ah, lütfen. Ben, güzel Emily Rodgers'ı gelecek hafta sonu bir randevuya götürmek istemez miydin?

"Ben..." diye kekeledim. "Yapamam..." Aslında nefes almak imkansız geliyor. Todd'un tutuşundan mı, sözlerinden mi, şimdi bana bakan bir çift gözden mi, alkolden mi, yoksa hepsinin birleşiminden mi bilmiyorum.

Lütfen bana erkeklerden hoşlandığını söyleme, Ben. Senden ve hepinizden hoşlanıyorum ve homolarla aram iyi değil ama bence..."

Hemen gitmem gerek.

"Hey Ben, dansa gitmek ister misin?" Nathan tezgahattan atladı ve ben cevap veremedim kolu benimkine dolandı. Umurumda değil, çünkü bu sonunda Todd'u üstümden atıyor. Nathan beni kendine çekti, beni mutfaktan çıkardı ve tekrar koridora götürdü.

"Nathan, bekle." Ama beni peşinden sürüklemeye devam ediyor. Nathan. Geri çekiliyorum ama yine de bırakmıyor. "Durmak!" Tanrım, güçlü bir tutuşu var. En azından hareket etmeyi bıraktık. "BEN

dans etmek istemiyorum," dedim sonunda, beni duymayacağından endişe ederek.

"Ah." O sırttır. Ciddi değildim. Oradan gitmek istiyormuş gibi görünüyordun."

Duvara yaslanıyorum. "Ah. Peki, teşekkür ederim.

"Üzgünüm. Todd'un bu kadar sarhoş olduğunu bilseydim, seni sürüklemesine izin vermezdim. Sarhoş olduğunda sınırları tamamen ortadan kaldırıyor."

"Evet, anlayabiliyorum," diyorum, boynumu ovuşturarak. Eminim oradaki cilt şimdiye kadar kırmızıdır.

"Gitmek ister misin?"

"Yarım saat mi oldu?"

Nathan telefonunu çıkarır. "Aslında kalmana gerek yok biliyorsun değil mi? Daha on dakikamız var ama

istersen gidebilirsin Rahatsız olmanı istemiyorum."

"Sophie veya Mel'i bulabilir miyiz?" Dirseklerimi ovuyorum. Çoğu insan, müziğin en yüksek olduğu oturma odasına göç etti, ancak koridor ve yemek odası hala oldukça da kalabalık.

"Evet tabi." Nathan etrafına bakınıyor. "Muhtemelen dans ediyorlar." Elimi tutuyor. Eğer bırakırsam, şansım yüksek, bu yerde kaybolacağım.

Oturma odasındaki kalabalığı yararlanarak ilerliyoruz. Görünüşe göre burası belirlenmiş dans alanı. Ama ne Meleika ne de Sophie burada görünmüyor. Nathan haklı olsa da, yaptıklarına yasal olarak dans denilebileceğini düşünen diğer beyaz insanları izlemekte bir şeyler var.

Ondan sonra yemek odasına yöneliyoruz ve hala bir şey yok ama sonra onları merdivenlerin etrafında asılı görüyorum. Meleika, Sophie'nin hemen üzerinde, ikisi de korkulukların üzerine örtülmüş, canları sıkılmış görünüyorlardı.

"Siz ikiniz zor bir gece geçirmiş gibisiniz." Sophie öne doğru eğilerek başını kollarına dayadı.

"Ve daha dokuz bile değil." Meleika içkisinden bir yudum alarak kıkırdar. "Hafif sikletler."

Nathan, Meleika'ya bir göz atmadan önce, "Todd'la bir anlaşmazlığımız oldu," diyor. "Eğer daha kısa olurdubirisibizi orada bırakmamıştı.

Meleika yine gülüyor ve sonra bana soruyor: "Yılın ahmağı mı yoksa yılın ahmağı mı?"

Gülmeye çalışıyorum ama ağzımdaki ekşi tat mideme kadar geldi. Kalabalık hakkında bir şey var ki herkesin birbirine baskı yapması gibi beni gerginleştiriyor. Ve burası daha mı sıcak?

Nathan'a baktım, onun dansı izlemesini izledim, kafası ritme göre sallanıyordu. Sophie'ye bir şeyler söylüyor ama müzik onu bastırıyor.

Herkes çok eğleniyor ve o bunu kaçırmış gibi görünüyor, sanki orada biriyle dans etmeyi, aslında iyi vakit geçirmeyi tercih ediyormuş gibi.

Ve hepsini mahvettim.

"Ben sadece... ben arabanın yanında bekleyeceğim. Sen git eğlen," dedim ona.

Ben. İyi misin?" Meleika soruyor. O ve Sophie beni dikkatle izliyorlar.

"Sorun değil. Ben sadece... gelmemeliydim, üzgünüm. Ne zaman hazır olursan dışarıda olacağım, Nathan. Sonunda Nathan'ın dikkatini çekebildim.

"Ben!" Yüzündeki rahatsızlığı görebiliyorum, o hafif dudaklarının itmesi. buraya gelmemeliydim Sadece arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmek istedi ve ben onu erkenden göndereceğim.

"Pardon pardon." Dans edenlerin ve sıkışık kalabalığın arasından geçip giderken mırıldanarak özürler diledim. Umarım dışarıda yolumu bulabilirim.

Ben, bekle. Nathan tekrar elimi tuttu ama geri çektim.

"Dinle, git iyi eğlenceler, tamam mı? Ben sadece arabanın yanında bekleyeceğim."

"Ben!" dedi tekrar, sesini duyduğumdan daha çaresizce. Kalabalığın arasından geçerek koridorda geri hücum ediyorum.

"Hey!" diye bağırıyor.

"Üzgünüm, özür dilerim," dedim kapıya gitmeye çalışırken. Tanrım, burası yanıyor. Koridorlar oldukları gibi hissettiriyor

bana yaklaşıyor Dışarı çıkmam gerek. Sadece dışarı çık ve her şey yoluna girecek.

"Ben!" diye bağılıyor Nathan, bu sefer sesi kilometrelerce öteden geliyordu. Ellerim sonunda bir kapı kolu buluyor ve itiyorum.

neredeyse serin gece havasına çöküyordu. kendimi yakaladım korkuluk karşısında; yanlarından geçerken daha fazla insan bana bakıyor. Evin önünde mi yoksa arkasında mı olduğumu hala anlayamıyorum ama umrumda değil.

Artık içeride değilim; önemli olan bu.

"Hasta olacak mısın, dostum?" biri bana soruyor "Eğer kusacaksan, en azından çalılarının arasında yap."

"Ben erkek değilim," diye fısıldadım içimden, köşeyi dönerken. Neyse ki sundurmanın bu tarafı boş. Kendimi korkuluktan sarkıtarak öğürüyorum. Midemde o iğrenç tekiladan başka bir şey yok ama midem bulanıyor.

neyse yukarı gel O kadar bile değildi, değil mi? Ama bu değil.

Hayır, bu başka bir şey gibi hissettiriyor, arabalarını gördüğüm o gece gibi. Kahretsin.

Şimdi değil.

Taylor bunun bir panik atak olduğunu doğruladı ve bana başa çıkmanın yollarını öğretmeye çalıştı. Yapabilirsem sessiz bir yere gidin, gözlerinizi kapatın, nefes almaya çalışın. Doktoru hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

Taylor'ın tavsiyesi, ama her şey çok kalabalık ve sisli.

Sadece nefes al.

"Sadece nefes al," diyorum yüksek sesle. "Nefes almak." Gece havasını burnumdan çekiyorum ve ağzımdan nefes vermeden önce on saniye tutuyorum. "Hadi, Ben, lütfen korkma. Şimdi değil," dedim kendi kendime.

"Ben, iyi misin?" Nathan.

"Sadece lütfen." Ona ne sormaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Elimi saçlarımdan geçirdim, avuçlarım terlemişti. İsa,

Muhtemelen ölü gibi görünüyorum.

Ben? Elini sırtıma koyuyor ve yemin ederim, neredeyse orada hastalanıyorum.

"Lütfen şu anda bana dokunma, tamam mı?" İstedğimden daha fazla hırıltı gibi çıkıyor.

Nathan elini geri çekerek korkulukta yanımdaki boş yere gidiyor. "Üzgünüm," diyorum. "Ben sadece..." Beynimden ağzıma tam bir düşünce alamıyorum.

"İçtiğin şey miydi? Suya ihtiyacın var mı?"

Başımı çok hızlı sallıyorum. "İçecekler değildi." Benim göğüs bir saniyeliğine iner. Burada kaybedilmiş bir savaş veriyorum. "Emin misin? Hareket edebilir misin?"

"Bana bir dakika izin ver, lütfen?" "Tabii, evet." Geri çekildi.

Nefes al, sadece nefes al. Gözlerimi kapatıyorum, ellerimi alnıma bastırıyorum. Ağlama, ağlama. Gözlerimin arkasında o tanıdık sıcaklığı ve çenemde o sızıyı hissediyorum.

Sonunda bir şeyler söylemeyi başardım. "Üzgünüm."

"Sorun değil, sadece acele etme."

"Gidebiliriz?"

"Evet tabiki." Tekrar bana uzanıyor ama hemen duruyor. "Sana dokunabilir miyim?"

Başımla onayladım. "Üzgünüm, ben sadece-"

"Hayır, sorun değil. Hadi."

Sırtımdaki el beni öğürmek istemiyor artık değil. Aslında, beni arabasına kadar götürürken işin çoğunu Nathan'ın yaptığından eminim, hatta kapıyı benim için açacak kadar ileri gidiyor.

Benim için emniyet kemerimi bağlamayacağını umarak, "Teşekkürler," dedim. Bir gecede bu kadar aşağılanmaya ancak dayanabilirim.

Tamamen sessizce sürücü koltuğuna tırmanıyor, kontağı çevirip geri vitese takarken araba kükreyerek canlanıyor.

"Mel ve Sophie?" Soruyorum.

"Biraz daha kalıyorlar. Onlara seni eve bırakacağımı söyledim." Arkamızı görebilmek için elini baş desteğimin arkasına dayadı.

"Ah." Allah kahretsin. sıçtım. Büyük zaman. Nathan hiçbir şey söylemeden toprak yolda hızlanıyor, aramızdaki boşluğu dolduracak radyo bile yok. Birimiz konuşmalı, biri söylemelibir şey, ve ben olmayacağımı biliyorum.

Şu anda o kadar cesur değilim.

Gözümün ucuyla ona kaçamak bakışlar atıyorum. Kızgın görünmüyor, ama yine de Bay Pozitif, bu yüzden içinde biraz hüsrana uğramaktan daha fazlası olduğundan bile emin değilim.

"Fotoğraf çekersen daha uzun süre dayanır." Gözlerini yoldan ayırmadan hala gülümsüyor.

"Üzgünüm." Gözlerimi kapattım, sadece yanından geçtiğimiz karanlık ağaçları izlemek için tekrar açtım.

"Yakışıklı olduğumu falan biliyorum ama cidden, eğer bir fotoğrafın olsun istiyorsan bu da harika."

Dizlerimi örten kot pantolonu seçtim, o dar kumaş şimdi her şeyden daha fazla boğucu geliyor. "Üzgünüm."

"Çok özür diliyorsun," dedi gerçekçi bir tavırla.

"Ben..." Otomatik tepkimi reddediyorum.

"Ben, dostum, iyi misin? Demek istediğim, tüm bunlardan sonra olamayacağını biliyorum ama endişeleniyorum ahbap.

"Olma," diyorum. Kendimi o sınıra çok yakın hissediyorum ve beni yaklaştıran kişinin Nathan olması canımı yakıyor.

"Neden? Ben senin arkadaşınım. Endişelenmeye hakkım var, sence de öyle değil mi?"

"Kimse olman gerektiğini söylemedi."

Nathan alay ediyor ve sesi pek mutlu görünmüyor. "Bu, arkadaşların yapmaya meyilli olduğu bir şey."

Arkadaşım olmak isteyen oydu. saklıyorum Belki derime kadar yolumu çizebilirim diye düşünerek orayı seçiyorum ve devam ediyorum. Hayır. Düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum ve onun yerine ellerimin üzerine oturuyorum.

"Seni eve götürmemi ister misin?"

İlk cevabım "Evet, lütfen" ama sonra Hannah'yı ve onun tepkisini düşünüyorum. Sanırım bana bir bakışı ona bilmesi gereken her şeyi anlatırdı ve ikincisi beni böyle görürse beni hastaneye götürür ya da Dr. Taylor'ı arar. "Aslında hayır."

"HAYIR?" Nathan tekrar yola odaklanmadan önce bir anlığına baktı.

"HAYIR. Kız kardeşim orada. "Neden umursasın ki?"

"Şu anda oraya gidemem." Çok fazla soru olabilir. Neden kız kardeşim ve kocasıyla yaşadığım ya da neden duvarlarda annemle babamın resimleri olmadığı gibi. Ve sonra o tanıdık suçluluk duygusu mideme yerleşiyor.

Ona söylemeliyim.

"Tamam, nereye gitmek istersin?"

"Ben... ben bilmiyorum."

"Ailem evde değil, daha sonra da gelecek. Benim evime gidebiliriz."

Başka bir gün olsa bu düşünce beni korkuturdu. Ama bunun yerine başımı salladım, şu anda Nathan Allan'ın evinin benim için tek yer olduğunu biliyordum.

FOURTEEN

"Sana bir şeyler gösterebilir miyim?" Nathan soruyor.

Arka bahçesindeyiz, yine Ryder için top atıyoruz. Sürekli ikimizin arasında gidip geliyor, topu Nathan'a geri götürüyor ve sonra bana getiriyor.

Basit. Kolay. Şu anda ihtiyacım olan şey.

"Elbette." Topu tekrar atıyorum.

Nathan, Ryder'ın yetişmesini beklemiyor. Cam kapılardan içeri giriyor ve onları takip etmem için ardına kadar açık bırakıyor. Tekrar odasına çıkıyoruz. Bu sefer daha temiz. Giysilerin çoğu toplanmış ama hâlâ her yerde yığınla kitap var, sanki onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

Yatağında emeklemesini bekliyorum ama yapmıyor. Hayır, bunun yerine penceresine doğru yürür ve pencereyi ancak eğilerek geçebileceği kadar açar.

"Pencereden dışarı?" Soruyorum.

"Evet." Gecenin içinde kaybolmadan önce bana sırıttı. "Sana gösterecek bir şeyim olduğunu söylemiştim."

"Ve çatıda mı?"

"Teknik olarak." Sesi yatak odasında yankılanıyor. "Çatı en iyi manzaraya sahip."

Bunu gerçekten nasıl yapmam gerektiğinden emin olamayarak başımı dışarıya uzattım. Nasıl hareket ettiğini kopyalamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

önce bir ayağını uzatıp sonra diğerini almak için kendimi hazırlıyorum. Ama bu pantolonlar o kadar dar ki korkarım ki

kasıklarını bir saniyeliğine yırttı. Sonunda dışarı çıktığımda bir şeyi ters çeviriyorum ve ayağım pencere camına asılı kalıyor. Kahretsin, böyle bitiyor, değil mi? Önden yüz, Nathan'ın arka bahçesine otuz fit. Ne yolu var.

"Vay canına, kovboy." Nathan elimden tuttu ve beni kendine çekti. "Lütfen çatımdan düşme. Bunu aileme açıklamak çok karmaşık olurdu."

Planladığım gibi değil. Kalbim etrafımdaki her şeye yetişmek zorunda ve sonra fark ediyorum *Sadece bir birimize* ne kadar yakınız. "Tamam, yeterince gördüğümü düşünüyorum." gözlerimi kapatıyorum "Artık içeri dönebilir miyiz?"

"Yakınında bile değil." Beni sabitliyor. "İyisin?"

Altımdaki kesin ölümü de görmezden gelirken bir açıyla durmaya alışmaya çalışıyorum. "Belki alkoldendir?"

"Hadi ama, bir saat önce filan bir iğnen vardı. Sarhoş değilsin. Bir tanesi benim yerime oturmadan önce ellerinin kaybaldığını hissettim, uzun parmakları aitmiş gibi etrafı sardı. Aşağıya baktım ve sonra tekrar ona baktım.

"Sen nesin-"

"Bu taraftan." Beni çatıyı delen iki pencerenin arasındaki bu noktaya götürüyor. Neyse ki bu kısmı oldukça düzdür, bu nedenle karanlık. Nathan bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi oturuyor ve yaptığından hiç şüphem yok. bacaklarını açar dışarı çıkar ve başını çatının daha dik açısının birleştiği kısma yaslar.

"Hadi." Yanındaki boşluğa hafifçe vuruyor.

Dediğini yapıyorum, adım attığım yere dikkat ediyorum. Nathan'ın beni tekrar kurtarmak için zamanında uydurabileceğinden şüpheliyim. "Bana göstermek istediğin bu muydu?"

"Bana sessiz yerini gösterdin."

"Sessiz yerim mi?" Ben de onun gibi sırtımı çatıya yaslayarak dinleniyorum ama onun yerine bacaklarımı sıkıştırıyorum.

"Dörtlü."

"Ah, bu gerçekten değil..." Yani, oradayken her zaman yalnız olmasam da sanırım öyle.

"Bu benim," diye devam ediyor. "Her şey çok gürültülü olduğunda veya çok fazla olduğunda, gittiğim yer burasıdır." Başını kaldırıp gökyüzüne bakar. Yakındaki gökdelenlerden gelen ışık kirliliği, yıldızların çoğunu gizler, ancak içinden geçmeyi başaranlar o kadar parlaktır ki, gerçekten umursamazsınız.

"Güzel," diyorum, sırtımdan bıçaklanmayı bırakacak bir tahtayı düzeltiyorum.

"Annem beni burada ilk gördüğünde neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

"Uçağın çok daha güvenli olduğunu kabul etmelisin."

"Tartışamam." Kollarını kavuşturur ve başının arkasına sıkıştırır. "Bu gece için üzgünüm."

"Her neyse, senin hatan değil."

"Eğlenceli olacağını düşündüm."

omuz silkiyorum

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Pek değil, ama tartışılacak başka ne var? "Doktorum panik atak olduğunu söylüyor. Ben..." İşte geliyor, gerçek. Bir yalan bulmaya çalışıyorum. Onlara neden olan bir tür çocukluk travması ama Nathan'a gerçekten yalan söylemek istemiyorum, en azından bu konuda değil. "Ailem beni evimden kovdu..."

Annemle babamın yanına geldiğim gece gibi. Gerçek, günlerce, hatta haftalarca dilimdeyken, kendimi bunun için endişelendirene kadar ortaya çıkmayı beklerken. Ve söylemem gerektiğini biliyordum. Çünkü her şeyin iyi olması gerekiyordu.

Orada oturuyoruz. Ona söylememem gerektiğini biliyorum ama sanırım bir yanıma ona yalan söylemekten bıktı. En azından bu konuda. Sanki zaman durmuş gibi hissediyorum, sanki şimdi bu noktada donmuşum gibi

sonsuzca dek, asla kaçamaz. Nathan'a sessizce bir şey söylemesi için yalvardım, herhangi bir şey. Bu sessizliği bozun lütfen.

"Ah," diyor nihayet bir asır gibi gelen bir sürenin ardından. "Bu gerçekten berbat."

"Evet." Beklediğim her şey arasında, bu gerçekten listede değildi.

"Bu korkunç." Boğazının inip kalkmasını, göğsünün inip çıkmasını izliyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Artık kız kardeşimle yaşıyorum. Thomas ile evli, Bay Waller. Wake'e girmeme yardım etti.

"Ne oldu?"

"Yapmamam gereken bir şey yaptım, büyük bir hata yaptım." Ve bunun bedelini ödedi.

"Evinden çıkmaya zorlanacak kadar büyük mü?"

"Görünüşe göre."

"Onları hâlâ seviyor musun?" Nathan soruyor. "Ailen?"

Soru aslında beni gafil avlıyor. "Ben... ben bilmiyorum," dedim ona.

Yapmıyorum. Gerçekten bilmiyorum. Keşke cevap kolay olsaydı, ama değil. Anne babanı nasıl sevmezsin? Sonra bile Yaptıkları her şeyi, yüksek sesle söylemekte bir sorunum var. Belki onları sevmiyorum; belki de artık bu sevgiyi hak etmiyorlar.

Sanırım yaparım.

Ve sanırım onlardan da nefret edebilirim.

Bildiğim tek şey onları özlediğim. Neden bilmiyorum ama biliyorum.

Yaptığımdan nefret ediyorum.

Nathan hafifçe başını salladı ve gerçekten yavaş bir nefes verdi.

Hareket ettiğini duyabiliyorum, elinin başının arkasından kaymasını ve benimkinin üzerine yerleşene kadar hızla aşağı inmesini izliyorum.

ve parmaklarımız tekrar birbirine karışıyor. Karşı koymuyorum bile, çünkü bir kez olsun, başka biri bana böyle dokunuyor. midemi bulandırmıyor. Sonradan aklına gelmiş gibi, "Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı," diye ekliyor, ama gerçekten, şu anda burada olması fikri bile yeterli.

"Başka birşey hakkında konuşabilir miyiz?" Soruyorum.

"Lütfen." "Başka bir şey?"

Sadece başımı salladım.

"Başlamam gereken bir İngilizce ödevim var." Mola vermemiz gerekmiyor muydu?

Bu onu güldürür. Cooper'a hiç sahip olmadığın için mutlu ol. Yine de buna bir adım önde başlasak iyi olur."

"Neyin var?"

"Pota."

"Cadılar, taşlama ve boğulma. Eğlenceli zamanlar."

"Bay. Cooper kendi konularımızı seçmemize izin veriyor ve bende hiçbir şey yok. En azından tatilden sonraya kalmaz."

"Tam bir erteleyici," diye takıldım.

"Daha fazla gey alt metni olsaydı daha kolay olurdu."

Alay ve homurdanma arasında bir şey söyledim.

"Neredeyse sormaya korkuyorum."

"Onuncu sınıfta bir grup erkekle ilgili bu kitabı okuduk ve ikisi açıkça aşıkta, ancak öğretmenim ilişkileri üzerine bir makale yazma fikrimi geri çevirdi."

"Yaratıcılığı her zaman boğucu." İki erkek ha? En azından tuhaf adamların yanında rahat.

"'Göt seks' olmadan 'alt metni' heceleylemez." O kadar çok gülüyor ki, ağzından kelimeleri güçlkle çıkarabiliyor ve bu

beni güldürüyor. Ve birkaç saniye sonra ikimiz de nefesimizi tutmakta zorlanıyoruz, bu arada ellerimiz birbirimizin elinden hiç ayrılmıyor.

"Astronomi hakkında bir şey biliyor musun?" ikimiz de tamamen sessizleştığımızda soruyor.

"Çok değil. Neden? Oh, bana tam bir astronomi ineği olduğunu söyle, lütfen.

"Görelim." Nathan gökyüzünü işaret ediyor ve görünmez bir taslak çizmeye başlıyor. "Orada görüyor musun? Bu Orion. Ve oradaki kuşağı takip ederseniz, sizi doğruca Leo'ya götürür." Onun modelini takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, ama tüm ışıkla kirlilik, neredeyse imkansız.

"Ve bu da Sirius." Anlayamadığım başka bir şeyin ana hatlarını çiziyor.

"Nasıl anlayabilirsin?" Soruyorum.

"Gizli bir yöntemim var."

"Ve bu?"

Yaklaştı ve "Hepsini uyduruyorum" diye fısıldıyor. "Seni pislik." Onu itmek istiyorum, ama bu gerektirir şu anda elinde tuttuğu eli ve bundan vazgeçmemin hiç şansı yok. Şimdi olmaz.

"Kuzey Yıldızı şeyini bulabileceğimi bile sanmıyorum. herkes hakkında konuşuyor," diye ekliyor Nathan, biz tekrar yerleşirken. "Babam bana öğretmeye çalıştı ama bu noktada bunun bir komplo olduğuna tamamen ikna oldum."

"Evet, bunu bana ikinci sınıfta söylediler. Kuzey Yıldızı'nı Nathan Allan adından tamamen bir sır olarak saklayın. Sus-sus işleri, bilirsin ya?" Kendimi kıkırdamaktan alıkoyamıyorum.

"Güzel, gizem çözüldü. Bu, sonunda her şeyi arkamda bırakabileceğim anlamına geliyor." Uzun bir iç çekti ve sonra bana baktı.

Yine sessizlik etrafımızı sarıyor ama kesinlikle kötü türden değil. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama hissettiriyor rahat. Sanki şu anda bir şey söylememize gerek yokmuş gibi.

Biz birbirimize yeteriz. En azından bu anda.

"Teşekkürler." Baş parmağımı elinin derisi üzerinde gezdiriyorum. Şimdi neredeyse kalbinin attığını hissedebiliyorum; göğsünde gümbürdüyor. Gerçekten gergin mi? Bu Nathan'a hiç uygun görünmüyor. "Bunun için teşekkür ederim," diyorum. "Bunu benimle paylaştığın için."

Ağzı o gülümsemeye yayılıyor. "Sorun değil."

—————

Ertesi sabah erkenden uyanırım çünkü tabii ki uyanırım. Bahar tatilinde bile uyuyamıyorum. Uykuda kalmak var Taylor bana ilacın işe yarayıp yaramadığını görmemizin birkaç hafta sürebileceğini söyledi, bu yüzden belki de sorunun ortadan kalktığını düşünerek kendimi kandırdım.

Ama dün gece, beni uyanık tutan şeyin endişe olduğunu düşünmedim. Nathan ve ben, telefonu çalmaya başlayana ve annesi ona eve yolda olduklarını haber verene kadar, bize onlarca yıl gibi gelen bir süre çatısında oturduk.

Beni tanıştırmayı teklif etti ama onu geri çevirdim. BEN bilmiyorum, ailesiyle tanışmakla ilgili bir şey, muhtemelen bana, kim bilir ne kadar süredir oğulları ile evde yalnız olan bu tamamen yabancı olarak bakma biçimleri. Ayrıca onların haberi olmadan iki kez evlerine gittim, bu yüzden yakında olması gerekeceğini biliyorum. Belki bir gün cesaretimi toplarım.

Neredeyse nisan olmasına rağmen dışarısı hala oldukça serin, bu yüzden üzerime bir kapşonlu ve eşofman giyip dışarıda oturuyorum.

Hannah ve Thomas'ın sundurmasının kapalı alanı, sineklik pencereleri içeri ancak yeterince soğuk hava giriyor.

Parmaklarım avucumda geziniyor, tam Nathan'ın elimi tuttuğu yerde. Çatıdaki o an, sanki biliyordu. Tam olarak ne biliyordu, hiçbir fikrim yok. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, eğer bir anlamı olması gerekiyorsa bile. O sadece benim için mi oradaydı? Ben bir arkadaştan daha fazlası mıyım? Şimdi benim hakkımda böyle mi düşünüyor yoksa kendisi olmakta gerçekten iyi mi? Yoksa tamamen bu konuya çok mu derin bakıyorum?

Sonuncusunun muhtemelen doğru cevap olduğuna dair bir his var içimde.

Ama aynı zamanda bundan gerçekten hoşlandığımı ve bir daha olursa o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini de biliyorum.

Hayır, Nathan'la işler çok karışır. Ona açık olamıyorsam, erkek arkadaşım olmasını nasıl bekleyebilirim?

Şu anda devam eden çok fazla şey var, üzerinde çalışılması gereken çok fazla şey var. Ayrıca, iki ay sonra mezun oluyoruz ve o muhtemelen okula gidecek ve sonunda tam zamanlı bir iş bulup kendi dairem için yeterince para biriktirmeye çalışana kadar burada Hannah ile birlikte yaşayacağım. Bu eyaleti ya da cehennemi asla terk etme, Raleigh'den asla ayrılma.

Ama rüya görebilirim, değil mi?

Kapının açıldığını duyduğumda elimi geri çektim. Hannah karşı koltuğa otururken "Erken kalktın," dedi.

benden.

"Uyuyamadım." Parmaklarımı tekrar boş avucumda gezdiriyorum. Uzakta havlayan bir köpek var. Ryder olup olmadığını merak ediyorum.

"Ee gecen nasıldı?" diye soruyor, elinde bir fincan kahve.

"İyi." Kafamın arkasını kaşıyorum. Ona gerçeği söyleyemem ama bu yeterince kolay bir yalan.

"Geç geldin. Çok sıkı parti yapmadınız, değil mi?"

"Bir içki içtim ve tadı gerçekten iğrenç bir şey." "Evet, alışırsın."

Bütün gece ona panik ataktan bahsetmeli miyim diye tartıştım ama sonunda bunun daha fazla endişeye neden olacağını biliyorum. Bu Dr. Taylor'a söylenecek bir şey, Hannah'ya değil. "Parti hayatının bana göre olduğunu sanmıyorum," diye şaka yapmaya çalıştım.

Hannah, arka bahçesini yakındaki şehrin gürültüsünden ayıran sıra sıra ağaçlara bakarak yorgun küçük kıkırdadı.

Keşke on yıldır ayrı kaldığımız süre içinde değişmediğini söyleyebilseydim. Hâlâ biraz ısrarcı ama gerçekten niyetim yok, hâlâ inatçı. O öyle şeyler, ama bunun dışında onun hakkında bildiğim pek bir şey yok. Yaş fark, birbirimizin hayatının bir parçası olmadığımız anlamına geliyordu. Demek istediğim, hangi genç kardeşinin yanında takılmak ister ki? Kendi hayatı, kendi arkadaşları, kendi hobileri vardı. Hafta sonlarını evin dışında, geceleri ise odasına kapanarak geçirdi.

Hayatımı kurtarmış olsa da, kendi kız kardeşimi gerçekten tanımadığımı anladım.

"Peki, bugün için planların neler?" sonunda sorar. "Hiç bir şey." omuz silkiyorum Sanırım bakmak için koca bir haftam var ileri Sanat odası olmadan bir hafta, benim portrem Nathan yalnız kaldı. Sophie veya Meleika'sız bir hafta. "Senden ne haber?"

"Thomas sonunda uyumaya başladı. Ama bakkala gitmem gerekiyor. ile gelmek ister misin? Bir alışveriş merkezinin hemen yanındadır. Belki dışarıdayken sana yeni giysiler bulabiliriz.

"Bunu yapabiliriz," diyorum. Belki de bu ikimizin de beklediği şanstır. Biz daha yaşlıyız ve annemle babam etrafta olmadan daha kolay olabilir. Ayrıca, olmamasını tercih ederim

Bir dahaki sefere dışarı çıkmak istediğimde dolabını basmak için. Başka bir parti için çok hevesli olduğumdan değil ama ne zaman yarı düzgün görünen giysilere ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.

"Kahvaltı ister misin? Açlıktan ölüyorum," dedi ikimizin de sohbe katkıda bulunmadığı sağlam bir dakikanın ardından.

"Aç değil."

"Tamam aşkım." Ayağa kalkar ve tekrar içeri girer. Telefonumu çıkarmadan önce kapı sesini duyana kadar bekledim. Ben sahibim Meryem'le konuşmadan neredeyse bir hafta geçti. Tamamen görmezden gelmiyorum ama çoğunlukla tek taraflı konuşmalar oldu. Şu sıralar pek konuşmak içimden gelmiyordu.

Ben:*Sabah!*

Uyanırlarsa onlara mesaj atıyorum. Cevap vermeleri sadece birkaç saniye sürer. Erken uyanmak için bir şeyler üzerinde çalışıyor olmalılar.

Meryem:*merhaba! nasılsınız?*

Ben:*İyi, erken kalktın...*

Meryem:*toplantılar, planlama, düzenleme, makaleler yazmak.*

Meryem:*Dumanlarla koşuyorum, Benji*

Ben:*Ahh...*

Meryem:*Senden ne haber? Yeni bir şey???*

Ben:*Pek değil, okul daha başka şeylerle uğraştığı için kıcıımı tekmeliyor.*

Büyük bir mazeret değil ama umarım telsiz sessizliğimi anlarlar.

Meryem:*Gürültü! Bazı varoluşsal krizlere her zaman hazırım.*

Ben:*Her zaman eğlenceli bir zaman.*

Meryem:*Peki bugün bizim için gündemde neler var?*

Ben:*Hannah dışarı çıkmak, yiyecek bir şeyler almak, giysilere bakmak istiyor.*

Meryem:*İyi iyi!*

Meryem'e dün geceyi anlatmanın artılarını ve eksilerini düşünürken yüzümü ovuşturuyorum, elimle çenemden yukarı çıkan kirli saçlarımı kaşıyorum. elimi çekiyorum ve unutmaya çalış, ama gerçekten tıraş olana kadar daha iyi hissetmeyeceğimi biliyorum ki muhtemelen bu geceye kadar yapamayacağım.

Okuduğum mesaj panolarından birkaçı, sakal büyümesinin vücut veya cinsiyete katkıda bulunduğu gibi şeyler söyledi. dismorfi. Yani öğrenmesi eğlenceli bir şeydi. Her şeyin beni rahatsız ettiğini ne zaman keşfettiğimi tam olarak hatırlamıyorum. Saçım ya da burnum gibi kademeli şeylerden sadece biriydi.

Meryem:*nefes nefese! Neredeyse unutuyordum! Yeni kızla tanışmadın!*

Ben:*Yeni kız?*

Meryem bana bir kızla bir kafede, restoranda ya da başka bir yerde çekilmiş bir selfie gönderiyor. İkisi de çok tatlı, Meryem her zamanki gibi, koyu mor rujları başörtülerine uygun. Bu kız Meryem'in yanağını öpüyor, saçları benzer bir mora boyanmış, göz farı koyu. Belli belirsiz cadı gibi görünüyor ve onu seviyorum.

Ben:*O çok tatlı!!!*

Meryem:*Aman Tanrım, o çok harika. Adı Shauna'ymış. Sanki bu hafta her gün dışarıdaymışız gibi. Dün gece sinemaya gittik ve o sürekli elimi tuttu*

ve MÜKEMMEL oldu! Dürüst olmak gerekirse, öldüğümü ve şu anda cennetteyim gibi.

Ben:*Kulağa hoş geliyor*

Mesajlarına bakıp Meryem'i sokakta yürürken yeni kız arkadaşlarıyla el ele tutuşmaya çalışırken hayal etmeye çalışıyorum. Meryem'in ebeveynleri hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama onların ikili olmayan veya panseksüel olmalarıyla ilgili hiçbir sorunları olmadı, bu yüzden Meryem hiçbir zaman cinselliklerini veya kimliklerini ebeveynlerinden saklama konusunda gerçekten endişelenmedi.

Umarım ne kadar şanslı olduklarını biliyorlardır. Tabii ki, onların da paylarına düşenden daha fazla sorunları vardı. Aileleri Bahreyn'de yaşarken işler mükemmel değildi. Meryem'in ailesinin Sünni değil Şii olması işleri onlar için zorlaştırıyordu.

Ancak Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındıktan sonra işler daha da kötüleşti. Meryem bana pek çok kez bundan bahsetmişti.

toplum içinde annelerinin başörtüsünü çekiştiren ya da namaz kılarken önlerinde yürüyen insanlar. Ve California, 7/24 tuhaf bir gurur geçit töreni değil. Meryem bir keresinde bana iki kutu içki almadan hiçbir yere gitmediklerini söylemişti.

biber gazı, bu yüzden onlara gerçekten şanslı demeye hakkım yok sanırım.

Artı, her şeyin YouTube tarafı var. Bu yorum bölümleri düpedüz iğrenç olabilir.

Meryem:*lyi misin???*

Onlara nasıl söyleyeceğimi düşünerek mesajlarına baktım.

Ben:*Sanırım bu çocuğu gerçekten seviyorum...*

Ama ben göndere basmadan önce, Hannah camı kaydırarak açtı. kapıyı açar ve kafasını dışarı uzatır. "Hey, duş alıp dışarı çıkacağım. Benimle gelmek mi yoksa burada kalmak mı istersin?"

Geri tuşuna basılı tutarak telefonuma baktım düğmesine basın ve ben ona bakmadan önce mesajın kaybolmasını izleyin. Ryder olabilecek köpek hâlâ havlıyor. "Evet, ben gidip hazırlanayım."

FIFTEEN

"Bu iyi görünüyor." Hannah raftan bir gömlek alıp önüme uzattı. "Ve gözlerinle uyumlu," diye ekliyor.

"Evet belki." Onu alıyorum, kollarımda dengelemeye çalıştığım yığına ekliyorum. Şimdiye kadar bana birkaç düğmeli gömlek, üç kot pantolon ve bir hırka verdi. Yakında kazaklar için fazla ısınacak ama yine de oldukça şirin. Çok ucuz.

"Devam edip denemek ister misin?"

"Elbette." Biri açıkça "erkek", diğeri "kadın" olarak işaretlenmiş soyunma odalarına bakıyorum.

Üzgünüm kardeş, dedi Hannah, bunu ilk kez fark ederek.

"Herneyse." "Erkek" tarafına doğru ilerliyorum ve seçiyorum boş odalardan biri Kıyafet denemekten nefret ederim. Ayrıca nadiren cinsiyetten bağımsız soyunma odaları oluyor, çok sıcak ve terliyorum ve altı ya da yedi kez bir şeyler değiştirmek gerçekten çok çabuk eskime eğiliminde.

Hannah'nın seçtiklerine bakıyorum. Gerçekten heyecanlandığım, yakaladığımız bir tane var, bu kısa kollu yakalı gömlek, siyah üzerine parlak çiçek desenli. Bu tür gömlekleri her zaman sevmişimdir.

Gerisi oldukça temel renklerdir. Bordo, zeytin yeşili ve mor. Hannah'nın benim için yaptıklarını takdir etmediğimden değil ama devreye girdiğimiz an

şarj olur, hiç düşünmeden doğrudan "erkekler" bölümüne yönelir.

Demek istediğim, şimdiye kadar bu tür şeyleri beklemeliyim. Her perakendeci hemen hemen aynı şeyi yapar. Bay, bayan ve çocuk bölümleri; nötr soyunma odalarına sahip olanlar bile olayların cinsiyetlendirilmesinden kaçamazlar.

Ve bu, sanırım vücut tipim ve diğer her şeyimle bana en çok uyan şey, ama yine de. Bazen annemle dışarıdayken, tüm seçeneklere bakarak onu mağazanın "kadınlar" bölümüne kadar takip ederdim. Gerçekten havalı bol kazaklar, atletler ve ince, dökümlü elbiseler. Kıskanmamak zordu ama nereye gidersem gideyim biliyordum, İstedğim gibi giyinerek asla dışarı çıkamayacaktım.

Erkeklerin elbise giymemesi gerekiyor. Erkek olmasam bile, giyim kuşam cinsiyet ayrımı yapmamalı. Her ne zaman kim bana bakarsa, görecekleri tek şey bu. İç çektim, gömleğini iliklemeyi ve kolları sıvamayı bitiriyorum çünkü burası şimdiden ısınmaya başladı, fazla parlak ışıklar çıplak tavanlardan sarkıyor. Dönüyorum aynaya, kolumdaki etiketin ileri geri uçuşunu izliyorum. Yeterince güzel görünüyor. Belki bunu daha özel günler için saklayabilirim. Çok sahip olduğumdan değil.

Ama vücuduma ne kadar çok bakarsam, ondan o kadar çok nefret ediyorum. İkili olmadığımı fark etmeden önce sahip olduğum duyguların aynısı.

Her şey olması gerektiği yerde değil ve aynı anda kendimden daha büyük ve daha küçük olduğumu hissediyorum.

Hiçbir şey eklenmemiş gibi.

"Orada iyi misin?" Hannah soruyor.

"Evet." Kapının kilidini açıp dışarı çıkıyorum.

Hemen dışarıda bir bankta bekliyor ve beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluyor. "Lanet olsun, evlat. sen bak

iyi!"

Gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"Sence?" "Evet."

Diğerlerini denemek istemiyorum ama Hannah beni zorluyor.

"Sana uymayacaklarsa onları almanın ne anlamı var?"

Bunu umursamıyorum ama işimiz bittiğinde ve o mağazanın diğer bölümüne doğru yürüdüğünde midemde bir sancı hissettim. Bu gerçekten havalı görünen kazaklar var, uyluklarınıza inen ve ellerinizi yutan "iki beden çok büyük" türden. Ve ince ama tıknazlar, bu yüzden fazla ısınmazlar.

"Bunu almalısın," diyorum.

"Sevimli." Hannah bir tanesini aldı ve tekrar rafa koymadan önce ona baktı. "Yine de benim olduğunu sanmıyorum."

Ne dediğimi görmesini isterdim ama bu konuda hiçbir zaman gerçekten en iyisi olmadı. Belki de kıyafetlerimin altına saklayabilirim ki Hannah fark etmesin. Ama bunu gizlice atlatmanın hiçbir yolu yok, özellikle de tüm bunların faturasını o ödüyorsa.

"Ne düşünüyorsun?" Kırmızı puantiyeli bu parlak beyaz elbiseyi çıkarıyor. asla çekemem bunun gibi bir şey, ama onu giyebilme fikri hoşuma gidiyor. Belki de bacaklarımın arasından geçmek nasıl bir histi.

"İyi görünüyor," diyorum.

"Düşünüyor gibi görünüyorsun," diyor. "Ha?"

"Beyniniz meşgul gibi." Kıkırdar. Thomas benim de böyle bir görünüşüm olduğunu söylüyor. Belki de aileden geliyor."

"Belki."

Beni biraz dürtüyor. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Bayan. Liu okulda bir sanat sergisi yapıyor," dedim, bahane bulmam kolaydı. Bu tam bir sapma değil; düşünüyordum

gösteri hakkında çok şey. Hannah'nın diğer her şey hakkında ne hissettiğimi gerçekten anlayacağını sanmıyorum.

"Ah, senden tablolarından birini göndermeni istedi mi?"

"Evet."

"Onu yapacak mısınız?" omuz
silkiyorum Henüz emin
değilim.

Hannah alay eder. "Hadi ama, eşyaların harika. Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Sanırım sadece gerginim. neden bilmiyorum
Bu sadece bir öğrenci şovu. Ama eşyalarımı o kadar çok insana
göstermeyi düşündüğümde hala sinirlerim bozuluyor.

Sadece fazla düşünüyorum; Biliyorum, oyleyim. Cehennem, bu
sadece bir öğrenci göstermek; Orada çok insan olacağından
şüpheliyim. Ama hala.

"İyi olacağına eminim, Benji. Bir şeyler sunmalısınız." Hannah
tekrar rafa koymadan önce elbiseye bir kez daha baktı ve benim
tek yapmak istediğim uzanıp onu yakalamak. Ardından üst üste
dizilmiş kot pantolon yığınlarına yaklaşıyor. "Okuldan çıkacağın için
heyecanlı mısınız? Birkaç gün dinlenebilmek güzel olmalı."

"Evet."

Yığının en altından siyah bir kot pantolon aldı, bedenini
kontrol etti ve onay için bana gösterdi. Başımı salladım ve onları
kollarıma attı.

"Evet belki."

"Dr. Taylor'dan hoşlanıyorsun, değil mi?" Soru beni
hazırlıksız yakalıyor.

"O iyi." Neredeyse üç aydır Dr. Taylor'a gittiğim için garip bir
soru gibi görünüyor. "Neden?"

"Sadece merak ediyorum. Beni yönlendiren bir arkadaşım
konuşuyordum. Bazen bulmanın zor olabileceğini söyledi.

özellikle ilk denemede sadık kalabileceğiniz bir psikiyatr. Dr. Taylor onların dördüncü seçeneği idi.”

"Böyle değişebileceğini bilmiyordum." Hannah bana baktı. "Sen istiyor musun?"

"Hayır hayır. O harika." Ayrıca, yeni bir doktoru kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Baştan başlayın, baştan başlayın, annem, babam ve Hannah hakkında konuşun ve zaten dünyaya yaydığım şeyler hakkında konuşun. O dünya iki kişiden ibaret olsa bile insanlar.

"İlaç ne olacak?" o soruyor. omuz silkiyorum "İşe yaradığını düşünüyorum; Yine de pek emin değilim. "Bu desteği daha fazla düşündün mü? grup?"

Dondum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dolabında broşür vardı. Söz veriyorum, gözetlemiyordum, sadece bazı kıyafetleri kaldırıyordum ve... şey ..."

"Ah. Tam olarak değil." Lütfen bana eşyalarımı karıştırmadığını söyle. Yıkadığı çorapları veya gömlekleri kaldırıyordu ve yanlışlıkla çekmeceyi açmıştı.

"Bir soru sorabilir miyim?" Gözüne kestirdiği diğer kot pantolonu da fırlattı.

"Yaptığın şeyin bu olduğunu sanıyordum?" Gülmeye çalışıyorum ama yüzümün ısındığını hissedebiliyorum.

"Oh haha." Alaycı bir şekilde kıkırdar. "Ama ciddi, neden gitmek istemiyorsun? Yardım edeceğini düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Web sitelerine falan baktın mı?"

"HAYIR." Etrafa bakıyorum, mağazanın bu bölümünde neredeyse yalnızız. "Sadece bir grup yabancıya açılmak istemiyorum." Bu onun bir parçası, ama aynı zamanda yerel

grup ve oraya yürüyüp okuldan birini görmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Sadece bir kez denemeye ne dersin? Broşür, dışarıda olmanıza gerek olmadığını söylüyordu. konuşmak zorunda değilsin
neden orada olduğun hakkında.

"Sadece gerçekten gitmek istemiyorum." Tüm o dışarı çıkma olayını tekrar yapmasam bile, neden orada olduğumu merak eden bir oda dolusu insan bana bakıyor olacak. Ve hiçbir şey paylaşmayacaksam, gerçekten onların özel toplantılarına katılma hakkım var mı?

"Sadece yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Şey, olacağını sanmıyorum. Lütfen onu bırakabilir miyiz?"

"Tamam," dedi savunmaya geçerek ve kalbim sıkıştı. Şu anda sesi babama çok benziyor. "Başka birine açılacağını düşünüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani sadece kime çıkıyorsun? Ben, Thomas, Dr. Taylor. Anne ve baba. Hiç başka birine açılacağını düşünüyor musun?"

"Bu neden önemli?" Kızmak istemiyorum ama tüm bunları nasıl sorduğunu da anlamıyorum. Bu onun için neden bu kadar önemli?

"Sadece bir soruydu," diye tartışıyor.

"Pekala, buna ben karar veririm, tamam mı?"

Ben. İnliyor. "Dinle, özür dilerim, öyle demek istemedim... Bu hiç havalı değildi."

iç çekiyorum Harika. "Sorun değil." Başımı öne eğdim ve kazaklara bakıyormuş gibi yaptım.

"Hayır değil." Kıyafetleri kucağıma alıyor. "Buradan gitmek istiyor musun?"

yarın yok gibi "Yalnızca hazırsan."

"Evet tabi. Yine de bakkala uğrasak sorun olur mu?"

"Sorun değil." deme hattına kadar Hannah'yı takip ettim. "Peki, bu Nathan denen çocukla ne zaman tanışacağım?"

"Ne?" Allah'ım lütfen bu konuşmalar bitsin. "Dün gece seni aldı, değil mi?"

"Sadece arkadaşız."

"Eh, ben aksini nermedim." Hannah bana kurnazca gülümsedi. Kahretsin. "Ama sen öyle diyorsan."

Bir yanım ona Nathan konusunda ne yapabileceğimi sormak istese de, "yle diyorum," diye karşı ıktım. Ya bu hisler her ne ise ondan nasıl kurtulabilirim, ya da onun belki, belki de, benden hoşlanmasını gerçekten nasıl sağlayabilirim? Çünkü bunun düşüncesi ürkütücü.

Hayır.

Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var çünkü ben *yapamamak* bunu şimdi yap. deme sırası boyunca rafları süsleyen ıvır zıvıra bakıyorum. Su şişeleri, ChapStick, "TV'de Görüldüğü Gibi" şeyler ve kimsenin sahip olmadıklarını anlayana kadar gerçekten ihtiyaç duymadığı veya istemediği diğer şeyler.

Gözlerim, hepsi bu tatlı görünen pastel renklerde oje rafına takıldı. Sophie ve Meleika'nın her zaman kusursuz olan tırnaklarını düşünmeden edemiyorum. Ve İnternette gördüğüm yüzlerce tasarım, izlediğim sayısız eğitim.

Bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi. "Asla Halkın İçinde Böyle Dışarı ıkamayacağım" listesine eklenecek bir şey daha. Acaba bir tane alsam Hannah ne derdi?

şişeledi ve satın aldı. Muhtemelen onu satın alacak parayı nereden bulduğumla daha çok ilgilenirdi.

Benimle bu konuda savaşmaya çalışır mıydı? Ya da çıkarmamı söyle

okul açılmadan önce mi? Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ama en azından bu gece yapsaydım, bu bana birkaç tane kazandıracaktı.

günler, değil mi? Giymek istediğim ya da giyemediğim kıyafetleri giyemiyorum.

iyi görün ama en azından lanet olası tırnaklarımı boyayabilmem gerekmez mi?

Ah, bunlar çok şirin, dedi Hannah. Baktığımı yakalamış olmalı.

"Ha?" Kendimi transtan sallıyorum. "Ah evet, harikalar."

"Denemek ister misin?" Hannah soruyor.

"Ha?"

Beş dakika kadar onlara bakakalmıştın. Bir renk seçmek ister misin?"

"Ben, şey..."

Sonra kıkırdar. "Devam et, sadece beş dolar gibiler."

O kadar açık mıydım? "Hayır, ben..." Hepsine yeniden bakarken düşünce akışımı kaybediyorum.

"Dinle, eğer birini seçmezsen, ben seçeceğim ve tırnaklarını boyarken seni bağlayacağım." Önümüzde duran kadın omzunun üzerinden bakıyor. Ona muhtemelen en çok olanı verdim arkasını dönene kadar garip bir gülümseme. "Hadi, bir renk seç."

Açık pembeyi alıp şişeyi elimde çevirdim. Ucuz görünüyor, kesinlikle çoğu insanın tercih edeceği üst düzey bir marka değil, ama ben en çok bunu beğendim.

"Gerçekten mi? Pembe? Mavi senin gözlerine daha çok yakışırdı." Kendime rağmen sırtıtıyorum. "Pembeyi severim."

"Yapıyorsun küçük kardeş. Sana renkleri seçmekle ilgili bir iki şey öğretmem gerekecek."

Hannah eve geldiğimizde bir ritmi atlamaz. Çantaları bana uzatıyor, ojeleri çıkarıyor ve doğruca gidiyor.

küçük koridordaki banyonun bir havlu alması için Thomas'ın arabadaki diğer her şeyi almasına izin verdi.

"Biz ne yapıyoruz?" Ortalıkta kaybolmuş ve yarı uykulu bir şekilde dolaşıyor.

Ben'in tırnaklarını boyuyorum, dedi ve sonra beni işaret etti. "Oturma odası, beş dakika."

"Hmm tamam." Merdivenleri çıkıp çantamı yatağımın üzerine bıraktım. Hannah oturma odasında, sehpanın önünde yerde oturmuş, elbette beni bekliyordu.

Uzun bir zımpara tahtası, şeffaf bir şey içeren uzun bir şişe ve iki küçük şişe gibi fazladan birkaç şey kaptı.

Sanırım taban ve üst katlar.

"Oturmak." Sehpanın diğer tarafını işaret ediyor. "Ve bana ellerini ver."

Halının üzerine diz çöküp ellerimi uzatıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Sevgili kardeşim, senin bu pençelerini törpüleyeceğim." Abartmış gibi görünen parmaklarımı işaret ediyor ama itiraz etmiyorum. onlar değilOuzun ama "Sonra onları boyamana yardım edeceğim."

"O kadar zor olamaz."

Hannah alay eder. "Tamam, sadece arkama yaslanıp izleyeceğim. Bunun iyi gideceğinden eminim." Önce sağ elimi tutuyor. "Parmaklarını aç."

"Tamam aşkım."

Hannah sadece gözlerini devirir ve işe gider. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun? Sevimli çocuklar? Erkeklerden hoşlanır mısın?"

Kuyu. Sürerken eğleneliydi. "Tanrı adına yemin ederim, Hannah."

"Sadece şaka yapıyorum." Sonra biraz bekler, belki işaret parmağımdaki tırnağın şimdi olup olmadığına karar vermek

eşit. "Ama aynı zamanda ciddi. Zaten neyle ilgileniyorsun?
Herhangi biriyle ilgileniyor musun?

"Evet, insanları severim."

"İnsanlar? Ne tür insanlar gibi?" "İnsanlar
insanlar."

"Erkekler, kızlar, ikili olmayan diğer insanlar gibi
mi?" "Bu biraz karışık."

"Gerçekten mi?" Pek hijyenik görünmeyen tozun bir kısmını
üflüyor mu? Demek istediğim, bu benim tırnağımın esasen toz
haline getirilmesi. Brüt.

"Yani, nonbinary komitesinin başkanı falan değilim."

Hannah ofladı. Bunu biliyorum.

"Zaten biz bir komite değiliz. Daha çok bir tarikat." Kendi
şakama gülüyorum.

"Her gece oraya mı gidiyorsun?" "Beni
yakaladın."

İkimiz de gülüyoruz ve ben de gülümsediğimi hissediyorum ama
sonra

Hannah tekrar ağzını açar. "Ama, gerçekten, o kadar karmaşık
olamaz. Yapabilir mi?" Diğer yandan başlamaya karar vermeden
önce yaptığı işe bakarak tekrar esiyor.

"O... Evet, biraz öyle."

"Neden?"

Bu konuşmayı kendimle kaç kez yaptığımı, hiçbir zaman
gerçekten bir sonuca varmamak için her şeyi kafamda çözmeye
çalıştığımı söyleyemem.

"Çünkü, tamam, öyleyse." Derin bir nefes alıyorum. "Bir süre
eşcinsel olduğumu düşündüm." Diğer erkekleri görürdüm ve
çoğundan gerçekten etkilendim. Ama yine de bir şeyleri
kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimle ilgili bir şey.

Kimden etkilendiğiniz ve bir kişi olarak kim olduğunuz gibi,
tamamen farklı iki şey. Olmamayı açıklamak zor

kendi vücuduna güven. Bu sadece *hissedi* yarınlış, ama sadece sen gerçekten nasıl ve neden böyle hissettirdiğini biliyor gibisin.

"Ama yine de cevap bu gibi gelmedi," diye devam ettim. Çünkü değildi. Ve Meryem'in videolarını bulana kadar gerçekten neler olduğunu anlayan birini bulduğumu hissettim.

Peki ya cinsellik olayı? Hannah soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, hala bunun üzerinde çalışıyorum." Hala daha erkeksi sunum yapan insanlara ilgi duyduğum için, ama nonbinary, açıkça söyleyebileceğiniz bir şey değil, bu yüzden kafedeki sevimli olduğunu düşündüğüm çocuk aslında nonbinary olabilir.

Ama yine de ondan etkileniyorum. Ayrıca, tam olarak bir cinsiyetim yok ve eşcinsel olmak, aynı cinsiyetle ilgilenmek anlamına geliyor.

Dediğim gibi. Karmaşık.

"Yani artık eşcinsel değilsin?"

"Milyon dolarlık soru bu." Kendimi biseksüel olarak düşünüyorum. Erkeklerle ilgileniyorum ve daha erkeksi-insanları sunmak. Ama bir de biseksüelliğin sadece iki cinsiyet olduğunu ve bu iki cinsiyetin kadın ve erkek olması gerektiğini savunan insanlar var. Onu duydum şimdi çok fazla tartışma, bu yüzden bunu kendime saklamayı öğrendim. "Basit olsun diye, sadece tuhaf olduğumu, bir tipim olduğunu söylüyorum." Ve kesinlikle kendimi biseksüel olarak tanımladığımı açıklamaktan çok daha kolay. Ve daha az bekçilik de dahil.

"Peki bu ne tür olurdu?"

"Ateşli insanlar mı?" Neye varmaya çalıştığını bilerek teklif ediyorum. "Bu kadar sık olduğuna inanmıyorum," diye dalga geçiyor.

"Kapa çeneni."

"Heteroseksüel" ve "gey" kelimelerinin bir gün geçerliliğini yitireceğini hiç düşündün mü?

Gülmemi bastırmaya çalışıyorum. "Her queer insanın amacı, cis, heteroseksüel, allooseksüel insanları yok etmektir."

"Bu yüzden *bueş* cinsel gündemi?" Hannah gülüyor. "Ama hayır, ciddi, tüm bu şeyler bir şekilde gelişirken - cinsellikler ve kimlikler, ikili şeyler giderek daha fazla sorgulanıyor. - etiketlerin biraz anlamsız olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tam olarak değil. Etiketler, insanların ortak bir zemin bulmasına, kendileriyle ve diğer insanlarla bağlantı kurmasına yardımcı olabilir."

"Bu konuda çok şey biliyorsun."

"İnternet." Ve Meryem.

"Okuduğunuz her şeye inanmayın. Ama gerçekten, sen akıllı bir çocuksun, Benji." Bana sakın bir gülümseme sunuyor. "Tamam oldu. Artık kendinizin gerçek bir sanat ustası olduğuna inandığınız için" cam şişeyi tahta masanın üzerine kaydırıyor.

"Önce sen deneyebilirsin. Tamamen kendi başına."

"Bana güven?" Çalışmaya başlamadan önce kapağı çevirerek çıkarıyorum ve fazla cilayı temizliyorum.

"Paranı ağzının olduğu yere koy." Hannah sırtıyor.

"Peki sana bir şey sorabilir miyim? Bir nevi kişisel."

"Film çekmek. Bir gün için yeterince gözetleme yaptım."

"Sen evden ayrıldıktan sonra ne oldu?" Soruyorum. Sol el kolay ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Her bir parmağıma ne kadar koymam gerektiğini tam olarak bilmiyorum ama Hannah beni henüz durdurmadı, bu yüzden sanırım bu kadar yeter.

"Anneme ve babama hiç bahsetmediğim birkaç burs için başvurdum. Biri State içindi, tam binmek değil ama ayaklarımın üzerinde durmama yetecek kadar. içine taşındım yurtlar, eğitimimin geri kalanına yetecek kadar para biriktirmek için kışımı yırttım. Temel şeyi yaptım ve bir işletme diploması aldım, ama işe yarıyor."

"Orası Thomas'la tanıştığın yer mi?" Yavaşça parmaktan parmağa geçiyorum.

"Mezun olduktan yaklaşık iki yıl sonrasına kadar çıkmaya başlamadık ama aslında ikinci sınıfta tanıştık, bu biraz garip çünkü ikimiz de farklı kişilerle çıkıyorduk. insanlar."

"Gerçekten mi?"

"Adımı duydum mu?" Thomas köşeden hâlâ pijamalarıyla bakıyor. Zavallı adamı suçlayamam.

"Sadece Benji'ye nasıl tanıştığımızı anlatıyorum."

"Oh, onlara ıstakozdan bahsettin mi?"

Hannah koltuğa uzandı, yastıklardan birini aldı ve elinden geldiğince sert bir şekilde Thomas'a fırlattı. "Thomas David Waller!" Hannah bağırır. Thomas tam zamanında duvarın arkasına saklandı, kıkırdamaları koridorlarda yankılandı.

O kadar çok gülüyorum ki fırçayı bırakmam gerekiyor. "Bu ne hakkındaydı?"

Oflayarak gömleğini düzeltiyor. "Bu evde ıstakozdan bahsetmeyiz."

"Tamam," diyorum, hala gülüyorum. "Demek üniversiteden sonra çıkmaya başladın?" Neredeyse sorumu çıkaramıyorum.

"Evet. Sonunda eve geri taşındı. İletişimi sürdürdük ve sonra bir gün bana öğretmenlik yapmak için buraya geri taşınacağını söyledi, bu yüzden gitgide daha çok takıldık ve iyi." Omuzlarını silkiyor. "Sadece bir şekilde oldu." "Hı-hı." elime bakıyorum.

"Tamam şimdi *bensahip olmak*doğru olanı denediğini görmek için. Dirseklerinin üzerinde hevesle öne doğru eğiliyor ve fırçayı alır almaz hatamı anlıyorum. Bu çok garip ve son sefer böyle mi tuttum? Bu çok doğal değil. En büyüğü o olduğu için önce küçük resmimi denedim, ama bir şekilde neredeyse anında batırmayı başardım.

"Burası iyi." Paltoyu kurumadan sildim ve fırçayı Hannah'ya verdim.

"Sana söylemiştim," diye yarı şarkı söylüyor. En başta ona vermeliydim. Bunu nasıl yaptığı konusunda çok metodik, elleri hayal edebileceğimden çok daha sağlam. Tırnakları kaplaması sadece saniyelerini alıyor. "Tamam aşkım. Boya zamanı. Diğer elin yeterince kuru olmalı." Ojenin kapağını açar ve işe koyulur.

"Üniversitenin buna değdiğini düşünüyor musun?" Soruyorum.

"Eh." Omuz silkiyor. "Borcum çok ama işimi seviyorum."

Kendi kız kardeşimin iş için ne yaptığını bile bilmediğim aklıma geliyor. Dört aydır burada yaşıyorum ve gününü ne yaparak geçirdiğine dair hiçbir fikri yok. "Ne yapıyorsun?"

Bu onu güldürür. "Ben bir Emlakçıyım. Bir çok evrak işi, ama tahmin ettiğinden daha eğlenceli. Başka bir parmakla başlıyor. "Neden soruyorsun kolej?"

"Sadece bunu düşünüyordum," diyorum. "Gerçekten benim için mi bilmiyorum."

"Ben o duyguyu biliyorum. Birinci yıl Tüm bunlara değip değmeyeceğini merak etmek zorunda kaldım. Ama o eve geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Görünüşe göre benim için bile değil.

Bunu düşünmek istemiyorum ama düşünce çirkin bir sivilce gibi başını kaldırdı. Pişman olacağımı bildiğim bir şeyi söylemekten gerçekten kendimi alıkoymalıyım ve gerildiğimi hissedebiliyorum. İlk başta Hannah'nın fark ettiğini sanmıyorum ama sonra fırçayı çekiyor. "İyi misin kardeşim?"

"Evet." Başımınla onayladım. "Sadece düşünüyorum."

Sanırım bana inanıyor çünkü fırçayı tekrar cilaya batırıyor ve işine geri dönüyor.

"Bir yıl ara vereceğim. Mezun olduktan sonra," dedim, evle ilgili her şeyden uzaklaşmaya çalışarak. Bir süredir bunu düşünüyordum, Hannah'nın ne düşünebileceğini merak ediyordum. Annem ve babam gibi olabilir, bir tür yüksek eğitim almamı talep ediyor. Ama dört yıl daha okul fikrini düşündükçe ondan daha çok nefret ediyordum. "Belki o zaman düşünebilirim?"

"Muhtemelen bu iyi bir fikir. Boşluk yılları iyi olabilir. Herhangi bir şey için başvurduunuz mu?"

"Bir kaç." Ama ne gönderirsem göndereyim, kabuller veya retler, annemle babamın adresine gönderilecek.

"Ne zaman hazır olursan. Thomas ve ben sana borç vermende ve eşyalarını ödemende yardımcı olabiliriz. Gözlerini elimde tutuyor, dili ağzından hafifçe dışarı bakıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Tüm ödeme olayını kastediyorum.

"Sorun değil."

"Ben... Elimden geldiğince sana geri ödeyeceğim. Bir şekilde. Bütün bunlar için."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sonunda yukarı baktı. "Kaçırdığım tüm doğum günleri ve Noel'lerin geri ödemesi olarak kabul et."

Yine başlıyoruz. Suçluluğun safra gibi yükseldiğini hissediyorum. Hannah.

"Hı-ıh." Fırçayı yüzümün önüne tutuyor. "Tartışmaya gerek yok, sen sadece şimdi mezun olmayı düşün, tamam mı?"

"BEN-"

"Benjamin De Backer." Bana bakıyor. "Seni odana göndermeme izin verme."

"Tamam, tamam," diyorum. "Üzgünüm."

"Şu anda endişelenmene gerek yok, tamam mı? Her şey yolunda. Thomas ve ben bol bol kazanıyoruz ve bizim de

tasarruf. Sen bir yük falan değilsin. Bilmeni isterim ki. Tamam aşkım?"

Başımı salladım ve ellerimi dizlerime sildim ama sonra durdum. Bunun bir şekilde boyayı ya da onun gibi bir şeyi bozup bozmayacağını bilmiyorum. ben sadeceGerçektenbunun hakkında konuşmaya devam etmek istemiyorum.

Hannah bana pek aldırış etmeden son çiviye çakmaya koyuldu. "Ve işimiz bitti!" Fırçayla son bir vuruş yapıyor ve eserine hayran kalıyor. "Kendim öyle diyorsam, o kadar da kötü sayılmaz."

Renge bakıyorum, parmaklarım biraz titriyor. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Sonra durur. "Okul için açık mı bırakacaksın?"

Bir yanım sadece siktir git demek istiyor ama liseler nadiren dünyadaki en ilerici yerler oluyor ve alay konusu muhtemelen sonsuz olurdu. "HAYIR."

"Tamam, çıkarmaya hazır olduğunda bunu kullan." Bana cila çıkarıcıyı uzattı. "Sadece biraz pamuk al ve sorun çıkmamalı."

"Teşekkür ederim."

"Merak etme ufaklık." Saçımı karıştırıyor ve havluyu alıyor. Bir süre orada oturup gözlerime bakıyorum. eller. "Şimdi pardösü yapalım. Bütün emeğimin boşa gitmesini istemiyorum."

"Peki, onu neyin tetiklediğini bildiğini düşünüyor musun?" Dr.Taylor diye soruyor her zamanki duruşuyla: bacak bacak üstüne atmış, başını eliyle kaldırmış, kucağında not defteri.

"Gerçekten bilmiyorum, çok fazla gürültü ve insan vardı. Ve bu adam, Todd, sarhoştı ve benimle konuşuyordu ve beni bir sürelğine kafasına geçirdi.

"Normalde insanların sana dokunmasıyla ilgili bir sorunun mu var, Ben?"

"Her zaman değil ama bazı günler dayanamıyorum." On yıldır görmediğim aile üyelerinin beni kucakladığı veya tamamen yabancıların elimi sıkmaya çalıştığı birkaç kez hatırlıyorum. Bile Annem ve babam, bana sarıldıkları ya da kanepede yanıma oturdukları ve kendimi kötü hissettiğim günler oldu. "Yakın olduğum insanlarla bile."

"Hmm." Taylor mırıldanıyor ve gözlüğünü düzeltiyor. "Panik ataklar sırasında daha kötü hissettiriyor."

"Dokunmaktan kaçınma, panik atakla uğraşan kişilerde veya kaygı ile uğraşan kişilerde yaygın olabilir. Aslında, asexual veya aromantik insanlar gibi yeni doğmuş veya bu şekilde gelişen bazı insanlar var.

Ah, dedim. Kendimi asla as olarak düşünmemiştim ya da aro. Demek istediğim, seks gerçekten güçlü bir arzu duyduğum bir şey değil ama açık olabileceğim bir şey. Ve daha önce de insanlara karşı romantik duygular beslemiştim. sanırım ben de *şu andao* romantik duygulara sahip olmak.

"Sana böyle dokunan birinin panik atak geçirmene neden olduğu başka bir vaka hatırlıyor musun?"

"Tam olarak değil. Yine de bir şeyler düşünüyordum. Belki de dokunma değildi. Sadece kolları vardı etrafımdaydı ve gitmeme izin vermiyordu. Ve çok fazla insan vardı."

"Bu bir partideydi, değil mi?" Bir şeyler yazıyor. Başımla onayladım.

"İçecek bir şeyin var mıydı?"

"Hayır," diye yalan söyledim çünkü polise neyi ihbar edip etmeyeceğinden ya da böyle bir şey yapıp yapmayacağından tam olarak emin değilim.

Senin hakkında gevezelik etmeyeceğim, Ben, dedi, sanki aklımı okumuş gibi, ki bu muhtemelen tüm bu ileri geri konuşmalardan çok daha kolay olurdu. "Tanrı biliyor ya ben de bir zamanlar on sekiz yaşındaydım."

"Bana bir iğne ve bir yudum bira verildi. Onları gerçekten istemiyordum ama herkes bana bakıyordu ve ben de onları yapmak zorundaymışım gibi hissettim."

"İlaçlarınıza alkol karıştırılmasıyla ilgili uyarıları okuduğunuzu tahmin ediyorum?"

Sanki bu, şu anda hissettiğim utançtan kurtulmama yardım edecekmiş gibi, Dr. Taylor'ın bakışlarına bakmadan başımı salladım. "Üzgünüm."

"Gençsin Ben ve etrafındakilere uyum sağlama arzunu anlıyorum. Ancak alkol, düşünmenizi engelleme eğilimindedir. Bir hata yaptın, sadece gelecekte daha dikkatli olmaya çalış."

"Yapacağım." Zaten içmenin bana göre olmadığını anlamıştım.

"Mevcut dozunuzun yeterli olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Tamamen dürüst olmam gerekirse, hayır. Burada pek bir şey değişmiş gibi görünmüyor." başımı işaret ediyorum.

"İlaç kalıcı bir çözüm değil, Ben, ne kadar istesek de. Sizi dengelemeye yardımcı olmak için orada ama kaygıyı ortadan kaldırmıyor."

"Biliyorum, sadece boşuna aldığım için endişeleniyorum."

Taylor bir şeyler yazıyor. "Dozda geçici bir artış deneyeceğiz, bunun nasıl çalıştığını göreceğiz. Kulağa hoş gelmek?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Panik atak, sence duyusal aşırı yüklenme gibi bir şey olabilir mi?"

"Pek emin değilim," diyorum. Tüm cevapları bilen onun olması gerekmiyor mu? "Belki."

"Peki seni bu durumdan neyin çıkardığını hatırlıyor musun?"

"Arkadaşım oradaydı, Nathan." "Seni oradan mı çıkardılar?"

"Tam olarak değil ama dışarı çıktım ve beni takip etti. Sanırım sadece onun orada olması yardımcı oldu?"

"Yani ortak çaba?" O gülümser. "Bu bir şey." "Sanırım."

"Nathan'ın yanında rahat mısınız?" "Evet, çoğu zaman, en azından."

"Çoğu zaman?"

"Bazen onun yanında gerçekten geriliyorum." "Belirli bir nedeni var mı?"

"Aklıma gelen hiçbir şey yok." Ondan hoşlandığımı için olabilir mi? Ve belki de elini tutma, ona yakın olma düşüncesi hoşuma gidiyor. Ve belki de bundan daha ileri gitmek istiyorum. Ve belki de yaparsak olacaklardan korkuyorum.

"Gvenebileceğin biri olduğunu duyduğuma sevindim," dedi ve ardından gözleri ellerime indi. Tırnaklarımı ilk kez fark ettiğinden şüpheliyim ama daha önce bir şey söylemedi. "Bu çok güzel bir renk." Başını sallıyor. "Onları kendin mi yaptın?"

"Ah." Onları saklama dürtme karşı koyarak onlara baktım. Boya hala üzerindeyken halka çıkmaya karar vermeden önce biraz kendimle savaştım. Dr. Taylor'ın ofisine yapılan bir ziyaret gerçekten "kamuya açık" değil ama evin dışında. "Hannah benim için yaptı."

"Siz ikiniz nasılsınız?" Taylor soruyor.

"Güzel, sanırım." Ellerimi birbirine sürttm, boya konusunda daha az çekingen hissetmeye çalıştım.

"İyi misin? Daha iyi? Tartışmak mı? Ben cevap vermeyince devam etti.

"Biz *Tamam*" "Tamam" ı vurguluyorum. "Neden soruyorsun?"

"Merak ettim" diyor.

"Hakkında?"

"En çok Hannah'ya içerleyip kızmadığınızı merak ediyordum?"

Cevabımın bu kadar kolay çıkmasından nefret ediyorum.

"Biraz, sanırım."

"Bunu bildiğini düşünüyor musun?"

"Şey, kendi kız kardeşime nasıl olduğunu söylemeye hevesli değilim.

acıyım ben." Gözlerimi ovuşturuyorum, batma hissi yavaş yavaş geri geliyor. "Ben sadece... Onda çok şey var, biliyor musun?"

Taylor başını salladı.

"Dışarı çıkması, okula gitmesi, sevdiği bir işe girmesi, onu seven birini bulması gerekiyor."

"Ve ailenle mi kaldın?"

"Evet." Dr.

Taylor'ın gözleri. "Sadece... Sanki gittiğinde beni unutmuş gibi geldi. Bilirsin?"

"Evet."

"Arayamadığınızı ve eve dönmesinin imkansız olduğunu anlıyorum."

"Pekala, bu senin hislerini daha az geçerli kılmaz, Ben. Yaptığı şeyden incindin, bunu kontrol edemezsin. Ve bu durumda, o da yapamazdı. Taylor not defterini sehpanın üzerine bırakıp öne doğru eğiliyor. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Bunu nasıl yapabilirim? Benim için yaptığı onca şeyden sonra mı?"

"Sana bunu telafi etmeye çalışıyormuş gibi mi geliyor?"

"Belki. Gerçekten bilmiyorum."

"Belki onunla konuşmak iyi bir şey olur? Her şeyi açığa çıkarmana yardım et."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Soruyorum.

"Biliyorum ve denemeden asla bilemezsin, değil mi?"

Sanırım Dr. Taylor sözlerinin beni duygulandıracağını düşünüyor. daha iyi, ama yapmıyorlar. İçimde hâlâ garip bir his var. Böyle hissettiğim için Hannah'nın bana kızacağını sanmıyorum. Ama bilmiyorum; Bütün bunları ona anlatmış gibi hissediyorum...

O zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

SIXTEEN

"Okula dönmeye hazır mısınız?" FaceTime aramalarını kabul ettiğimde Meryem'in söylediği ilk şey.

"Hayatın üzerine değil," diyorum.

"Hadi, sadece iki ay daha." "İki buçuk," diye düzeltiyorum.

Onlar Güler. "Yani ben ve Shauna tekrar dışarı çıktık."

Shauna mı? Beynimi zorluyorum, kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum

dır-dir.

"Kız, öpmeyi ve tutmayı çok sevdiğim şimdi eller? Mor saç, ona yanlış yaparsan seni bir kurbağaya çevirecek gibi duruyor."

Tanrım, nasıl unutabilirim? "Doğru, üzgünüm."

"İyi misin?" Kameraya yaslanırlar. "Bu gece havasız görünüyorsun."

"Sadece birçok şey hakkında düşünüyorum."

"Enby annenle konuş!" Kıkırdarlar. Dr. Haidari binada."

"Bu bir erkek."

"Tekrar? Kendine bak." Neşelenirler. "Farklı adam mı yoksa aynı adam mı?"

"Aynısı." Ne yaptığımı anlamadan ağzımı açıyorum. "Mariam, birinin senden hoşlanmasını nasıl sağlarsın?"

Biraz ciyakladılar ve Hannah ya da Thomas bir şeylerin ters gittiğini düşünmeden onları susturmam gerekti.

"Üzgünüm, sonsuza dek bu günü bekliyordum." Gözyaşını siliyormuş gibi yaparlar.

"Güven oyununa bayılırım," diye ekliyorum. "Senin yanında nasıl davranıyor?"

"Herkesin yanında nasıl davranıyorsa, hemen hemen."

"Gerçekten sadece arkadaşça mı davrandığını yoksa seninle flört mü ettiğini bilmediğin o kafa karıştırıcı türden bir arkadaşçalık mı?"

"Temel olarak." iç çekiyorum "Tuhaf olup olmadığını bile bilmiyorum. Veya tüm ikili olmayan şeyin nasıl çalışacağını bile."

"Kalbini kes ve biseksüel olmasını umalım mı?" Meryem göğüslerinin üzerinde küçük bir "x" bile yapıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Onun hakkında neyi seviyorsun?"

"Bu da öyle bir şey. Ondan hoşlanıyor muyum yoksa hoşlanıyor muyum bilmiyorum

*beğenmek*Onun gibi."

"Daha önce hiç aşık oldun mu, Ben?"

"Tam olarak değil? Demek istediğim, televizyonda çekici bulduğum insanlar var ama gerçekten çekici bulduğum kimse yok.*ile*, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa," diyorum.

"Chris Evans bile mi?" onlar sorar.

"O çok güzel, bu sayılmaz." "Doğru. Nathan'ın yanında nasıl hissediyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse bu çok garip bir duygu ve daha önce hiç kimsenin yanında böyle hissetmemiştim. "Beni sinirlendiriyor, ama gerçekten kötü bir şekilde değil mi?" Bunu yüksek sesle söylediğimde garip geliyor ama tam olarak böyle hissettiriyor.

"Miden tuhaflaşıyor ve hasta olacakmış gibi hissediyorsun ama bu hiç olmuyor?"

"İğrenç ama doğru," diyorum çünkü öyle. Gerçek bu. "Evet, eziyorsun dostum. Sert çekirdek de."

"Ah." En iyi arkadaşımın bunu benim adıma onaylamasını istemem garip mi? Garip hissettiriyor. Ama en azından artık kesin olarak biliyorum. Nathan Allan'a aşığım.

"Cinselliği hakkında herhangi bir şey söyledi mi?" "Hayır."

"Senin nonbinary olduğunu bilmiyor, değil mi?" "Ona karşı değilim. Olabileceğimi sanmıyorum.

Ah, Benji. Kalbi kırılmış gibi görünüyorlar. "Sorun değil, alıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Dışarı çıkmanın kötü bir şey olacağını düşünmene neden olacak bir şey söyledi mi?" onlar sorar.

"Gerçekten düşünebildiğimden değil." "Sadece istemiyor musun?"

"Endişeliyim. Beni dışlayacak ya da benden nefret edecek türden birine benzemiyor. Ama ya öyleyse?"

Nathan'ın böyle biri olduğunu asla hayal edemezdim. Ama bu sözleri bir kez söylediğimde, onları geri almak mümkün değil.

Artık nakil olacağım başka bir okul yok, koşabileceğim hiçbir yer kalmadı. Önümüzdeki birkaç ayı bir parya olarak geçirecektim.

Ah, Ben... Belki onu konuşturursan? Mesela, cinsellik veya kimlik hakkında bir şeyler gündeme getirmek gibi mi?

"Çünkü bu tamamen doğal ve hiç şüphe uyandırmayacak."

"Keşke sana ne söyleyeceğimi bilseydim. Üzgünüm."

Belki onu unuturum, dedim. Bu kadar çok sızlanmanın ne anlamı var? Bana yardımcı olmayacak. Ona yardım etmeyecek. Daha az karmaşık, daha ayakları yere basan bir şeyi hak ediyor. "Muhtemelen okula gidiyor zaten." Ve burada olacağım.

"Lise ilişkileri, eğer yardımcı olacaksa, zaten mezun olduktan sonra pek uzun sürmez."

"Her neyse," dedim komodinin üzerindeki telefonum titremeye başlarken. Şeytandan bahset ve sana mesaj atsın. Belki onun hakkında çok fazla konuştum ve Nathan duygusu gitti falan.

Nathan:*Hey, bu hafta sonu meşgul müsün?*

"İşte o," diyorum Meryem'e.

Çatıdaki o geceden beri pek konuşmadık. Görünüşe göre, ailesi onu ziyaret etmek için bir gezi düzenledi. son dakikada Maggie Valley'deki büyükanne. Bunun dışında, burada burada bir avuç metin oldu, ancak hiçbir zaman birkaç dakikadan fazla süren bir konuşma olmadı.

Ben:*Pek değil, en azından ben öyle düşünmüyorum. Neden?*

Ben:*Döndün mü?*

"Ne diyo?" Meryem sorar. "Bu hafta sonundan bahsediyor."

"Ohhh, ikinizi yalnız bırakacağım. Zaten bayılmak üzereyim."

Kameraya öpücük gönderiyorum. "İyi geceler."

Meryem de bir öpücük gönderir. "Sen de aşık çocuk." Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum ve tam oturduğu yerde bırakıyorum.

Nathan:*Evet, bu sabah döndüm, takılmak ister misin diye sormak istedim.*

Ben:*Tabii ki.*

Nathan:*Cumartesi günü kasabada harika bir şey oluyor, kontrol etmek ister misin?*

Ben:*Nedir?*

Nathan:*Bu bir sürpriz ;)*

Nathan:*Tabii evet dersin.*

Ben:*Tamam aşkım...*

Nathan:*Mükemmel*

Nathan:*Seni 5 gibi alabilir miyim? 6:30'a kadar başlamıyor ama oraya erken varmak istiyoruz.*

Ben:*Bu iyi.*

Nathan:*Oraya yeterince zaman ayırdığımızdan emin olmaya çalışıyoruz. Bu şeyler biraz vahşileşebilir.*

Ben:*tamam... peki büyükanneninki nasıldı?*

Yatağıma yaslandım ve kafamı boşaltmak için bir şeye ihtiyaç duyarak eskiz defterimi aldım. sayfaları çeviriyorum eskizler Sona doğru, Nathan'ınki var. Yatağında yatanı, hâlâ büyük bölümü bitmemiş. Ve bu bana onun okuldaki portresini düşündürüyor.

Bu sanat sergisini kabul edersem, Bayan Liu bunu ister mi? Bundan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Sınıf arkadaşlarımdan bunu görmesi hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece çok kişisel hissettiriyor.

Nathan:*Güzeldi ama biraz sıkıcıydı. Wi-fi'si yok ve oradaki servis berbat. Temelde sana mesaj yazabildiğim tek zaman Walmart'a gittiğimiz zamandı.*

Ah. Bu yüzden beni görmezden gelmiyordu.

Ben:*Bu berbat, wi-fi olmadan hemen hemen kayboldum*

Nathan:*Aynı!!!!!!!!!!*

Nathan:*Peki, yarın görüşürüz?*

Ben:*Elbette*

Nathan:*Harika, iyi geceler Benjamin*

Ben:*iyi geceler, Nathaniel*

Bu gece ne giyeceğimi düşündükçe daha çok endişeleniyorum. Nathan hala bana tam olarak ne yaptığımızı söylemiyor, sadece bunun Pullen Park'ta bir şey olduğunu söylüyor. Ayrıca olayların bir listesi için parkın web sitesine bakmamı da yasakladı. Sonuncusunu nasıl uygulamayı beklediği konusunda pek net değilim ama sözümü tutuyorum.

Neden bu kadar gerginim? Olmamalıyım.

Bu bir randevu değil. Sadece arkadaşız. Arkadaşlar birbirleriyle takılıyor ve başka hiçbir şey yapmıyorlar. Ellerime bakıyorum, tırnaklarım şimdi çıplak.

Hey, bu gece paraya ihtiyacın var mı? Ben aynada kendime bakarken Hannah kapımı çaldı. Ben sahibim şimdi üç kez gömlek değiştirdim ve sonunda bana aldığı düğmelerden birine karar verdim. Çiçekli olan değil. Hala bunun daha özel bir durum için yapılmış gibi göründüğünü düşünüyorum. Belki yapmaya karar verirsem sanat sergisi. "Gerçekten bilmiyorum."

"Tamam, her ihtimale karşı burada kırk var." Bana iki katlanmış yirmi dolarlık banknot uzattı. "Bu olmadıkça *bir diğer* hakkında bana yalan söylediğin parti.

Yarım saniyeliğine geri çevirmeyi düşündüm, ama Nathan'ın bu gece beni götüreceği her neyse, bir çeşit giriş ücreti gerektiriyorsa, onsuz şansım hiç yaver giderdi. "Teşekkür ederim." Parayı alıp cüzdanıma koyuyorum. "Ve bu bir değil parti, söz veriyorum."

"Sorun değil. Ne zaman geliyor?"

Telefonumu kontrol ediyorum. "Yaklaşık beş dakika önce." Kahretsin, zaten geç kaldım. Thomas'ın kolonyasından biraz çalmak için Hannah ve Thomas'ın banyosuna koştum çünkü görünüşe göre ben bu gece dışarı çıkıyorum. Denemek ve koymak için aynanın önünde bile duruyorum *bazı* ama gerçekten bu dağınıklığı düzeltecek bir şey yok. Belki de Hannah'dan kesmesini istemeliyim ama bir şekilde

bu şekilde beğen. Banyodan çıkmadan önce, günün ikinci Xanax dozunu alıyorum ve Dr. Taylor'ın bana verdiği küçük not defterine tarihi ve saati yazdığımın emin oluyorum.

Üç kez kontrol ettikten sonra her şeyi aldım - telefon, anahtarlar ve cüzdan - Hannah ve Thomas'a veda ettim. Bir realite şovu izliyorlar ve oturma odasında paket yemek yiyorlar. "Güvende kal evlat." Thomas bana el salladı.

"Söz yok," diye bağırdım kapıdan. "Daha sonra evde olacağım." "En geç gece yarısı, lütfen!" Hannah geri arar.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Nathan garaj yoluna giriyordu. Koltuğumu bağladıktan sonra, "Geç kaldığım için üzgünüm, annem köpeği gezdirmeden gitmeme izin vermezdi," dedi. kemer.

"Sorun değil. Yani nereye gittiğimize dair hala bir ipucu yok mu?"

"Ah ah." Parmağını oynatıyor. "Bu bir sürpriz, ama size tüm zamanların en iyi filmlerinden birini içerdiğini söyleyeceğim."

"Bu hâlâ belli belirsiz kötü niyetli geliyor." Arabayı geri vitese alıp garaj yolundan çıkmasını izliyorum. "Park ve film, ha?"

Nathan her zamanki gibi sırtıtarak bana baktı.

Pullen Parkı çok büyük. Beğenmek**büyük**, büyük. Çocukken bile parka gitmeyi hiç bir zaman alışkanlık haline getirmedim. Bu sefer orman jimnastiğinde bir iğne gördüm, gidip anneme söyledim ve bir daha asla o parka ya da herhangi bir parka gitmedik. Alsaydım neler olabileceğini açıkladıktan sonra onu suçladığımı söyleyemem.

"Peki, burada ne yapıyoruz?"

Şimdilik dolaşıyorduk. Görünüşe göre, bu olay her ne ise yakınlarda park yeri yok, bu yüzden biz de

karşı tarafa park etmek zorunda kaldı. Bu da çok yürümek demektir.

"Hiç adında küçük bir film duydum *Yıldız Savaşları*?"

"HAYIR. Bana daha fazlasını anlat!" Ona biraz yan gözle bakıyorum ve o sadece başını sallamaya başlıyor. "Bu neden parkta olduğumuzu açıklamıyor. Ya da neden bir sepet taşıdığını."

"Bu bir gösteri. Belediye bunu ayda iki kez yapıyor, bu sahneyi kuruyor ve herkesin izlemesi için ekrana bir film yansıtıyorlar."

"Ah, öyleyse neden bu kadar erken geldik?"

"İyi koltuklar almak için." Elindeki sepete vuruyor kollar ve yemin ederim, şimdiye kadar gördüğüm en basmakalıp hasır şey. "Bu şeyler her zaman vahşidir. Erken gelmezseniz, ön bölümde sıkışıp kalacaksınız. Eğlenceli değil."

"Yani burada bir saat oturup bekleyeceğiz?"

Nathan, "Müzik çalıyorlar," diye itiraz ediyor. "Ayrıca." Sepeti bana doğru sallıyor. "Pikniğim var."

"Piknik mi?" Onu almaya çalışıyorum ama son saniyede geri çekiyor.

"Ama benim *titanik* şaka modası geçmiş, ha?" Sonunda sahneli bir tepeden başka bir şey olmayan konser alanına giden bu devasa kapıya ulaşıyoruz. Sandalyeler için cepheye yakın beton bölümler var ama çoğunluğu

arena çimdir. "Vay

canına,"

diyorum.

"Tıpkı bir tiyatro gibi. Orta bölüme gitmek istiyorsun. Nathan, kalabalığın oyalanmaya başladığı yeri işaret ediyor. Şimdiden yaklaşık otuz kişi olabilir. "Bak, çoğu insan öne ya da en arkaya gitmek ister ama o zaman o net sesi alamazsın."

"Net ses' mi?" Gülmemeye çalışıyorum. "Bir daha 'keskin' dememen için sana ne kadar ödeyebilirim?"

"Çokeğlenceli." Ağzı o koca sırtıyla genişliyor. "Burası iyi bir yer." Nathan sepete uzanır ve çeker.

Bu kesinlikle kocaman battaniyeyi çıkardı, hafif esintinin onun için açmasına izin verdi ve yere serdi.

"Burada. Oturun prensim."

"Prens?" Kendimi küçülmüş hissediyorum. Bilmiyor, bilemiyor. Sadece bunu büyötmeyi bırak.

Sepeti alıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Prens olmanın nesi yanlış?"

"Hiç bir şey." O tuhaf duyguyu üzerimden atmaya çalışıyorum. "Hiç bir şey. Peki neyimiz var?"

"Birkaç sandviç aldım. Ama ne sevdiğinden emin değildim." Nathan sepeti açar ve her şeyi yerleştirmeye başlar. "Jambon ve peynir var, marullu hindi ve domuz pastırması. Ve vejeteryansanız, bir vejetaryen var. Peynir de yok, yani o da vegan!"

Seçeneklere göz atıp jambon ve peyniri kapıyorum.

"Klasik, güzel." Nathan hindiyi alıyor.

"Beklerken ne yapıyoruz?"

"Yiyoruz, konuşuyoruz, bire bir bağ kuruyoruz." Müzik, arenanın arkasındaki hoparlörlerden yankılanmaya başlar.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Sandviçi açıp bir ısırık alıyorum. "Bu yüzden

..." Ben yutarım.

"Yani..." diyor biraz ileri geri sallanarak. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Soruyorum.

Tekrar sandviçini ısırdı. "Pekala, burada oturup seninle garip bir şekilde gidip gelmeyi ne kadar çok istesem de, ciddi bir tartışma yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ne?" Aklım en az bin ile yarışıyor olasılıklar. Bir şekilde anladı mı? Ya da belki Stephanie'deki gece onu gerçekten korkutmuştur ve

bende tam olarak neyin yanlış olduğunu bil. Belki artık arkadaş olmak istemiyor? Hayır, bu çok saçma. Durmak istiyorsa neden beni böyle dışarı davet etsin, bize bir yemek hazırlasın? arkadaşım olmak?

Nathan kulaktan kulağa sıırıtırıyor. "Birbirimizi biraz daha iyi tanımamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ah. Hmm tamam?"

"Hadi ama, seni neredeyse üç aydır tanıyorum ve senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." O başlar geri sayım "Çizmeyi seviyorsun, soyadın De Backer, kardeşinle yaşıyorsun, biraz tuhafısın ama hoşuma gitti. senin hakkında."

"Değilim," diye tartışıyorum.

"Dostum, hadi." Sebzeli sandviçi alıyor. "Senin vejeteryan olup olmadığını bile bilmiyordum."

"Her neyse," diye homurdandım. "Peki, ne bilmek istiyorsun?"

Battaniyeye yaslandı, kollarını başının altında kavuşturdu. "Bekle, iyi bir tane düşünmeliyim." Bir an düşünür. "Tamam, en sevdiğin renk ne?"

"Yeşili severim ve pur-"

Ah ah. Söyledim *favori*. Sevdikleriniz değil."

"Bana güleceksin." Sandviçimi battaniyenin üzerine koydum, iştahım birdenbire unutuldu.

"Gülmeyeceğime söz veriyorum. Serçe parmak sözü." Serçe parmağını çıkarıyor.

Parmağını alıyorum. "Pembe. Pembeyi severim."

"Pembe tamamen kabul edilebilir bir renktir. Neden güleyim?" omuz silkiyorum Çünkü pembe "kız gibi" çünkü bazı nedenlerden dolayı renklere bile cinsiyet atanmıştır. Çünkü benim erkek olmam gerekiyor ve erkeklerin pembeyi sevmemesi gerekiyor.

"Pembenin özellikle sevdiğin bir tonu var mı?" "Sıranın bende olduğunu sanıyordum?"

Bu onu güldürür. Ve ilk kez ne kadar nefes aldığını, göğsünün nasıl hareket ettiğini ve imkansız gibi görünse de ağzının bir şekilde nasıl büyüdüğünü fark ettim. Dokun, De Backer. Peki benim için sorunuz nedir?

"Gençken taşındığını söylemiştin." Orada *bir şey* Ona sormak istiyorum ama çok fazla gibi görünüyor.

"Doğru, ama tam olarak bir soru değil."

"Burayı beğendin mi?"

"Bu iyi. Birçok yeni arkadaş edindim ama bazen eskilerimi özleyorum. Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Güldürmeye çalışır. "Annem daha iyi bir iş teklifi aldı ve biz alamadık. boş ver."

"Ah, bu berbat." Bir anda çok bastırılmış görünüyor.

"Senden ne haber? Burayı beğendin mi?"

Dalgın dalgın çimenleri yoluyorum. "Güzel," diyorum, gerçekten söylenecek başka ne olduğunu bilmeden. "Bütün şehir olayına alışmak biraz zaman alıyor. Goldsboro küçük şehir. Herkesin hemen hemen herkesi tanıdığı ve bir aile ağacına yeterince bakarsanız bir şekilde akraba olduğunuz türden.

Ah, diye alay etti Nathan. "Ülkeden nefret ediyorum." "Sessiz," diye ekliyorum.

"Bazen biraz gürültü o kadar da kötü bir şey değildir." Nathan sandviçini katlamak için doğruluyor ve benimkinin yanına bırakıyor.

"Senin sıran."

"Elbette." Ne sorabileceğimi düşünmeye çalışarak ileri geri sallanıyorum. "Ve geçemeyecek miyim?"

"Hayır!"

"Tamam aşkım. Okumayı seviyorsun, en sevdiğin kitap hangisi?"

Nathan arkasına yaslandı ve alçak, uzun bir inilti çıkardı.

"Bana nasıl seçim yaptırırsın?"

"Kaçmayı bırak, Allan." sırtıyorum "Zor olanlarını yanıtladım."

"Ama bu kitaplarla ilgili!" Nathan daha da yaklaşıyor.

"Okuduklarım arasından sadece bir favorimi seçmemi mi bekliyorsun?"

gözlerimi deviriyorum. "Tamam, mızımız bebeğim, düzelteceğim. En sevdiğin kitap türü nedir?"

"Çok daha yönetilebilir" diyor. "Yine de zor ama sanırım cevaplayabilirim."

"Bunu yakın zamanda yapmayı planlıyor musun?" Soruyorum.

"Ukala." Nathan alçak sesli bir kahkaha attı. "sevdim Kendimi kaybedebileceğim türden, her seferinde yüz sayfa kaçmama izin verenler.

"Ha." Birkaç saniye ona bakıyorum. "Senin için uygun mu?" Hala sırtıyorum. Başımınla onayladım. "Şimdilik. Senin sıran."

Nathan derin bir nefes alıyor, göğsünün yavaşça inip çıkmasını izliyorum. "Tamam, gözleme mi krep mi?"

"Cidden?" ona göz kırptım

"Soruma cevap ver, De Backer."

"Waffle."

"Doğru cevap. Açıkça üstün kahvaltılık ikramı." "Bu anlaşmayı bozar mı?" Soruyorum.

"Biraz sıırıslık, cakey dağınıklığı ve lezzetli bir ikram arasında seçim yapmayı mı kastediyorsun? Hayır, hiç de değil."

"Ya Fransız tostı ya da krep?"

"Eh, onlar tamamen iyi ikameler, ama waffle'da her şey var. Bu gevrek-"

Onu durdurdum. "Yine o kelime var."

Nathan gözlerini deviriyor ve devam ediyor. "Bu mükemmel şekil, küçük şurup tutucularla ve çok fazla çeşniye de sahip olabilirsiniz.

"Vay canına, gerçek bir Wffle Ustası." Gülmemeye çalışıyorum.

"Bu ciddi bir mesele, Bay De Backer." Hala gülüyor. "Tamam, şimdi sen."

Aslında sıra bende değil ama ısrar ederse. "Bir gün yazmak ister misin?"

"Belki? Kurgu umurumda değil, zaten yazıyorum. Makale yazmayı ve bunun gibi şeyleri, araştırmayı seviyorum. Eğlenceli."

"Gerçekten mi?"

"Sadece hoşuma gitti. Bir makale yazmam gerektiğinde her zaman yeni bir şeyler öğreniyorum" bu konuda söylediği tek şey bu. "Ne yapmak istersin? Beraberlik dışında demek istiyorum."

Yanına uzanmak için yan döndüm. "Hepsi bukadar."

"Başka hobin yok mu?"

"Tam olarak değil." kendimi durduruyorum "Babam ve ben birlikte pek bir şey yapmadık." Sanırım bu ilk defa düzgün bir şekilde

Nathan'la ailem hakkında konuştum. "Annem yemek yapmayı sever ve bazen ona yardım ederim."

Annemle babamı sormasını bekledim ama sormadı.

Nathan ileriye bakmaya devam ediyor. "Sıra sende," diyor sessizce.

"Senin herhangi bir sırrın var mı?"

Hemen cevap vermiyor, bu beni korkutuyor. Açıkçası bu en kolay soru değil, ama benden önce orada farkına var. "Kulağa uğursuz geliyor," dedi sonunda. "Yapabilirim baltalı bir katil falan olmadığımı söz ver." Nathan kolunu yastık gibi kullanarak yan döndü.

"Öyle demek istemedim. Kötü bir şey yokmuş gibi." "Ne olmuş *Yapmak* Diyorsun ki?"

"Aynı şey... Çok büyütülmemesi gereken bir sırrın var mı? İnsanlara söyleyebilmen gerektiğini, ama sen

sadece yapamaz mı? Mesela, bu kötü bir şey bile değil, ama insanlar öyle olduğunu düşünecek gibi geliyor.

Yüzüme gülmesini, bana bir tür ucube demesini bekliyorum. Ya da ben ona gerçeği söyleyene kadar beni dürt ve dürt. "Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Sözleri beni şaşırtıyor. Yavaşça konuşuyor, kahverengi gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. "Ve bu korkunç."

"Üzgünüm." gülmeye çalışıyorum "Bu kadar derine inmek istemedim." "Hayır, harika. Sadece biraz beklenmedik." O alır

derin nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor. "Gevreğimin içine önce sütümü koyarım."

O kadar rastgele ki ona gülmeden edemiyorum. "Ne?"

"Mısır gevreği yaptığımda önce sütü koyarım. Bu sadece bu şekilde her zaman daha lezzetli olmuştur." "Tadı nasıl farklı olabilir?" Omuz silkiyor.

"Sadece öyle."

"Bu senin büyük, derin karanlık sırrın mı?"

"Yakından bile değil ama tüm gizemimi tamamen açığa vuramam. kurtarmak zorundayım bazı şeyler." Göz kırpıyor ve etrafımdaki sıcaklık kesinlikle artıyor.

Paylaşabileceğim bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama aklıma mısır gevreği gelmeden önce bir kaseye süt koymak kadar rastgele bir şey olamaz. "Çoraplarımı ve ayakkabılarımı birer birer giyiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir çorabı, ardından ayakkabıyı giydiğim şeyi yapıyorum. Sonra diğer çorap ve diğer ayakkabı. Birer birer." "Neden?"

"Neden önce süt koyuyorsun?" tekrar soruyorum

"Beni oraya sen getirdin, De Backer." Bu uzun iç çekişi bırakıyor ve gülümsüyor.

Parkta film izlemek bambaşka bir deneyim. Bir kere, insanlar içkiye gizlice giriyor. Kimse boşa gitmez, ancak kalabalığı daha da kabadayı yapar. Ve ünlü dizelerde ve Ölüm Yıldızı patladığında alkışlar var. Leia'nın hologram mesajında biraz burun kıvrırma var ve ödöl töreninde muhtemelen her şeyden çok alkolle ilgisi olan insanlar haykırıyor.

Ama diğler insanlarla bunun çok daha eğlenceli olduğunu memnuniyetle kabul edeceğim. Nathan ile kesinlikle çok daha eğlenceli. Bir noktada yaklaşık yarısında, onu satırlar boyunca konuşurken, gözlerini kocaman açarak ekrana bakarken yakaladım.

Beni ona bakarken yakaladığında, "Leia her zaman favorimdi," diyor. "Carrie Fisher öldüğünde iki hafta ağladım." "Luke'a her zaman daha düşkündüm." O benim eşcinselim değildi. uyanıyor," Meryem'in çok nazik bir şekilde ifade ettiğı gibi, ama o yaklaşmıştı.

Aslında, *Yıldız Savaşları* söz konusu olduğunda tamamen haksız çekici yol açar. Mark Hamill, Carrie Fisher, Ve Harrison Ford? Tamamen ve tamamen gereksiz.

Krediler için etrafta kalıyoruz, diğler herkesin eşyalarını toplayıp yola çıkmasını bekliyoruz ve izliyoruz. Nathan battaniyeyi toplayıp boş sepete atıyor.

yarısı yenmiş sandviçlerimizi girişteki çöp kutusuna atıyoruz.

"Akşam yemeğı falan yemek ister misin?" O sorar. "Sandviçlerin fazla olmadığını biliyorum."

İştahım çoktan gitmişti, sadece yarısını yememe rağmen ekmeğın ağırlığı midemdeydi. "İsterseniz. O kadar aç değilim.

"Hayır, başka zaman gideriz."

Telefonumu kontrol ediyorum. "Saat sadece sekiz buçuk. Eve dönmek için erken görünüyor."

"Biraz dolaşmaya var mısınız?"

"Elbette."

"Hadi." Arabaya geri dönüyoruz ve Nathan sepeti arka koltuğa bırakıyor.

"Peki nereye?"

"Gölü görmek ister misin?"

"Göl var mı?"

"Eh, daha çok yüceltilmiş bir gölet ama köprünün üzerine bu telli ışıkları koydular ve geceleri gerçekten çok güzel oluyor."

"Kulağa hoş geliyor." "Gölet işte."

Bu göletin tam olarak ne kadar uzakta olduğundan emin değilim ama etrafımda kesinlikle herhangi bir köprü veya gölet görmüyorum. En azından dışarısı güzel ve belki de tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Peki, filmi beğendin mi?" Patikadan aşağı inerken soruyor.

"Bilmiyorum, yirmi kez izledim harikaydı ama bu son sefer... Sihir bozuldu, anlıyor musun?"

"Tamam, Bay Sarcasm, bu kadar yeter." Omzuyla bana çarpıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Harikaydı, teşekkürler."

"Önümüzdeki *aylmparatorluk*. İstersen gidebiliriz."

"Bu iyi olur," diyorum.

Nathan'ı yakından takip ediyorum. En azından çok kalabalık değil artık değil. Sanırım çoğu insan filmden sonra eve gitmeye hazırды.

"Hey." Nathan birden durdu, ben de neredeyse ona çarpıyordum. "İyi misin?"

"Ne? Evet, dedim çabucak, nerede olduğumu hatırlamaya çalışarak. "Elbette."

"Orada biraz boşlukta gibiydin. Adını falan beş kez söyledim."

"Ah özür dilerim. Kendi kafamın içinde kayboldum sanırım."

"Bu hissi biliyorum. Ne hakkında düşünüyordun?" bana soruyor

Ah, şey. Hiçbir şey," dedim ona.

"Gerçekten mi?"

Başım la onayladım.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Sanki şimdi üzerime bomba atmayı seçecekmiş gibi ufak bir panik alevi hissediyorum. Kendime bunu durdurmamı söylemeliyim. Bunu yapmayacak, özellikle şimdi. Bu olmayacak.

Ama kendime pek inanmıyorum.

"Elbette."

Nathan, "Ryder'ı düşünüyordum," diyor. "Özellikle bu sefer bu özel evcil hayvan dükkanına gittiğimizde şehir merkezinde ve ona yemesi için güvenli olması gereken bu çikolatalı şeyleri aldım.

"Ne oldu?"

"Küçük serseri onları yemez. Sırf onun için ıvır zıvırlara yirmi dolar harcadım ve o bana burnunu kıyırdı.

burnumu çekiyorum "Ne pislik."

"Bunu ona da söyledim. Bana o iri gözlerini verdi ve ona kızgın kalamadım.

"Kaç yaşında?" Soruyorum.

"Dokuz. Buraya ilk taşındığımızda annem onu benim için almıştı, yeni bir yere geçişe yardımcı olabileceğini düşündü."

"Çok havalı. Hep bir kedi istemişimdir." Annem ve babam kesinlikle memeli veya sürüngen evcil hayvanlar değildi. Yine de on yaşımıdayken balık yememe izin verdiler. Goldie adını verdiğim küçük bir süs balığı. Çünkü isim seçimlerimde kesinlikle yaratıcıydım.

"Tam burada." İşaret ediyor ve korkuluk boyunca ışıkları zar zor seçebiliyorum. "Hadi!" Elimi tuttu ve patikadan aşağıya ve köprüye doğru hızla ilerledik. Bir ya da iki yarda uzaklaşana kadar yavaşlamamak.

Elimi geri vermesini bekliyorum ama vermiyor. Bu iyi. Çatıdaki o gece kadar güzel. Şimdi daha da iyi çünkü hava soğuyor ve o inanılmaz derecede sıcak. Bunun nasıl bir şey olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Birlikte olabilsek, el ele tutuşabilsek ve kendimizi gizlemeden kasabada dolaşabilsek.

Hayır. Düşünceleri uzaklaştırıyorum. Yapamam. Bu sadece tüm bunları daha da kötüleştirecek.

"Burayı 4 Temmuz'da görmelisiniz. Suyun üzerinde havai fişekler falan var." Karanlık, geçit boyunca sokak lambaları ve korkuluktaki ip ışıkları ancak bu kadarını yapıyor.

Nathan'ın bizi uçurumun kenarına kadar götürmesine izin verdim ve sonunda elimi bıraktı.

Ona geri almasını söyleyecek cesaretim yok.

O yanlış değildi, güzel. Küçük ama yeterli, suyun diğer tarafındaki bu küçük kumsal alanla. ve insanların her nedense kiralamayı sevdikleri plastik küreklerle dolu bir rıhtım.

"Su beni ürkütüyor," diyorum tahta parmaklığın üzerinden balıklar yüzerken suyun hareket edişine bakarak.

"Gölden mi korkuyorsun?"

omuz silkiyorum "Asla su hayranı olmadım. Bir keresinde ailem beni sahile götürdü ve kendimi bir kabukla kestim. Bu eğlenceli değildi. Ayağımın altındaki soluk beyaz yara izi hala duruyor. Bu aynı zamanda benim ilk seferimdi. Acil servis. Görünüşe göre o kadar derin kesmişti ki pıhtılaşamayacaktı ve annem korkmuştu.

"Aman Tanrım."

"Başka bir sefer yüzmeye gidiyordum ve bir sürü balık yanımdan geçip gitti ve bu beni ürküttü. ben de başladım ağlıyor." Babam bana "erkek olmamı" söyledi ama günün geri kalanını şemsiyenin altında geçirdim, kum bacaklarıma ikinci bir deri gibi yapışyordu.

Nathan, yüzünü ellerinin arasına saklamaya çalışarak kontrolsüzce gülmeye başladı. "Okyanus yüzünden travma geçirmişsin, aman Tanrım."

"Beş yaşındaydım, beni rahat bırakın." Onu ittim. "Ayrıca, deniz biyologlarının orada bulduklarının yarısını gördün. Okyanus cehennem kadar ürkütücü."

Nathan bu şeyi alay etmekle gülmek arasında yapıyor. "Seninle tartışamam."

Yanımdaki korkuluklara yaslandım. "Ben de kumsaldan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Kumdan nefret ederim. Kaba ve her yere ulaşıyor. Yakalayıp tutmayacağını merak ediyorum."

Nathan o kadar yüksek sesle inliyor ki insanlar diğerine koşuyor parkın sonunda bize bakmak için döndü. "Lütfen bana efsanenin en kötü filminden alıntı yapmadığını söyle."

"Bunu sevebileceğini düşündüm."

"Senden nefret ediyorum" diyor gülümseyerek.

İkimiz de artık dayanamayacak hale gelene, gece havası yalnızca su sesleriyle dolana kadar gülüyoruz. Yanından geçtiğimiz duvarların hemen ötesinde bir tüm insan şehri. Burası bunun için fazla sessiz. "Bu gece eğleneliydi," diyorum.

"Evet?"

"Evet. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Biliyorum... Biliyorum, geçinilmesi en kolay kişi ben değildim."

"Sorun değil." Biraz bekler. "Kolay insanlar sıkıcıdır."

Belki şimdi benim anımdır. Ona gerçeği söylediğim an ya da uzanıp onu öptüğüm an.

Bir şey. Ona en azından bu kadarını borçluymuşum gibi hissediyorum. Hepsini kafamda tartıyorum ama cevap açık.

"Hey, Ben."

"Evet?" ona bakıyorum. Ve bu benim için karar veriyor. ona söyleyemem; Bunu mahvedemem. Ve bundan sonra benim hakkımda ne düşüneceğini düşünmek bile istemiyorum. Bunun olma ihtimali çok ama çok zayıf olsa bile Nathan Allan'ın benden nefret ettiği bir dünya istemiyorum. Yapamam.

"Bu akşam ilk kez ailen hakkında konuştun." O bekliyor.

"BeğenmekGerçektenonlardan bahsetti."

"Ha." Sanırım haklı. "Üzgünüm."

"Hayır, harika, şimdi fark ettim." Derin bir nefes alır ve yavaşça verir. "Böyle geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu hayal edemiyorum. Özellikle de seni sevmesi gereken insanlar tarafından."

"Sanırım beni sevdiler," diyorum. "Belki de hâlâ öyledir. Bir parçamın hâlâ öyle olduğunu biliyorum. Ben sadece... gerçekten sorun olmayacağını düşündüm.

"İşin sırrı bu değil mi? Büyük olan?" Başımla onayladım. Çünkü bunu ona borçluyum.

"Gerçekten onlarla bir daha konuşacağını düşünüyor musun? Bunu yaptıktan sonra."

"Şimdi ağır soruları kim soruyor?"

"Ah." Nathan'ın gözleri genişliyor. "Üzgünüm... Ben..." diye kekeledi. Buna cevap verme.

"Hayır, bu... iyi," diyorum. Doğrusu, bu da cevabını bilmediğim başka bir soru. Nathan'a kesin bir hayır verebilmek isterdim. Beni terk ettiler, sadece kendim olmaya çalıştığım için beni cezalandırdılar. Beni bir daha görmeyi hak etmiyorlar. Ben sahibim

bir düzine senaryo hayal etti. Evlerine geri dönüp onları azarlamak. Bazen Hannah ya da Thomas'la birlikteyim. Diğer zamanlarda yalnızım.

Ama onlar benim ailem ve onları bir daha asla göremeyeceğimi hayal bile edemiyorum. Gerçekten son gerçeğimizin nasıl olduğunu düşünmek istemiyorum

Konuşma, evlerinden çıkmam için bağırıp çağırmalarıydı. Bizim ev.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda.

"Hey." Elimi tutuyor. "Seni hak etmiyorlar. Toplamda bile onların on katı insansın."

"Teşekkürler," diyorum.

"Ne olursa olsun" -elini biraz sıkıyor- "Sana en iyisini diliyorum, Benjamin De Backer." Bunu gülümseyerek söylüyor. "Hakediyorsun."

Eve istediğimden daha geç varıyorum. Alt kattaki tüm ışıklar kapalı ve garaj da kapalı, bu yüzden arka kapıdan girmem gerekiyor. Nathan ön kapıdan çıkıp ona içeride güvende olduğumu haber vermemi bekliyor. Merdivenleri çıkıyorum, izin ver Hannah ve Thomas evde olduğumu biliyorlar ve yatağımın çarşaflarının altına giriyorlar.

Uyuyamamam dışında.

En az bir buçuk saat boyunca, gözlerimi kapatıp vücudumun dinlenmesini sağlamaya çalışarak sağa sola döndüm. Mesele şu ki, bunun benim endişem olduğunu düşünmüyorum. Bu farklı hissettiriyor, sanki zihnim olması gerektiği gibi kapanamayacak kadar meşgul. Bu belki de bu anlama gelirdir-dir kaygı, ama normalde olduğu gibi hissetmiyor. Fazla mesai yapıyor ve Nathan'ın söylediklerini çok fazla düşünüyor.

Annem ve babam hakkında.

Çarşaf larımı çıkardım ve çok ses çıkarmamaya dikkat ederek aşağı indim. Yaptığım şeyde gerçekten yanlış bir şey olduğundan değil.

Thomas ya da Hannah uyanırsa, bir bardak su aldığımı ya da Meryem'le temasa geçmeye çalıştığımı falan söylerim. Sehpanın üzerindeki yerinden laptopu alıp Facebook'a giriş yaptım, bu aylardır yapmadığım bir şeydi. O lanet şeyi hiç istemedim bile, ama annem beni bir şeylere etiketleyebilmek istedi ve tüm Henüz Twitter veya Tumblr'ı keşfetmemiş olan sınıf arkadaşları, Facebook hakkında "yeni" bir şeymiş gibi konuştular. Cidden, Goldsboro'da hep çok gerideydik, sosyal medyada bile.

İlk gördüğüm şey kendi profilim. Bir yıl önce çektiğimde muhtemelen iyi göründüğünü düşündüğüm garip açılı bir özçekim. Sonra köşede küçük kırmızı simgeler görüyorum. Bir kaç bildirimler, nedense etiketlendiğim fotoğraflar. Ama gözlerim doğrudan üzerinde asılı olan küçük kırmızı düğme olan mesaj simgesine gidiyor.

Sadece bir tane var.

Ve bu annemden.

Facebook'un bana verdiği küçük önizlemeye bakarken donup kaldım.

Brenda De Backer sana bir mesaj gönderdi: Ben... Sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum...

Ve öylece kesiliyor, geri kalanını okumak için gerçekten açmamı bekliyor. Ama yapamam.

Midem kasılıyor ve burada sıkışıp kaldım, ismine, profil resminin küçültülmüş versiyonuna bakıyorum.

O ve benden biri sahilde. Neredeyse bunun bir tür hakaret olduğuna inanacaktım, ama artık sonsuza dek böyleydi. BEN

çok farklı görünüyorsun Saçım daha kısa; Gülümsüyorum. O resim artık en az iki yaşında olmalı. Her şeyi sorgulamaya yeni başladığım zamanlar, gey olabileceğimi düşündüğüm zamanlar ve saklamam gereken tek şey buydu.

Sanki başka biri elimi kontrol ediyor ve imleç onun ismine geldiğinde çaresizce oturuyorum. Annemin profili geliyor, son paylaştığı durumlar. Çok önemli bir şey yok. Annem Facebook'ta hiçbir zaman çok büyük olmadı ama bazı yeni fotoğraflar var. Bazıları evde, bahçede, akşam yemeklerinde. Ve biraz kaydırıdıktan sonra,

benimle resimler

“Oğlumla bir gün!”biri der ki. Aslında onları özlüyorum.

İmleç tekrar annemin mesajının üzerine geldi ve bu sefer mesajı açtım. Üç aydan uzun bir süre önce tarihli. Ve ondan önce, ona okulda telefonumun bozulduğunu ve biraz daha fazla ders için geç kalmak istediğimi söylemek dışında hiçbir şey yoktu.

Ben... Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Baban ve ben... ne yaptığımızın farkına vardık ve umuyoruz ki seninle doğru yapabilir. Üzgün olduğumuz ve neler olduğu konusunda kafamızın karıştığı dışında başka ne söyleyebileceğimden emin değilim. Hannah ile kaldığını biliyoruz ve ona bu mesajdan bahsetmeyeceğini umuyoruz. Belki bir gün şehirde falan buluşup konuşuruz? Lütfen, Ben? Sen bizim çocuğumuzsun ve biz senin bu yanını anlamasak da, babanla ben durumu düzeltmek istiyoruz.

İşlerin gidişatından nefret ediyorum ve son kez iki çocuğumla da konuşsaydım kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum.

kavgalar oldu. Lütfen Ben, bir düşün olur mu?

Mesajı tekrar okudum ve ardından üçüncü kez, kelimeleri tekrar tekrar algılamaya çalışırken bu hissizlik beni ele geçirdi. Ama sonunda anlamlarını yitiriyorlar ve cevabımı yazmak için küçük kutuya tıklıyorum.

Yine de kelimeler hiç gelmiyor ve yarım saat sonra hesabımdan çıkıp dizüstü bilgisayarını kapatıyorum.

SEVENTEEN

Tatilimin geri kalanında annemin mesajını aklımdan çıkaramıyorum. Hatta okumaya devam edebilmek için telefonuma Facebook uygulamasını indiriyorum, bu muhtemelen sağlıklı değil ama kendime engel olamıyorum. Sadece tekrar okumaya devam ediyorum ve tekrar okuyorum, bitti ve neyin değiştiğini merak ederek.

Mesajı bulmam çok uzun sürdüğü için ben de e-posta hesaplarımı kontrol etmeye karar verdim. Şundan başka bir şey almayan gerçek, kişisel e-postam var: Michaels kuponları. Annemin o adresi bildiğinden bile şüpheliyim. Sonra Wayne'e yazdığım eski e-postam ki, sanırım annem biliyor çünkü aynı mesaj orada da duruyor.

Ben ayrıldıktan neredeyse bir ay sonra gönderilecek olan mesaj.

Onlardan sonrayapılmış ben gidiyorum

Çoğu geceyi bir tür gürültüyle doldurmaya çalışırım.

Meryem FaceTime veya mesaj yazamadığında, Hannah ve Thomas'la birlikte oturma odasına iniyorum. Aslında Hannah'ya söylemeyi düşünüyorum ama bu muhtemelen felaketle sonuçlanır. Bir yanım da Nathan'la konuşmak istiyor ama gerçekten doğru cevabı verecek tek kişinin Dr. Taylor olduğunu hissediyorum.

Belki benimle bu konuda konuşabilir.

Ancak önümüzdeki perşembeye kadar randevumuz yok. Sanırım daha erken bir zaman isteyebilirim ama bunun Hannah'yı şüphelendirebileceğini hissediyorum. Kesinlikle

o zaman bir şeylerin ters gittiğini anlayın. Ayrıca, artık okulda yapacak çok şey var.

Kesinlikle yaklaşıyor... eh, her şey. Şimdiye kadar, final sınavları için özel ders vermemle ilgili formlar aldım ve hatta birkaç kişi onlara Calculus'ta özel ders vermemi istedi; yaşlılar gecesi için bir broşür; balo ve mezuniyet biletleri hakkında bilgi. Yutmak neredeyse zor. Sadece birkaç kısa hafta ve her şey sona erecek.

Hey, senin için bir şeyim var. Nathan ders sırasında sırt çantasını karıştırıyor.

"Nedir?" Nathan'ın ellerindeki canavara bakıyorum. Çoğunlukla maskeleme bandıyla sarılı ama birkaç saniye içinde BB-8 ve Oscar Isaac'ın çizgi film yüzlerini görebiliyorum.

yer.

"Bu bir hediye," dedi yavaşça. "Sen aç." Paketi alıp ona bakıyorum.

"Biliyor musun, tüm bu açılış işinde oldukça kötüsün." Sandalyesini yaklaşıyor. "Devam et, yüzünü görmek istiyorum."

Paketini dikkatli bir şekilde açmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, ancak bantla ambalaj kağıdı bir şekilde topaklarda yırtılıyor. Ve hepsinin altında yepyeni bir eskiz defteri var. Ciltli, spiral ciltli, ön tarafında karalama veya not veya ekstra yok

kenarlarından sarkan kağıt parçaları. "BEN ..."

"Yenisine ihtiyacın olabileceğini düşündüm, diğeri biraz dağınık görünüyordu."

"Teşekkür ederim." Ona baktım ve tam bir şapşal gibi gülümsüyordu.

"Memnuniyetle. Filmi gördüğümüz gece sana verecektim ama tamamen aklımdan çıkmış."

"Mükemmel." Zil çalar ve tüm sınıf arkadaşlarımız dışarı fırlar.

Sadece bir vuruş için çok uzun süre birbirimize bakıyoruz.

"Pekala, sanırım Chem'de görüşürüz."

En azından kısa bir süreliğine, annemle babamın dikkatini dağıtacak kadar iyi. Ama hala içimi kemiren bir şey var. Belki de sadece söyleyeceklerini duymak için onlarla görüşmeliyim. Gerçekçi olmak gerekirse, onların evine geri dönebileceğimi sanmıyorum ama bir kez işleri batırmış olmaları aramızda kalanları düzeltemeyeceğimiz anlamına gelmez.

Sağ?

Hannah pek memnun olmayacak ama belki anlayacak ve belki bu onun da şansı olacak. Mükemmel olmayacak ama belki bir gün mutlu bir aile oluruz.

Molanın geri kalanı nasıldı, Ben? Dr. Taylor bana ne zaman ofisinde oturduğumuzu soruyor. Kapı kapandı, benimle Hannah arasındaki duvar kalktı.

"İyi." Çirkin sarı kanepede rahatladığımı hissediyorum. Taylor ile işler kesinlikle kolaylaşıyor. Bugünlerde randevuları umursamıyorum ve sanırım onlar aslında bana yardım ediyor "Pek bir şey yapmadım, arkadaşım Nathan'la biraz takıldım," diyorum. "Seninki nasıldı?"

"Oh iyi." Taylor kıkırdar. "Maalesef çok ara veremiyorum ama kızım çok heyecanlıydı. Birkaç gün izin aldım ve eşimi görmek için Güney Carolina'ya gittik. ebeveynler."

Kulağa hoş geliyor, dedim. Sanırım Dr. Taylor'ın aileden bahsettiğini ilk kez duyuyorum. Onun sahip olduğu ve benim bilmediğim tüm bu hayatı hayal etmede bir nevi zarif bir şey var.

"Seansa başlamak istediğin özel bir şey var mı, Ben?" o soruyor.

"Aslında evet. Gerçekten olan bir şey hakkında konuşmak istedim.

"Tamam aşkım." Her zaman hazır olan kalemini tıklar.
"Devam etmek."

"Facebook'ta annemden bir mesaj buldum. Bu noktada birkaç aylık, ama geçen gece arkadaşım ile konuşuyordum. Okuldan atıldığımı biliyor ve bu, gittiğimden beri neler yaptıklarını düşünmeme neden oldu."

Dr. Taylor her sözüme kulak veriyor. Yani, bunu hep yapıyor ama şimdi ifadesinde farklı bir şeyler var.

"Annem özür diledi, konuşabilmemiz için onunla ve babamla görüşüp görüşmeyeceğimi görmek istedi." Telefonumu çıkarıp mesajı açtım ve Dr. Taylor'ın hızlıca okumasına izin verdim.

"Anlıyorum ve bunu görmek nasıl hissettirdi?"

"Bu garipti. Bir çeşit uyuşmuş hissettim.

"Gerçekten ciddi olduğunu düşünüyor musun?" Dr. Taylor telefonumu geri veriyor. "Özür?"

"Gerçekten bilmiyorum, sanırım mesaj üzerinden anlatmak zor. Ayrıca, o kadar eski ki, şimdi de aynı şekilde hissediyorlar mı kim bilir."

"Hannah'ya söylemeyi düşündün mü?"

"Aman Tanrım, hayır, bu hiç hoş olmaz," dedim muhtemelen olması gerekenden biraz daha yüksek sesle.

Dr. Taylor aslında biraz kıkırdıyor, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Peki, onlarla tanışmak istiyor musun?"

"Sana sormak istediğim buydu. Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüysen."

"Kuyu." Yavaşça nefes veriyor. "Bu zor bir soru olabilir. Bir yandan, onları duymak istiyorsun, değil mi?"

Başımla
onayladı
m.

"Diğer yandan," diye devam ediyor, "davranışları gerçekten affedilebilir bir şey miydi?"

"Emin değilim." O geceyi düşünmek istemiyorum ama elimde değil. Çok soğuk, çok yalnız, içimden korkmuş akıl tutulması. Ve hepsi onlar yüzünden. "Değiştiklerini düşünmek istiyorum ama kendimi bir daha böyle açmak istemiyorum."

"Korkunç bir düşünce." Dr. Taylor içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, gitmeni önermekten içim rahat değil. çok şey yaptın İlerleme, Ben ve onları tekrar görmek, sizin açınızdan aylarca süren çalışmaları potansiyel olarak geri alabilir.

iç çekiyorum Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ve mantıklı. Kahretsin, Hannah'lara geldikleri gece böyle olmalı. mesajı görmezden gelmem için beni ikna etmeye yetecek kadar. Benimle bir daha iletişim kuramaması için Facebook hesabımı sil.

Ama Hannah'nın nerede yaşadığını biliyorlar. Onlar *Bilmek* Neredeyim. Yani Facebook'umu silersem, bir gün kapısına gelme ihtimalleri hala var. Ve habersiz ortaya çıkmaları hoş olmayacak.

"Günün sonunda karar senin, Ben. Seni durduramam.

"Hannah öğrenirse çıldırır," diyorum. Ve bu onun savaşı, senin değil. Belki ben yanlış. Belki bu iyileştirici bir şey olabilir? Belki dördünüzü de bir araya getirir."

"Sence?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Onlarla tanışacağınıza ve her şeyin sihirli bir şekilde değişeceğine ve hayal ettiğiniz kadar kabul edici ve sevgi dolu olacaklarına söz veremem.
olmak."

"Sağ." midemin bulandığını hissediyorum. "Sanırım denemek istiyorum."

Dr. Taylor hafifçe başını salladı. "Bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Bu yüzden burada değil misin?" gülmeye çalışıyorum

"Doğru." Dr. Taylor parlak gülümsemesini gösteriyor. "Bu yapmaya karar verdiğin bir şeyse, belki de yanında bir arkadaşın olmalı. Okuldaki bu çocuk belki?"

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Henüz ona çıkmadım.

"Anlaşılır, ama belki de onun yakınlarda olması biraz güven uyandırır?"

"Belki." Nathan'dan bunun bir parçası olmasını istemeyi hayal bile edemiyorum. Ama onun orada olması fikri, biz konuşurken falan dışarıda dursa bile, kendimi daha iyi hissettiriyor. Yine de bu benim açımdan çok fazla açıklama gerektirecek ve bunu ona yapabilir miyim bilmiyorum.

Ben? Dr. Taylor gözlüğünün çerçevelerinin üzerinden bakıyor.

"Üzgünüm," diyorum ellerimi dizlerime koyarak. "Bence Ben yapacağım. Onlarla konuşmak, onların tarafını dinlemek istiyorum."

Dr. Taylor'ın ağzı neredeyse düz bir çizgi. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Yapacağım."

Eve varır varmaz, kapının kapalı olduğundan emin olarak odama yöneliyorum. Bu muhtemelen biraz fazla şüpheli görünüyor, ama bırakın Hannah ve Thomas ne istiyorlarsa onu düşünsünler. Telefonumda Facebook'u açtım ve doğrudan mesajlarıma gidip annemden gelen mesajı tekrar okudum.

Kaybettim

Son zamanlarda bu şeyi kaç kez okuduğumun sayısı

hafta. Bir kısmı hafızama kazındı, unuttuğum diğer kısımlar, gözlerim yeniden parıldayana kadar oradalar. Cevabımı yazmak için kutuya tıklıyorum ama kelimeler hala gelmiyor. Nasıl cevap vereceğimi anlamaya çalıştım ama hala ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.

Meryem'den gelen bir mesaj beni uygulamadan uzaklaştırdı, mesajı ekranın üst kısmında yanıp sönüyordu.

Meryem:*Hey rastgele soru...*

Meryem:*NC'de yaşıyorsun değil mi?*

Ben:*Evet...*

Meryem:*Mükemmel!*

Neredeyse onlara neler olduğunu soruyorum ama birkaç saniye sonra cevap veriyorlar.

Meryem:*Hangi şehir?*

Ben:*Raleigh*

Meryem:*Harika!*

Ben:*Neden?*

Meryem:*Sebepler...*

Ben:*Bunları yakın zamanda ifşa etmeyi planlıyor musun?*

Meryem:*Tur programımı sonlandırıyorum*

Yemin ederim, Meryem'i ömrümün sonuna kadar tanıyabilirim ve ben

"tur programı" demelerine asla alışacağımı sanmıyorum. Ya da temelde konuşma yapmaları ve queer olmayı ve bunun onlar için ne anlama geldiğini tartışmaları için para aldıkları gerçeği. Sonra ben neye varmaya çalıştıklarını anlayın.

Ben:*Bekle... bu düşündüğüm anlama mı geliyor?*

Meryem:*Florida Üniversitesi'nde konuştuktan sonra Harry Potter World'e gideceğimi mi? Cehennem evet!*

Ben:*Meryem...*

Meryem:*Ne! Harry Potter için gerçekten heyecanlanıyorum*

Ben:*Raleigh'e geliyor musun?*

Meryem:*belkieeeee ;)*

Meryem:*Orada bir destek grubu var, gelip konuşmamı istediler.*

Destek grubu. Broşür hâlâ dolabımda, okuldan aldığım işe yaramaz kağıt yığınlarının altında duruyor.

Meryem:*Oradaki kolejlerden biri olan NC State ile ortaklık mı kurdular?*

Ben:*Evet*

Meryem:*Bir ağız dolusu.*

Meryem:*Üniversite sohbeti sadece öğrenciler için olduğu için grup için küçük bir seminer yapmamı istiyorlar.*

Ben:*Oh harika*

Meryem:*Dostum, olman gerektiği kadar heyecanlı değilsin.*

Meryem:*Sonunda buluşacağız! Şahsen, sanki ben orada duracağım ve sen orada duracaksın ve bu büyülü olacak!!!!*

Ben:*Hayır, harika. Heyecanlıyım*

Meryem:*Gerçekten sohbeta gelmiyor, amigo*

Ben:*Bu... Bu tuhaf.*

Meryem:*Naber?*

Bir an Meryem'e söylemeyi düşündüm ama gerçekten beni vazgeçirmeye çalışacaklar gibi hissediyorum.

Ben:*Hiç bir şey. Bahsettiğiniz grubun adı nedir?*

Meryem:*Güvenli Alan Projesi*

Ben:*Bu, terapistimin gitmemi istediği destek grubuydu.*

Meryem:*Ah, hiç gittin mi?*

Ben:*HAYIR*

Neyse ki Dr. Taylor ve Hannah bu konuyu açmayı bıraktılar ama kendimi birkaç kez düşünürken buluyorum. günler. Belki beni toplantıda görürlerse okulda kimseyle uğraşmak zorunda kalmayacağım yaz aylarında gitmeye başlamak o kadar da kötü olmazdı, bu yüzden belki bu işleri kolaylaştırırdı? Belki o zamana kadar çalışabilirim gerçekten ortaya çıkma cesareti.

Meryem:*Anlıyorum, korkutucu olabilir*

Meryem:*Her iki durumda da takılıyoruz, seminer ya da değil*

Ben:*Biliyorsun*

Meryem:*Oh, tahmin et bugün Shauna ile bana ne oldu...*

—————

Her şey bir anda etrafımda toplanıyormuş gibi geliyor. Sanki olan biten her şeyin bir listesini yapmak zorundaymışım gibi. Bayan Liu, sanat sergisini sorup duruyor. Onun kesinlikle oluyor, her şeyi planlamak için okuldan sonra buluşmaya başlamak isteyen diğer öğrencilerinin desteğini alıyor.

Ama ona hala bir cevap veremiyorum ve beni gerçekten neyin durdurduğunu bilmiyorum. Sadece bu baskıdan nefret ediyorum ve sürekli hatırlatmaları yardımcı olmuyor.

Bir de Anne ve Baba var.

Hannah bana her baktığında biliyormuş gibi hissediyorum. O değil, ama kendimi çok suçlu hissediyorum. Ve benim hala bir Annemin mesajına uygun yanıt. bir şeyler yazmaya devam ediyorum dışarı, ama hiçbir şey doğru görünmüyor. Sizi artık istemedikten sonra sizi büyüten insanlara ne dersiniz?

Sonra gerçek toplantı var. Onlarla yalnız kalma fikri ürkütücü. Bariz sebeplerden dolayı Hannah'dan benimle gelmesini isteyemem. Ve Thomas'ı ona yalan söylemeye ve benimle gelmeye zorlamak istemiyorum. Taylor'a sormak için çok büyük bir şey gibi görünüyor.

Böylece geriye sadece Nathan kalıyor.

Ve bir şekilde, ona sormak her şeyden daha korkutucu görünüyor.

Ben? Meleika omzuyla beni dürttü. "Ha? Ah özür dilerim."

"Sanat gösterisinin bir parçası olup olmayacağınızı sordum Bayan Brown.

Liu planlıyor mu?

Ah, bilmiyorum. Sonra düşünüyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Zaten reklamını yapıyor." Meleika sırt çantasına uzanıyor. "Öğrenci konseyinin el ilanları asmasını istedi."

"Neden girmiyorsun?" Nathan soruyor. "Bu, Ina Garten'ın bir yemek yarışmasına katılmaması gibi bir şey."

"Ina Garten?" ona bakıyorum Aslında, üçümüz de ona tuhaf bir bakış atıyoruz.

Nathan, "Babam Food Network'ü seviyor ama buradaki mesele bu değildi," diye tartışıyor Nathan. "Bunu yapmalısın."

"Belki."

Sophie, "Eğer yapmaya karar verirsen," demeye başladı, "bilet aldığımızdan emin ol. Mükemmel bir kıyafetim var.

Meleika ona bakar. "Bir öğrenci resim sergisi için mükemmel bir kıyafetiniz var mı?"

"Kesinlikle!" Sophie diyor. "Şimdi kıpırdamadan otur, bu tırnakları bitirmem gerekiyor."

"Bununla birlikte biraz su alacağım." Nathan parmaklarını masaya vuruyor. "İsteyen herkes herhangi bir şey?"

"Ben iyiyim," diyorum. Sophie ve Meleika, Meleika'nın tırnaklarına odaklanmakla meşguller. Sophie bu yeni siyahı aldı doğru şekilde baktığınızda neredeyse mavi görünen oje. O kadar çarpıcı ki, ondan benimkini yapmasını istemeyi yasal olarak düşünüyorum. Sonra bana çarpıyor. "Aslında evet. Seninle gideceğim."

Nathan biraz şaşırmış görünüyor ama bu bir saniye kadar sürüyor. "Tamam o zaman."

Onu kafeteryanın önündeki koridordaki otomata kadar takip ettim. Sanırım hat, sadece bir şişe su almak için beklemek için çok uzun.

"Yani..." diyorum kocaman logoya bakarak.

"Yani..." Nathan büyük mavi satış makinesine bakıyor.

"Bu yüzden." Ellerimi ceplerime soktum ve ayaklarımı karıştırdım. "Senden bir iyilik isteyecektim. Büyük bir iyilik."

"Tamam aşkım." Ağzının köşeleri biraz canlandı. "Bunu bilmece şeklinde yapmanı isteyemez miyim?"

"Evet, hayır." iç çekiyorum "Biraz tuhaf bir istek."

Nathan, "Soruları bilmece yapmak o kadar da zor değil," diyor.

Benim kastettiğim o değildi. Başımı sallıyorum. Sadece yardımına ihtiyacım var.

"Bir ceset sakla, hayır, bekle. Birinden intikam almaya mı ihtiyacın var? Birinin benzin deposunu mahvetmenin mükemmel bir yolunu biliyorum."

"Hayır, o değil. Sadece konuşmama izin ver, lütfen. rağmen benzin deposu numarası daha sonra işe yarayabilir. "Annem bana internetten bir mesaj gönderdi, o ve babam gerçekten benimle konuşmak istiyor."

Nathan'ın gülümsemesi bir anda kayboldu. "Seni nasıl kovdukları hakkında mı?" Cüzdanından bir dolar çıkarıp otomat makinesine attı.

"Bu gelebilir, evet." daha yakına geliyorum "Ve orada birinin olması beni daha iyi hissettirir."

"Ve kız kardeşin bir seçenek değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Oturmana falan ihtiyacım yok ama senin orada olduğunu bilmek bana yardımcı olabilir."

"Bende öyle bir etki var mı?" Nathan hala gülümsemiyor ve ben biraz endişelenmeye başlıyorum.

Gerçekten kaç kez bir sınır olmasına ihtiyacım var yanaklar günde bir kez kızarabilir. "Biraz. Orada bir arkadaşın olması gerçekten yardımcı olur."

"Ve bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" O sorar.

"Hayır," diyorum. "Ama onları dinlemem, söyleyeceklerini dinlemem gerektiğini hissediyorum."

"Ben-"

"Sadece... lütfen, sadece bu tek şey. Lütfen?"

Nathan derin bir iç çekti. "Ne zaman buluşuyorsun?" "Cuma gecesi." telefonumu çıkardım ve ekrana baktım gönderdiğim mesaj Sonunda doğru kelimeleri bulmuştum, yani tüm endişelerimden sonra onlara buluşabileceğimiz bir zaman ve yer söyledim. Günlerce başka bir şey eklemeyi, bir çeşit soru sormayı düşünmüştüm.

açıklama, ya da belki annemin üstüne gitmek.

Ama bunların hiçbiri doğru görünmüyordu. Önce onları yüz yüze duymak istedim.

"Robin'in." Ona anlatırım. "Şehir merkezindeki şu İtalyan mekanı." "Ah, orada bulundum." Nathan şişe suyunu alıyor alttaki küçük dağıtıcıdan çıkarın. "Patlıcanlı Parmesan almayın. Bu korkunç."

"Not ettim," diyorum.

"Teşekkür ederim." "Sorun değil."

"Yedide orada olacaklar, sorun olur mu?" Nathan gülümsüyor. "Bu bir randevu!"

EIGHTEEN

Evet, mahvoldum.

Bunu yapmayı kesinlikle kabul etmemeliydim, ama artık çok geç. Nathan'ı kapıp park yerine koşmaya az kaldı.

Ama annem ve babam muhtemelen Hannah'nın nerede yaşadığını biliyorlardır.

Restoranın karşısından Nathan'ın gözüne takıldım. Temelde burada yalnız olan bir adam için oldukça rahat görünüyor. Beni bakarken yakaladı ve telefonunu çıkardı, sonra telefonum titredi.

Nathan:*Hala şapka ve güneş gözlüğü takmam gerektiğini düşünüyorum.*

gözlerimi deviriyorum.

Ben:*Neye benzediğini bilmiyorlar.*

Nathan:*Hala!*

Ben:*Bu bir sokma operasyonu ya da başka bir şey değil.*

"Merhaba."

Koltuğuma sıçradım ve son saniyede elime almadan önce neredeyse telefonumun yere düşmesine izin verdim. Orada duran ailem, bana tepeden bakarken yüzlerinde gülümseme.

"Merhaba," diyorum, ayağa kalkıp kalkmasam mı emin olamıyorum.

Ben oturmaya devam ediyorum ve ikisi de birkaç dakikalık tuhaf sessizlikten sonra onu takip ediyor. Telefonum tekrar titredi ama umursamadım. Muhtemelen sadece Nathan.

Babamın ilk söylediği, "Saçlarını çok uzatmışsın" olur.

"Böyle olmasını seviyorum," diyorum uçlarına dokunarak. Henüz tam bana göre değil ama Sophie benim yürüyen bir brokoli sapı gibi olduğumu söylüyor.

Meleika karnabahar dedi, çünkü çok solgunum.

"Yine de tamamen matlaşıyor ve karışıyor." Annem masanın üzerinden uzanıyor ama ben onun mükemmel manikürlü tırnaklarından kaçınarak geriye yaslanıyorum.

"Konuya geçelim," diyorum. "Siz ikiniz konuşmak istediniz, değil mi? Bu yüzden burada değil miyiz?"

"Eh, bir tavır takınacaksan hayır," diye mırıldandı babam, duyacağımı bilsin diye öyle bir şekilde.

"Bir tavrım yok." kollarımı kavuşturuyorum "Siz ikiniz neyi tartışmak istiyordunuz?"

"Nasılsın?" Annem soruyor. "İyi."

"Kız kardeşin nasıl?"

"O iyi." Aslında ikisinin de umurunda değil. "O ve Thomas bana karşı gerçekten çok iyi davrandılar."

Sanki beni kovduklarını unutmuşlar gibi, ikisinin de yüzünde bir parça acının, biraz da suçluluğun parladığını görüyorum. Şu andan biraz gurur duymaktan nefret ediyorum, buBenimonlara zarar vermek için dön.

"Ve okul?" Babam sorar. "Notlarını yüksek tutuyorsun, değil mi? Sınavların yakında geliyor olmalı."

"Evet, ama bütün derslerimi geçiyorum." Sırtımdan yukarı tırmanan suçluluk duygusuyla sandalyeme geri oturdum.

"Bu harika!" Annem biraz fazla genişçe gülümsüyor, sonra çantasına uzanır. "Biliyorsun, okullardan birkaç yanıt aldık." Kalın zarf destesini bana doğru kaydırır. Bazıları açık, bazıları değil. "İçine girdin

Eyalet, ancak UNC hayır dedi.

"Ha." Okulların isimlerine ve renkleriyle süslenmiş zarflara bakıyorum.

Sorun değil. Zaten üniversiteye gitmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Babam sorar. "Tabii ki okula gideceksin."

"İstemiyorum." Mektupları anneme geri kaydırıyorum.

"Hannah yüzünden mi? *Biz* Seni okula göndermeye gücü yetiyorsa, artık kız kardeşine güvenmek zorunda değilsin," dedi babam neredeyse kendisiyle gurur duyuyormuş gibi.

"Aslında, Hannah'yla o konuşmayı çoktan yaptık ve bana sorun olmayacağını söyledi. Sadece gitmek istemiyorum.

"Ben..." Annem söylemeye başladı ama babası elini onun koluna koydu ve bu onu durdurdu.

"Bunu sonra tartışırız," diyor.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin?" tekrar soruyorum

"Sorudan kaçmayı bırak."

"Kuyu." Anne ellerini birbirine bastırır. "Seninle bu 'ikili olmama' olayı hakkında daha fazla konuşmak istedik."

Annemin gerçekten yüksek sesle "nonbinary" kelimesini söylediğini duymak çok garip. Sanki onun gibi birinin bilmesini asla beklemeyeceğiniz türden bir kelime gibi. "Tamam aşkım." biraz öne eğiliyorum Belki de bu düşündüğüm kadar kötü olmayacak.

"Biz, şey... sadece kafamız karıştı." Anne rahatlamaya çalışır.

"Yani, çevrimiçi bir şeyler bulmaya çalıştık ve bu bize pek yardımcı olmadı."

"Ve?" İkisine bakıyorum.

"Bal." Annem içini çeker. "Denedik, gerçekten başardık. Hala kafamızı etrafına sarmaya çalışıyoruz.

"Tam olarak teorik fizik sayılmaz," diyorum. "Kendimi erkek ya da kadın olarak tanımlamıyorum, cinsiyet ikilisinin dışında kalıyorum. Onlar/onlar zamirlerini kullanıyorum." Nathan beni duymasın diye sesimi alçalttım. Restoranın her tarafını dolaşabileceğinden şüpheliyim ama asla bilemezsin.

"Pekala oğlum, bunun çok tuhaf olduğunu kabul etmelisin," diyor babam. "Oğul" un kasıtlı olup olmadığını söyleyemem.

"Ben senin 'oğlun' değilim," diyorum. "Ve bunda bu kadar tuhaf olan ne? Ben buyum. Siz ikiniz bunu neden anlamıyorsunuz?

"Kafanın karışmadığına emin misin?" Babam sorar.

"Belki de gey falansındır ve bu senin için zor bir dönemdir?"

Babam "gay" kelimesini hakaret gibi söylüyor.

"Eşcinsel olmak ve nonbinary olmak iki farklı şeydir!"

Bilmeliyim; Bunu kendime söylemek için yeterince zaman harcadım.

Annem bir an şaşırılmış görünüyor.

Ve babam öfkeli görünüyor. Her zaman dramatik olanı.

"Benjamin De Backer, bize öyle davranma, biz senin aileniz."

"Peki, nasıl ses çıkarmam gerekiyor? Siz ikiniz burada oturmuş bana hakaret ediyorsunuz."

Babam burnunun kemerini çimdikler ve elini sallar. "Tamam, baştan başlayalım."

"Bana bir şey söyle, buradaki amaç neydi? Olanlardan sonra neden konuşmak istediniz?

Annem, "Özür dilemek istedik," diyor.

"Eh, harika bir iş çıkarıyorsun," diyorum.

Baba gözlerini deviriyor. "Eve gelmeni istiyoruz."
Dondum. "Ne?"

Annem, "Eve dönmeni istiyoruz," diye tekrarlıyor ve belli ki bu konuda babamdan daha mutlu görünüyor.

"Açıkçası okul biterken zor olacak ve biz mezun olana kadar beklemeye hazırız. Belki geçişi biraz daha kolaylaştırırız."

Bu beni güldürüyor ama ikisi de bana bakıyor. "Pek komik olduğunu düşünmüyorum," diye ekliyor babam.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. Ailemi asla kuirfobik pislikler olarak düşünmedim. Ama belki de bu benim hatam en iyilerini varsayarsak.

"Seni özledik. Yeniden bir aile olmak istiyoruz." Annem bana bakıyor, o gözler.

Sözlerini düşünüyorum, kafamın içinde defalarca kendi kendime tekrarlıyorum. Beni geri istiyorlar mı? Tekrar bir aile olmak istiyorlar mı?

Ben, bunun ikimiz için de ne kadar zor olduğunu anlamalısın. Annem gerçekten ağlayacak gibi görünüyor.

"Ne?" Bir adım ileri, yüz adım geri. "Beni evden kovdun ve bu ikisi için de zor oldu.Sen?" Yeterince yüksek sesle konuştuğumdan emin oluyorum, böylece yan masadaki insanlar bakıyor. "Şu anda sesinizin nasıl geldiğini biliyor musunuz?"

"Bünyamin." Baba etrafına bakar; ne yapmaya çalıştığımı anlamış olmalı. "Sesini alçalt."

"Dinlemek." Annem elini kaldırıyor. "Burada hala öğreniyoruz. Hatalar yaptık ve bunları düzeltmek için çalışmak istiyoruz. Değiştik, bir danışmanla görüşmeye başladık ve bazı şeyler üzerinde çalışıyoruz. BTöyleydizor bir zaman. İçinTümübizim."

"Siz ikiniz beni incittiniz," diye tükürdüm. "Sen... Beni içine soktuğun bokun farkında mısın? Sadece beni kovmakla kalmayıp, atlatmak için katlanmak zorunda kaldığım aylarca terapi her şey?" Taylor'ın haklı olduğunu ve onu gerçekten dinlemem gerektiğini yavaş yavaş anlıyorum.

"Bal." Annem elini benimkinin üzerine koyuyor ve çok geç olmadan geri çekilmeyi düşünmüyorum. Benimkinin üzerindeki teni, sıcaklığı, aynı zamanda hem çok tanıdık hem de çok tuhaf. Midemin kabarmasını bastırmaya çalışıyorum.

"Her şey için çok ama çok üzgünüz ve sadece bunu telafi etmek istiyoruz."

"Mezun olduktan sonra eve geleceksin," dedi babam ve bunun bir ricadan çok bir emir olduğunu fark ettim. "Seni görüştüğümüz terapistte götüreceğiz, belki uğraştığın bazı şeyleri çözmene yardım edebilir. Ve bu ikili olmayan işte sana yardım et."

Hasta olacağım. "Dr. Taylor'la görüşüyorum, ondan hoşlanıyorum."

"Tamam, peki..." Annem babama bakıyor. Belki onu görebiliriz? Birlikte."

Hâlâ benimkinin üstünde duran eline baktım. "Düşünmem gereken bazı şeyler var," diyorum.

"Elbette, sadece çabuk yap." Babam masanın sonunda düzgünce üst üste dizilmiş menülere bakıyor. "Bir şey mi sipariş etmek istedin?"

"HAYIR." Hızla ayağa kalkıp sandalyemi altına ittim. "Konuşmaya hazır olduğumda sana mesaj atacağım."

Ben, tatlım. Annem ayağa kalkacakmış gibi yapıyor. Onu durdurdum. "Birkaç gün düşünmeme izin ver. Tamam aşkım?" Babama bakıyor ve onun memnun olmadığını söyleyebilirim. Bu toplantının böyle gitmesini istemiyordu.

Bahse girerim ikisi de benim kollarına atılıp onlara sarılacağım ve burada kurduğum kısacık hayatı geride bırakarak onlarla eve dönmeyi kabul edeceğim mükemmel bir birlikteliği istiyordu. Hannah, Thomas, Meleika, Sophie, Dr. Taylor.

Nathan.

Ona bakıp başımı salladım. O çoktan kalktı ve beni kapıda bekliyor. Sanırım annem fark etti ve koltuğunda döndü. "Bu senin bir arkadaşın mı?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

"O kadar korktun mu oğlum?" Babam neredeyse şaka gibi sorar. Ama ben gülmüyorum.

"İkinizle sonra görüşürüz." Kendimi Nathan'a doğru koştuktan ve arabasına gitmekten alıkoydum.

"Peki, bekle." Annem çantasını alıp beni takip etmeye başladı. "Bu çocukla tanışmak istiyorum."

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Ama artık çok geç. Annem Nathan'ı kapıda durdurarak önüme geçmeyi başardı. "Selamlar!" Elini uzatıyor. "Ben Brenda De Backer, Ben'in annesiyim."

Nathan onun elini sıkarken gözleri parlayarak sırıtıyor. "Ben Nathan."

"Ben'in arkadaşı mısınız?"

Nathan onay için bana bakıyor ama başka ne yapabiliriz? gerçekten Yap? Annem tanımadığım biriyle el sıkışmış gibi mi davranayım? Yalan söylemeyeceğim, bu biraz komik olurdu ama gerçekten faydası yok. Nathan'a hafifçe başımı salladım.

"Evet, birlikte North Wake'e gidiyoruz. Benden binmemi istedi."

Annem bana bir bakış atıyor. "Pekala, ne güzel değil mi? Sadece bazı şeyleri konuşmak için buluşacaktık."

Gitmeye hazır mısın, Nathan? Soruyorum. Buradan defolup gitmem gerek.

"Evet." Nathan cebini karıştırıyor. "Üzgünüm Bayan De Backer, ama şehir merkezinde bazı arkadaşlarla buluşacağız ve şimdiden oldukça geç kaldık," diye yalan söylüyor.

Nathan Allan'ı kutsa.

"Oh iyi." Annem hala gülümsüyor. "Yakında konuşuruz, Ben." Başımı salladım ve annem Nathan'a baktı. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Ben'in arkadaş bulduğuna sevindim.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi." Nathan benim için kapıyı açık tutuyor ve arkamıza bakmadan arabasına doğru hızla ilerliyoruz.

"Çatı?" Nathan soruyor. Bir süredir garaj yolunda oturuyoruz, müzik yok, konuşma yok. Önce arabayı durdurdu, ama birkaç saniye orada öylece oturduktan sonra serin gece havasını içeri almak için camları indirdi.

Sonunda ona bir bakış atıyorum. "Elbette."

Ryder bana sarıldı ve kulaklarının arkasını ovuşturdu ama artık içimde pek bir şey yok. Sanki boş koşuyorum. Tek yaptığımız konuşmak olmasına rağmen kendimi yorgun hissediyorum.

Nathan pencereyi açıyor ve bu kez elimden tutup beni boşluktan çekerek dışarı çıkmama yardım ediyor. En azından bu kez, üzerime daha iyi oturan pantolonlarla neredeyse düşerek ölmüyorum.

Nisan ayı için aslında esintili ama güneş parlıyor, bu yüzden ısınmak için fazlasıyla yeterli.

Nathan, "Ee," diyor, normal yerimize doğru ilerliyor. "Annen hoş görünüyordu."

"Hmm." yanına oturuyorum. Şok olurdum ama konu anne ve babaya geldiğinde verilen normal tepki bu. O maskeyi yabancılar veya aile dostları için takıyorlar. Burada ya da orada benim hakkımda tersten yorum yapmak.

"Sana ne dediler?" O sorar.

"Eve gelmemi istediler" Bana bile sesim boş geliyor.

"Vay." Nathan elini saçlarının tepesinde gezdiriyor. "Bu..."

"Evet."

"Sıçtın." Nathan dizlerini kendine çekiyor.

Eline baktım, benimkine çok yakındı ve karşı koyamadım.

Kendi elim onun etrafına yerleşiyor. O sıcaklık, Anneminkinden çok farklı. Bu tür istiyorum. İhtiyacım varmış gibi hissediyorum. Başka bir şey olmazsa beni cezalandırmak için. Avucunun kuru tenini hissediyorum; Nathan hâlâ ileriye bakarak parmaklarını benimkilere doluyor. Başparmağımla çizdiğim derinin geri kalanı pürüzsüz ve yarım saniye boyunca her yerinde böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Biliyorum gerçekten adil değildi

..."

"Umursamadım" diyor.

"Benim koruyucum olmanı istemiyorum. Bu değil senin için adil.

O şeyi yapıyor, kulağa alay gibi gelen o gülüş. "Çok endişeleniyorsun."

"Ve çabuk yalan söylüyorsun," dedim.

"Yüzündeki o ifadeyi gördüğümde... Annen benimle olduğunu anladığında." Tam doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi durdu. "Bu duyguyu biliyordum."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Bu çaresizlik, değil mi?"

"Teşekkür ederim. ben..." diye söze başlıyorum. Mükemmel bir an gibi geliyor. İkinci şansım. Filmin olduğu gece kana bulandım ama belki de şimdi zamanıdır. Çok korkak olmam dışında. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Ah evet?"

"Bu bir tablo," diyorum, telefonumu almak için cebime uzanıyorum. "Bu, şey... şey, biraz garip."

"İnsanlara kötü haber verme konusunda gerçekten berbat olduğunu biliyor musun?" diyor.

"Evet. Demek istediğim, kötü falan değil. Tablonun fotoğrafını çekiyorum. "En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Ama bu senin kararın. Bu senin bir tablon."

Nathan duraksadı ve hâlâ elimdeki telefonla benim aramda bir bakış attı. "Beni mi çizdin?" O sorar.

Başımınla onayladım.

"Lütfen beni çıplak resmetmenin bir yolunu bulamadığınızı söyle." "Ne?" tükürüyorum. "HAYIR!"

"Tamam, çünkü sen harikasın Ben, ama bu bir anlaşmayı bozabilir ya da bozmayabilir."

"Bu nasıl olurOlumsuz anlaşmayı bozmak mı?"

"Kıvrımlarımı ve inceliğimi nasıl yakalayacağınıza bağlı." Bana göz kırptı.

Telefonumu kapatıp tekrar cebime koydum. "Tamam boş ver. Gerilimin seni öldürmesine izin ver."

"Hayır bekle." Tekrar elime uzanıyor. "Hadi ama, sadece dalga geçiyordum."

Ona parmak sallıyorum. "Şaka yok, tamam mı?"

"Söz veriyorum." Tekrar elini uzatıyor. "Serçe parmak sözü."

Tekrar telefonumu alıyorum ve aklıma gelen ilk şey tablonun resmi oluyor. Kendimi hazırlarım ve veririm ona doğru Önce tepki vermiyor, sonra yavaş ama emin adımlarla, ağzında sanırım o çok tanıdık sırıtış yayılıyor. aşık oldum

Gülümsemesini asla bırakmasını istemiyorum.

"Ben..." diye başladı ama sesi yine alçaldı.

"Bir şekilde oldu ve ürkütücü falan göründüğünü biliyorum, bu yüzden benden nefret etmek istiyorsan yapabilirsin, ama evet. Telefonumda çektiğin özçekimlerden birkaçını kullandım. O kadar hızlı konuşuyorum ki birbirine karışıyor ve beni gerçekten anladığını sanmıyorum. "Bazı şeyleri değiştirmek zorunda kaldım, diğer resimlerden aldım."

Ben. Kolumu tutuyor ve bu beni susturuyor. "Seviyorum BT."

"Gerçekten mi?"

"Ben çok sarıyım." Güler.

"Favorim olabilir." "Bunu sadece senin portren olduğu için söylüyorsun."

"Yani, iyi bir model olduğumu kabul etmelisin." O

resme bakmaktan vazgeçmez. Gerçeği görmek için sabırsızlanıyorum. Gösteride olacak mı?"

"Hala yapıp yapmadığımı bilmiyorum." Ah, yapma, Ben. *Sensahip olmak*ile." "Sadece... bilmiyorum."

"İnsanların işinizi beğenmeyeceğinden mi korkuyorsunuz?" O sorar. "Biraz, sanırım." Kendimi açıyorum gibi geliyor destek olmak. Sanatımı insanlarla, en azından yakın olmadığım insanlarla paylaşma dürtüsünü hiç hissetmedim. Her zaman bu özel anlaşma oldu, kendimle ve birkaç seçkinle olan bir şey.

Ben. Elini tekrar hissediyorum, tam benimkinin üstünde. "Bunu gerçekten yapman gerektiğini düşünüyorum."

"Senin için söylemesi kolay." Teninin sıcaklığı benimkine yayılıyor. Yemin ederim, bu herif elektrikli battaniye gibi bir şey. "Yapmak istiyorum," diyorum.

"Öyleyse yapmalısın." "Sadece korktum."

Nathan kıkırdar. "Bu muhtemelen normal bir tepki. Dürüst olmak gerekirse, herkesin sevmesini tamamen bekleseydiniz

Yaptığın her şey, muhtemelen süper iddialı bir sanat dangalak olurdun.

"Balıkçı kazaklarını ve yenilikçi gözlüklerini ödünç almam gerekecek." "Şşş. Sanki onlardan vazgeçecekmişim gibi. benim olabilir

kahve ama." Tekrar gülmeye başlar. "Bir sanat sergisinde olacağıma inanamıyorum." Sonunda telefonumu bana geri verdi.

"Belkiol," diye düzeltiyorum. "İzin falan istemediğim için özür dilerim."

"Pekala, bunu gösteriye koyman için seni kutsuyorum." Elini saçlarının tepesinde gezdiriyor. "O fantastik. Teşekkürler, Ben."

"Rica ederim." Kızarmamaya çalışıyordum ama havanın soğuğuna rağmen yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

İlk başta, arabanın parka girdiğini duymuyorum bile. ama Nathan canlandı ve araba kapılarının kapanma sesi duyuldu. "Ailem evde."

"Ah." Sanki bir şekilde sihirli bir şekilde çatıda belireceklermiş gibi etrafa baktım.

"Onlarla tanışmak ister misin?"

omuz silkiyorum "Sanırım gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?"

Nathan ayağa kalktı ve çatının kenarından arka bahçeye baktı. "Bu çok büyük bir düşüş, yani... Bence hayır." Nathan bana tekrar elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Harikalar, yemin ederim."

"Tamam aşkım."

Nathan'ın ailesiyle bu şekilde tanışmayı planlamıyordum. Bir düzine farklı garip hayal etmişim

Onlara ya yanlış isimle hitap edeceğim ya da kendi doğrumu söylemeyeceğim ya da onlara Anne ve Baba diye hitap edeceğim karşılaşmalar.

kaza.

Çatıdan odasına geri dönüyoruz. Adım atmaya çalıştığımda neredeyse tekrar düşüyorum. en azından bu kez trajik bir şekilde ölüme düşme şansım çok az. Ama Nathan beni kollarında yakaladı.

O gerçekten sıcak ve bir an için onun berbat kolonyası ve deodorantının kokusunu alabiliyorum. Bence bu kireç. Muhtemelen iyi bir kombinasyon oluşturmamalı, ama şu anda çok güzel kokuyor. Kahretsin.

"Teşekkür ederim." Her şeye gülümsemeye ve elimden geldiğince kendimi çekmeye çalışıyorum.

"Sorun değil." Yavaşça beni bıraktı, elleri biraz fazla uzun süre oyalandı. Hayır bekle. Dur, yine ürkütücü oluyorum. Hey, ya akşam yemeğine kalsaydın?

"Eminim. Hannah'nın aldıracağını sanmıyorum.

"Nathan?" aşağıdan bir ses bağırır. "Evde misin?"

"Evet, bir saniye sonra aşağıda ol!" diye seslendi Nathan, sonra elini uzatarak bana baktı. "Gitmeye hazır?"

Yavaşça aldım ve beni yatak odasından çıkarıp merdivenlerden aşağı götürmesine izin verdim.

NINETEEN

"Yani sen Ben'sin." Nathan'ın annesi elimi tutup hızla sallıyor. Ben Joyce ve bu da kocam Robert. Sonunda seninle tanışmak güzel. Nathan çok iyi konuşuyor." Göz kırpıyor ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bunu sorgulamıyorum.

"O yapıyor?" Soruyorum.

"Ah, şurada burada," diyor.

Nathan'ın babası, o yiyecekleri buzdolabına yerleştirirken, "Ve her gece akşam yemeğinde, o yatmadan önce ve kahvaltıda," diyor.

Şu anda tezgahta yüzü ellerinin arasında oturmuş olan Nathan'a döndüm ve Tanrım, şu anda çok tatlıydı.

"7/24 onun hakkında konuşmuyorum!" o tartışır.

"O haklı." Bay Allan, kalan plastik poşetleri katlayıp lavabonun altındaki küçük bir kaba koyuyor. "Bir ara uyuması gerekiyor."

"Ah, dayanıklı har har." Nathan gözlerini deviriyor. Sonra ağzını açar *Üzgünüm*. Ama ben gülmekle meşgulüm.

Ee, Ben, akşam yemeğinde bize katılmak ister miydin? Bayan Allan soruyor.

"Eh, tabii," diyorum. "Sizin için sakıncası yoksa, öyle."

"Tabii ki değil!" Bayan Allan tezgaha yaslanıyor.

"Sadece pizza yapacaktık, eğer senin için de uygunsa? Bu akşam yemek yapamayacak kadar yorgunum, iş tam bir kabustu."

omuz silkiyorum "Ne olursa olsun iyiyim."

"Bilmem gereken diyetle ilgili şeyler var mı? Et yok, peynir yok mu?"

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim."

"Ee, siz çocuklar ne yaptınız?" Bay Allan soruyor. Kulağa gerçekten suçlayıcı gelmiyor ama yine de o endişe var. Ya üst katta oyalandığımızı filan düşünürlerse?

"Takılıyoruz sadece. Onu çatıya çıkardım."

Aslında Nathan'ın, ders çalıştığımızı falan söylememesine şaşırdım. Hayır. Çatıdaydık, yani oraya varmadan önce odasında olmamız gerekiyordu. Tamamen tek başına, herhangi bir ebeveyn gözetimi olmadan.

"Aman Tanrım." Bayan Allan kıkırdar. "Tamamen korkmadığınızı mı söylüyorsunuz?" bana soruyor

"HAYIR." neredeyse diyeceğim *ilk seferim değildi*, ama bunun ters tepeceğini hissediyorum. "Başlarda öyleydim ama öyle değil. kötü."

Bayan Allan, Keşke bunu yapmaktan vazgeçseydi, diye mırıldandı. "Orada olduğunu bilmek beni yarı yarıya korkutuyor."

Nathan, "O kadar da tehlikeli değil," diyor. "Ve ben dikkatliyim."

"Biliyorum biliyorum." Bayan Allan başının üstünü karıştırıyor ve Nathan'ın tapınağını öper. "Ama beni hala endişelendiriyorsun."

"Sipariş vermemi ister misin?" Bay Allan, telefonu elindeyken karısına soruyor.

"Evet tatlım. Sadece büyük bir peynir ve büyük bir pepperoni alın.

"Anladım. Ha? Oh evet. Sipariş vermek istiyorum..." Mr. Allan, koridorda yürümeye başlamadan önce telefona, dedi, sesi onunla birlikte azaldı.

"Peki, ne zamandır Wake'tesin, Ben?" Bayan Allan soruyor. Sanırım bu, Nathan'ın onlara söylemediği anlamına geliyor. herhangi bir şey. Yapacağını düşündüğümde değil; sadece... bu sırrı sakladığını bilmek güzel.

"Birkaç ay oldu. Ocak ayında buraya taşındım."

"Zevk alıyor musun?"

omuz silkiyorum "Bu iyi. Farklı."

"Buraya geldiğimizde Nathan'ın yeni bir okula gideceği konusunda çok gergindim. Her şeye yeniden başlamak zorunda olmak garip hissettiriyor olmalı. Yeni arkadaşlar, yeni sınıflar, yeni öğretmenler."

"Evet." Nathan'a bakarak tezgaha yaslandım. "Ailen burayı seviyor mu?"

"Kız kardeşimle yaşıyorum." Nedense Bayan Allan'a yalan söylemek imkansız geliyor.

Sanki bu onun için çok garip bir şey değilmiş gibi detay istemiyor. Ama belki de değil, pek çok insan kardeşleriyle yaşıyor sanırım. "Kardeşin bundan hoşlanıyor mu?"

"Evet ama bir süredir burada yaşıyor." Kafasındaki noktaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyorum. O olsun ya da olmasın doğru sonuca varıyor, emin değilim. Şüpheli görünüyor. "Sen ve Nathan arkadaş olduğunuza sevindim. gitmek zor sadece lise boyunca.

"Tamam tamam." Nathan ayağa kalkar. "Bu kadar sorgulama yeter."

Bayan Allan, "Ben sadece sorular soruyordum," diye itiraz etti. "Ben de çok yoğun bir gün geçirdi, o yüzden gideceğiz. TV izle."

Nathan elimi tutmadan önce, Sizinle tanışmak çok güzeldi Bayan Allan, dedim.

"Sen de, Ben." Sonra bağırmak zorunda kaldı çünkü çoktan koridorun yarısını geçmiştik. "Akşam yemeği geldiğinde seni ararız!"

"Teşekkürler Anne!" Nathan bağıyor ve beni doğru anlıyor. odasına geri "Banyoyu çok çabuk kullanacağım, tamam mı?"

"Tamam aşkım." Koridorda gözden kaybolmasını izledim ve Nathan Allan'ın odasında tek başıma olduğumu fark ettim.

Gözlerim dolup taşan raflarını kaplayan tüm başlıklara takıldı. Gerçekten günün daha iyi bir bölümünü tüm bunları onun için organize ederek geçirmek istiyorum. En az beş nüshası vardır.*Gurur*

ve *Önyargı*, tüm kapakları hırpalanmış ve yıpranmış. çeviriyorum ama kenar boşluklarına bir şeyler yazdığını, tüm pasajları soluk bir fosforlu kalemle süslediğini görün.

Hızlıca geri koydum. Bu çok kişisel hissettiriyor, neredeyse onun günlüğünü gözetliyormuşum gibi. Kitapların geri kalanı fanteziden çağdaş hikayelere kadar uzanıyor. Hatta birkaçını tanıyabilirim.

Yine de herhangi bir organizasyon yok gibi görünüyor. Diziye, yazarın soyadına veya unvanına göre değil. Tüm kitapların yükseklikleri bile kapalı. En azından masası düzenli, dizüstü bilgisayarının ekran koruyucusu arka planda oynuyor.

Nisan ayının sonuna yaklaşırken neredeyse tüm günlerin üzerinin çizildiği bir takvim var ve duvarda asılı olan mantar panoya bir avuç dolusu resim iğnelenmiş. Nathan ve annesininkiler, üçünden bir diğeri de şehir merkezinde. Bana annemin çektiği fotoğrafları çokça hatırlatıyorlar. Oyun oynayan mutlu bir ailenin fotoğrafları.

Nathan ve ailesine baktığımda gerçek bir aile gördüğümü hissediyorum.

"Hey."

Nathan'ın sesiyle yerimden sıçradım. Aman Tanrım, ya onun eşyalarını karıştırdığımı düşünürse? Yani, sanırım teknik olarak öyleyim ama sadece resimler. Çekmecelerini falan karıştırmıyordum.

"Geçen yıl almıştık" duvarına işaret ediyor fotoğraflar ve gerçekte hangisinden bahsettiğini söylemek zor yaklaşık olarak yürümeden önce, parmakları üzerinde geziniyor. Suda onunla, Sophie ve Meleika ile birdir. "Hiç kumsala gitmediğime inanamadılar. tam olarak bunlar değil Colorado'da yaygın.

"Orası daha önce yaşadığın yer miydi?" Soruyorum.

"Evet." Kıkırdar. "Bu garipti. Aslında daha önce hiç gitmedim ama kum gerçekten sıcaktı ve ayaklarımın altında çok hoş bir his vardı."

"Bu, sen suya girmeden önce," diyorum. "Ondan sonra sana yapışmaya başlar ve asla tamamen kurtulamazsın."

"Haklısın. Geri dönme dürtüsünü gerçekten hissettiğimi söyleyemem."

Parmaklarının dokunuşunu hissediyorum ve elini tekrar tuttuğum için çok mutluyum. Kabul etmiyoruz. İkimiz de yere bakmıyor, ellerimizi sıkmıyor ya da bir şey söylemiyoruz.

Çünkü zorunda değiliz.

Pazartesi geliyor ve Bayan Liu'nun bir cevaba ihtiyacı var.

"Seni bu konuda rahatsız ettiğimi biliyorum ama program cuma gecesi ve gerçekten bir cevaba ihtiyacımız var, eğer sen-"

Onu durdurdum. "Yaparım."

Dürüst olmak gerekirse, okula kesin bir cevapla gelmemiştim. Nathan'ın korkmakla ilgili söylediklerini düşünmeye devam ettim. Gerçekten yardımcı olup olmadığını bilmiyorum. Aslında aklıma ilk gelen şeyi söylediğimi düşünüyorum.

Görünüşe göre bu bir evetti.

Bayan Liu'nun yüzü aydınlandı ve aşağı yukarı zıplamaya başladı. Ah, Ben! Çok heyecanlıyım! Tamam, yapacak çok şeyimiz var.

Alanınız için plan yaptığımdan emin oldum, bu yüzden sadece sergilemek istediğiniz işi seçmeniz gerekecek. Her öğrenciyi beş parçayla sınırlıyoruz, tamam mı?

"Şimdiye kadar yaptığım resimleri göstereceğim," diyorum.

Nathan'ınki gibi mi? Sesi biraz kısılıyor. Başımla onayladım.

"Onu da."

"Ben, bu harika. Kurulumu yardımcı olmaları için herkesten Cuma günü okuldan sonra kalmalarını istiyorum. Eve gidip üstünüzü değişmeniz için kesinlikle yeterli zaman bırakmış olmalı."

"Tamam aşkım. Burada olacağım."

Cumanın nihayet gelmesi dışında, hazır değilim.

Okulda bütün gün gerginim, zar zor konuşuyorum ve titremeyi bırakamıyorum. Öğle yemeğinde Sophie, DEHB'si gerçekten kötüleştiğinde ona yardımcı olduğunu söylediği bu küp oyuncağı bana veriyor. Ve biraz yardımcı olur, ama sadece çok fazla.

"Ne giymemiz gerektiğine dair bir fikrin var mı?" Nathan soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hiç yok." Hannah'ının bana aldığı çiçekli gömleği düşünüyordum. Ama ya bu çok resmiyse? Yoksa çok mu sıradan?

"Harika, doğum günü takımımı çıkaracağım." Beni güldürmeye çalışıyor ama olmuyor.

"Evet, o zihinsel imaja gerek yoktu," diyor Meleika.

Sophie, "Sanırım duygusal olarak ömür boyu yaralıyım," diye mırıldandı.

Okuldan sonra resim odasına giderim. Sanatı asmak için tüm bölmeler zaten hazır olduğundan, kurulacak fazla bir şey yok. Bize sadece istasyonlarımızı seçmek ve işimizi taşımak kalıyor. Sanat odasına adım attığım an etrafım bir grup insanla çevrili insanların. Bazılarını daha önce hiç görmedim, bazılarını geçerken gördüm.

Birkaç saniye herkes sadece bakar ama sonra daha önce yaptıkları konuşmalara geri dönerler.

Bayan Liu, hazır olan herkese ön kapıya gitmesini söyler.

okul ve yerlerini seçin. Arkada asılı iş yapmak zorunda olan bizler, onu aşağı indirmek için sırayla merdivenle uğraşmak zorundayız.

"Bu harika." Bu kız omzumun üzerinden Nathan'ın tablosuna bakıyor. "Nathan çok tatlı, aman Tanrım."

"Ah, şey, teşekkürler," diyorum, sanki sevimliliğinin hakkını veriyormuşum gibi. Yine de onunla tartışamam.

Arka tarafa yakın bir yer seçtim, bu şekilde pek dikkat çekmeyebilirim. Ve işim bittiğinde, Bayan Liu beni kovar.

"Sekizde burada ol, tamam mı?" diyor.

Thomas gerçekten değişmek zorunda değil ve Hannah'nınki eve varana kadar neredeyse bitmek üzere ama ne giyeceğime karar vermek için yaklaşık bir saat harcıyorum ve şimdi aynada kendime bakıyorum veGerçektenBu sanat sergisine hiç gitmemeyi düşünün.

Hannah'nın bana aldığı çiçekli gömleği, pembe çiçekli siyah gömleği seçtim ve sanırım iyi görünüyorum ama bu gece vücudumda bir tuhaflık var ve bende bu var.

Hannah'dan kapatmasını istediğim çenemdeki büyük kırmızı şişlik, ama gerçekten eşleşen cilt tonlarımız yok ve bu rastgele biraz daha koyu ten rengindense bir şişlik olmasını tercih ederim. "Hazır mısın

kardeşim?" Hannah kesinlikle benden daha iyi görünüyor Yapmak. Cehennem, Thomas bile daha rahat görünüyor. Ben sadece garip şekilli, garip bir vücudum. Her zaman olmuştur, muhtemelen her zaman olacaktır.

"Gerçekten bilmiyorum." Kendime bir kez daha bakıyorum ama gördüklerimden hâlâ nefret ediyorum. Eve döndüğümde, sadece anne ne giyerse onu giyerdim

beni satın aldı. İyi bir zevki vardı ve kıyafetleri üzerime oturuyordu ve diğer herkesin giydiği şeylere yakındı, bu yüzden kendimi daha az çekingen hissediyordum.

"Konuşmak istemek?" o soruyor.

"Aslında konuşacak bir şey yok."

"Emin misin?" Hannah yatağıma doğru yürüdü ve kenarına oturup yanındaki yeri işaretledi. "Hadi."

İç çektim ama bana söyleneni yaptım, dirseklerimi dizlerime dayadım.

"Naber?" Hannah soruyor.

"Sadece sinirler," dedim, sadece bu olmadığını bilerek.

Annemle babamın sorusuna vereceğim yanıtı zaten biliyorum. O eve geri dönmemin hiçbir yolu yok, ondan sonra olmaz. yaptıkları her şey Değiştiklerine inanmak istiyorum ama gerçekten değiştiklerini düşünmüyorum. Bence bu tür bir değişiklik onların ötesinde. Kendi başlarına büyüyecek kadar olgun değiller.

Sonra bunların hepsini Hannah'dan sakladığım fikri var. Onlarla buluştuğumu ona anlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Bu benim açımdan tam bir ihanet gibi görünüyor ve öğrenirse yüzünü asla görmek istemiyorum.

Bütün bunlar hakkında Meryem'le konuşmaya çalıştım, ama yine de garip bir şekilde özel bir şeymiş gibi geliyor; Bunu gerçekten açıklayamam. Ayrıca ben Her zaman tüm sorunlarımı onlara yükleyip çözmelerini bekleyemem. Adil değil.

Hannah, "Hey, sinirler iyi bir şey olabilir," diyor. "Nasıl yani?"

"Şey..." Ağzını açıyor. "Kahretsin, herhangi bir tavsiyem yok."

"Görmek?"

Hannah dizime hafifçe vurdu. "Sadece bu gece hayatının en güzel gecesi olacakmış gibi davran."

"Çıtayı gerçekten düşük tutuyoruz, değil mi?"

Şimdiye kadarki hayatının en iyi gecesi mi? düzeltiyor.

Biraz ileri geri sallanarak, "Daha iyi," diyorum. "Bunu yapabilirim." Yavaşça nefes alıp veriyorum. "Bunu anladım." Kısacık bir an için ona söylemeyi düşünüyorum. Mesaj ve toplantı hakkında. Ama bu kimseye yardımcı olmayacak.

Cevabımı zaten aldım, evim. "Bunu aldın," diyor.

Thomas'ın gömleğinin kollarını sıvamaya devam ederek koridordan geldiğini duydum. "Herkes gitmeye hazır mı?"

Hannah göz ucuyla bana baktı. "Kuyu?"
"Evet hadi gidelim."

North Wake geceleri biraz garip. tüm ışıklar kapalı gösterinin yapıldığı ana binadakiler hariç. Ve park yeri arabalarla dolu, bu yüzden sanırım bunun küçük bir gösteri olma ihtimali pencereden uçup gitti.

"Arkadaşların bu gece yetişebilecek mi?" Hannah arabayı arkamızdan kilitledi.

"Bence de." Telefonumu kontrol ediyorum ama yeni mesaj yok. Yine de bugün öğle yemeğinde bunun hakkında konuştuk ve herkes heyecanlı görünüyordu.

"Ben!" diye bağıyor ve birdenbire iki kişi bana doğru koşuyor. Meleika koşuyor, Sophie tökezliyor. Topuklarıyla fazla bir şey yapamaz.

"Siz başardınız." Meleika'nın bana sarılmasına izin verdim. "Neden olmasın?" Meleika soruyor.

"Mesajlarına cevap vermiyordun." Kulağa bir tür suçlama gibi gelmesini istemiyorum.

"Ah, araba kullanıyordum" diyor.

"Ve kesinlikle hiçbir hizmetim yok." Sophie öfkeyle telefonuna dokunuyor.

Sorun değil, dedim. Nathan'ın nerede olduğunu biliyor musun?

Sophie, "Sanırım buraya erken gelmeye çalışacaktı," diyor.

Meleika'nın telefonu biraz verirding. "Evet, zaten içeride."

"Pekala, bizi Ben tanıştırmayacağına göre, ben tanıştıracam." Hannah elini Sophie'ye uzatır. Ben Hannah, Ben'in kız kardeşiyim.

"Üzgünüm," diyorum. "Bu Sophie ve Meleika." "Hey kızlar." Thomas ikisine de el sallar.

"Merhaba Bay Waller." Meleika bir an çantasını karıştırır. "Bu sanat sergisinin kışını tekmelemeye hazır mısınız?" o soruyor.

"Kesinlikle," dedim onları okula kadar takip ederek.

Bir okul lobisiyle yapabileceğiniz pek bir şey yok, ancak bölmeler ve herkesin işi askıya alındığında, gerçek bir galeri gibi görünüyor. Ve insanlar zaten etrafta dolaşıyor. Ben çoğunlukla ebeveynler olduğunu tahmin ediyorum, ancak birkaç yüz tanıyorum. Stephanie'yi bile görüyorum. Neyse ki Todd yok gibi görünüyor.

"Eşyaların nerede?" Sophie soruyor.

"Buralarda." Sıra sıra farklı öğrenci resimlerinin arasında yürüyoruz. Hepsi bir an önce insanlarla konuşmaya hazır, kenarda duruyor gibi görünüyor. Köşeyi dönüp benim yerime geldiğimizde, yolun en sonunda sıra, sonunda Nathan'ı görüyorum.

Ve işime bakıyor. Daha spesifik olarak, portresine bakıyor.

"Sen de Nathan olmalısın!" Hannah elini uzatarak diyor. Ben ve kocam senden epey bahsettiler.

"Umarım her şey güzeldir." Nathan onun elini tutar. A her zamanki gibi mükemmel beyefendi. "Umarım onların parlak tavsiyelerine uyabilirim."

"Vay canına, Ben." Meleika ağzı açık bir şekilde bakıyor. "Bunu sen mi çizdin?"

Şimdi beşi de bakıyor. Bunları zaten gördüğü için Thomas pek değil.

"Evet," diyorum kızarmamaya çalışarak.

Nathan, "Birisi bana onu benim yapıp yapmadığımı sordu bile," diye mırıldandı. "Bu kadar yetenekli olmamın mümkün olmadığını söyledim."

"Bu çok havalı." Sophie bir tablodan diğerine bakıyor. "Aman Tanrım, bu Nathan!" Çok yakınına eğiliyor.

"Hey." Nathan onu geri çekiyor. "Muhteşem portremi solumayın, değeri düşürürsünüz."

Sophie gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, Ben, bu bir hataydı. Egosu zaten çok büyük."

"Portreniz bir sanat galerisine asıldığında bunu konuşuruz."

Onu geçiştiriyor ama ikisi de gülümsüyor.

Sanat gösterileri, sadece bir öğrenci gösterisi olsa bile bir nevi gerçeküstü. En azından bu öyle. Diğerleri adına konuşamam.

İnsanlar gelip gidiyor, birkaçı benimle konuşmak ya da resimlere bakmak için duruyor. Nathan'a göre, Hannah ve Thomas galeride bir tur atıyor. Bayan Liu birkaç dakika sonra bizi buldu.

Ah, Ben, bu harika değil mi? Bana tekrar sarıldı. "Katılım umduğumdan daha iyi!"

"Evet." Seçtiğim yer çok meşgul değil, ama insanlar süzüldü, bazıları durup bana resimleri nasıl yaptığımla ilgili sorular sordu. Ama çoğu sadece gülümseyecek, başını sallayacak ve yoluna devam edecek. On dakika daha geçtikten sonra, Meleika ve Sophie onu bulmak için yola çıkarlar.

yemek masası ve Bayan Liu başka biriyle konuşurken kendini kaptırıyor.

Şimdi sadece ben ve Nathan varız.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum," diyor, portresine tekrar bakmak için dönüyor. "Nasıl görebileceğini seviyorum Boya düz durmuyor gibi boyanın detayları? Mantıklı geliyorsa."

"Sadece fırça darbeleri, süslü bir şey yok." "Ben onu hala beğeniyorum. Beni sıcak hissettiriyor."

"Sarı olan bu," diyorum.

"Nedenyaptısarıyı mı seçiyorsun?" O sorar.

Kendimi durduramadan cevaplıyorum. "Çünkü parlak ve umut verici." Biraz beklerim. "Senin gibi."

Nathan gözlerinin ucuyla bana baktı ve bana o kurnazca sırıttı.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Üzgünüm, yani... Özel bir şey değil," dedim, söylediklerimi unutmasını umarak. "Bakmak." Parmağımı yüzünün boyalı halinin üzerinde gezdirdim. "Buradaki çizgiler gerçekten doğru değil."

Ah, lütfen.

"Ve gölge gibi görünmesi için buraya daha koyu bir ton eklemeliydim."

Ben. İç çekiyor.

"Ne?"

"Bana bu resim hakkında sevdiğin bir şey söyle." "Ne demek istiyorsun?"

"Çalışmalarındaki kusurları hep dile getiriyorsun ama bu tablonun sevdiğin yanı nedir? Yoksa o mu?" O kardinalden birine işaret ediyor, ki bu sanki çok uzun bir ömür öncesindenmiş gibi görünüyor.

Bir an düşünüyorum. "Bunu uydurabilmem hoşuma gitti, yani etrafındaki boşluk." Elbette, kuşu doğru anladım ama

boşluğun geri kalanı benim oyun alanımdı. Kontrastı sağlayan küçük kırmızı kuş ile mavi ve mor karışımı.

"Ya Pollock olayı?" "Damla boyama," diye düzelttim.

"Damla resim," dedi yüzünde bir sırıtışla. "Bununla ilgili sevdiğin bir şey nedir?"

"Mavilerin altında bile morların ortaya çıkmasını seviyorum."

"Ve bu." Nathan portresini işaret ediyor.

"Seninle ilgili olması hoşuma gitti," diyorum sessizce ve ilk başta beni duymuyor gibi görünüyor ya da ben duymadığını düşünüyorum.

Sonra, "Bu oldukça iyi bir özellik," diyor. Uzun bir iç çekti. "Sürekli problemlere işaret ediyorsun. resimler veya çizimler. Peki ya doğru bildiğin şeyler?"

"Onlar hakkında ne?"

"Bir anlam ifade etmiyorlar mı?"

Sözleri midemi bulandırıyor. Bilmiyorum, belki de haklıdır. Ama benim hatam olduğunu bildiğim halde tüm hataları unutmanın ne kadar zor olabileceğini anladığını sanmıyorum.

Onları yakalamam gerektiğini bildiğim zaman. "Etrafındaki her şey mükemmel olsa bile, berbat ettiğin bir şeyle gurur duymak zor."

"Sorunları görmezden gelmeyin" diyor. "Onlardan öğren. Ama aynı zamanda, doğru bildiğin şeyi de bozma. Her başarı bir kutlamayı hak eder."

"Teşekkür ederim."

Bunun için buradayım. Duygusal destek. Model olmak çok az farkla ikinci sırada geliyor."

"Bence Sophie haklı. Bu, o ego için pek bir şey yapmadı.

"Her neyse. Bu nedenle, modelleme fırsatlarını tartışmamız gerekiyor. Bundan sonra tamamen çıplak kalacağımı mı düşünüyorum?"

"Hayatın üzerine değil," diyorum ona gülerek ve çabalayarak. *Gerçekten* Nathan'ın çıplak olduğunu düşünmemek elde değil. "Senden ne haber?"

"Hmm?"

"İşimle ilgili neyi seviyorsun?"

Nathan bana bakıyor ama cevap vermiyor.

"O gün resim odasından boyayı aldık, bir şey söyleyecekmiş gibi davrandın. Bu neydi?"

"Şunu hatırlarsın?" Kıkırdar.

"Sanırım seni suskun gördüğüm tek zamandı." Onu dürttüm. "Hadi." Sesimi olabildiğince derinleştirerek olabildiğince ciddi çıkıyorum. "Onları gördüğünde ne hissediyorsun?"

"Bu berbat bir aksan."

"Alim gibi konuşuyorum," diyorum. "Şimdi sorudan kaçmayı bırak."

"Resmlerin... karmaşık görünüyor."

Dondum; Tamam, gerçekten bunu beklemiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu... hiçbir şey," diyor ve sonra sebepsiz yere gülmeye başlıyor. "Hiçbir şey, yemin ederim."

"Hayır," diyorum. "Söyle bana."

"Bilmiyorum, sanki seni onlarda görebiliyormuşum gibi hissediyorum. Bu muhtemelen bir anlam ifade etmiyor."

Tam olarak değil. Ama bu konuda onu dinlemek istiyorum. "Konuşmaya devam et."

"Pollock gibi, bilmiyorum, parlak ve aktif görünüyor. Ama aynı zamanda gerçekten karanlık. Eğer bu mantıklıysa." Yavaşça nefes alıyor. "Sanırım bu sana en çok benzeyen resim."

"O sadece bir görevdi. Bayan Liu benden birinci sınıfa Pollock'un nasıl resim yaptığını göstermemi istedi.

"Yine de senin gibi hissettiriyor." Yine gülüyor. "Çok 'Ben-ish' bir tablo gibi."

"Ben-ish' mi?" Diyorum.

"Ha." "Üzgünüm."

"Hayır hayır hayır." Ona doğru bir bakış atıyorum ve sonra tekrar tabloya dönüyorum. "Anladım." En azından ben öyle düşünüyorum.

"Kuşlardan biri kendini yalnız hissediyor," diye devam ediyor Nathan. "Bu kadar büyük bir tuval olmasına rağmen tüm bu boş alana sahipmişsin gibi."

"Sanatı eleştirmelisin," diyorum.

"Ya da belki sadece seni eleştiririm." Göz kırıyor.

"Bu şimdiye kadarki en kötü repliğin olabilir." Ama yine de yüzümün biraz ısındığını hissedebiliyorum ve bakışlarını birkaç saniyeden fazla tutamıyorum.

Devam etmesini, portresi hakkında bir şeyler söylemesini bekledim ama sanırım bana portre hakkında söylemesi gereken her şeyi çoktan anlattı. Parlak renkler, aç. "Dolaşmak ister misin?" ona soruyorum

"Evet neden olmasın?"

Ama köşeyi döner dönmez gözlerim okulun ön kapılarını buluyor. Ve içinden geçen iki kişi.

Kahretsin, diye fısıldadım içimden.

Annem ve babam burada.

TWENTY

"HAYIR. Hayır, hayır, hayır, hayır."

Nathan donuyor. "Onlar neler ..."

Hızlı düşünmeliyim. Dinle, lütfen Hannah ve Thomas'ı bul, dedim sadece Nathan duysun diye. "Dikkatlerini dağıt, benim bölümümden uzak tut, Tamam?"

"Anladım." Nathan başını salladı ve koşarak koridorlara baktı.

"Merhaba tatlım, arkadaşın nereye gidiyor?" Annem soruyor.

"Bir şeyler içmek için," diye mırıldandım. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

Annem gülümseyerek, "Eh, okulunuzun web sitesine bakıyorduk," dedi. "Ve bir resim sergisi olduğunu ve adınızın öğrenciler listesinde olduğunu gördük!"

"Yani, bir uğrayalım diye düşündük." Babam kapıda kendisine verilen bir broşürü katlıyor.

Önce bana mesaj atmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz? Bununla iyi olup olmadığımı görmek için mi? Soruyorum.

"Ah tatlım, saçmalama. Size destek olmak istedik." Annem eliyle bana vuruyor.

"Şimdi, eşyaların nerede? Görmeyi çok isterim."

"Bence siz ikiniz gitmelisiniz."

Babam alay eder. "Yani şimdi kendi çocuğumuzun çalışmalarını görmemize izin verilmiyor mu? Hep sanatından bahsederdin, heyecanlanırsın sanmıştım!"

Kullanım kelimesini yakaladım, henüz "oğullar" yok. Belki şimdi deniyorlar? Hannah burada ve seni ben davet etmedim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Ah, dur, Ben. Babam yanımdan geçiyor. Hızlıca bir göz atacağız ve sonra gideceğiz, tamam mı? Belki dışarı çıkarız kutlamak için akşam yemeği."

"Evet tabi. Belki." Mümkün olduğu kadar çabuk ayrılmaları şartıyla, ne gerekiyorsa söyleyeceğim. Annemin önünde eğildim ve ikisini de benim küçük bölümüme götürdüm. "Hadi bakalım."

"Aman Tanrım, bunlar kesinlikle bir şey, Ben."

Tam olarak nasıl bir "şey" olduklarını sormaktan kendimi alıkoyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Bunları gerçekten sen mi çizdin?" Babam daha yakından bakmak için eğilerek soruyor. "Şaşırdım; Düşündüğümde daha yeteneklisin."

Belki de ona evde gösterdiğim şeylerden herhangi birine bakma zahmetine katlansaydı daha az şaşırdı.

"Evet." Nathan'ın Hannah ve Thomas'ı bulduğunu umarak etrafa baktım.

Ah, yaklaş tatlım. Annem telefonunu çıkarır. "Fotoğraf çekmek istiyorum!"

"Pekala, o zaman gerçekten gitmeniz gerekiyor," diyorum damla boyanın yanında durarak.

Annemin "Keşke farklı bir gömlek giyseydin" diye fısıldadığını duydum. Ama ben onu görmezden gelmeyi seçiyorum. Onları kızdırmanın anlamı yok.

"O senin arkadaşın mı?" Babam sorar. Nate?

Nathan, dedim. "Ve evet."

"Tıpkı ona benziyor." Ama kulağa hoş gelmiyor iltifat. Eminim kafasında parçalar birleşiyordur. Bir çocuğun portresini yaptım, çok yakın görüldüğüm bir çocuk. Kafasında basit bir ekleme var.

"Teşekkür ederim," dedim, belki de sadece onu incitmek için. "Bunlar için para alıyor musun?"

Babam sorar. "Hayır, baba."

"Pekala, bunun hakkında biriyle konuşmalıyız." Etrafına bakınmaya başladı ama onu durdurmak zorundayım.

"Hayır baba, sorun değil. Bu bir öğrenci gösterisi. Kimse para almıyor."

Annem telefonuyla birkaç fotoğraf çekiyor. "Pekala, bu harikaydı. Bunlar gerçekten harika, Ben."

"Tamam, şimdi lütfen git."

"Benjamin, kaba olmana gerek yok, bunca yolu geldik." Babam kolunu annemin beline doluyor.

"Çocuklar, size yalvarıyorum. Dinlemek-"

"Ah ah." Babam alçak sesle kıkırdar ve anneme bakar ama o gülmüyor. "Şimdi kim birini yanlış cinsiyetlendiriyor?"

İnanılmaz.

Ve yüzüme gülmeye devam edecek.

Annem, "Birisi için yanlış sözcükler kullandığında bulduğumuz şeylerden biri de buydu," diye açıklıyor.

"Pekala, o zaman belki bunun bir şaka olmadığını anlarsın?" Beni duyabilmeleri için yeterince yüksek sesle söylüyorum.

Gerçi ikisi de bunu kabul etmiyor. Aslında, diğer tüm öğrencilere sanki beni kasten görmezden geliyormuş gibi bakmaya başlıyorlar.

"Biliyor musun, burası gerçekten güzel bir okul," diyor annem. "Çok modern."

"Evet, mükemmel." Tanrım, neden öylece gitmiyorlar?

"Şimdi lütfen-"

Ah, harika, diye fısıldadı babam alçak sesle. Oh hayır.

Siktir et beni

Hannah bizim için geliyor, Thomas onun peşinde ve Nathan da Thomas'ın arkasında. Lanet olası bir felaket hattı.

Nathan, Ben, üzgünüm, ben... demeye çalıştı ama Hannah onu engelledi.

"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" Hannah hiç vakit kaybetmeden annemin yüzüne doğru konuşuyor.

Hannah, dinle... Sakinleşmesi için yalvardım. "Lütfen bunu burada yapma."

"Bundan uzak dur, Ben," diye kendini geri itiyor.

"Hannah, tatlım, hadi." Thomas, Hannah'yı omuzlarından tutar ve onu uzaklaştırmaya çalışır, ancak bunun bir faydası yoktur.

"Dışarı çıkalım."

"Sana tekrar soracağım." Parmağıyla babasının yüzünü gösteriyor. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

Annem sakince, "Ben'i görmeye geldik," diyor.

Babam, "Onu desteklemek istedik" diyor.

Bu gerçek olamaz, bu olamaz. Burada değil, Tanrım, lütfen lanet olası okul lobisinin ortasında olmasın. "Ah, yani *Şimdion*ları destekleyebilir misin? Sen Ben'i tekmeledikten sonra lanet olası evden?"

Burada değil, burada değil, burada değil.

Nathan'ın bir adım daha yaklaştığını, kolunu omzuma doladığını hissediyorum. Tek yapmak istediğim uzaklaşmak, kapıdan koşarak oradan uzaklaşmak. Ama yapamam. Durduğum yerde donakaldım, midem bulandı ve midem bulandı.

Babam, "Hannah Marie De Backer," demeye çalıştı ama Hannah'nın hiçbir fikri yoktu.

"Ben'e neler yaşattığının, panik atakların, kaygının farkında mısın? Tanrı aşkına, kendi çocuğunu kapı dışarı ettin."

Babam, "Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandı. "Biz Hatamızı anladık ve düzeltmek için çalışıyoruz. Ben bile

mezun olduktan sonra eve dönmeyi kabul etti." Oh hayır.

Hannah bana sırtını döndü. "Ne?"

Bu olmuyor, bu olamaz. "Hayır, hayır, hayır, öyle demedim!"
Bunu nereden çıkardı
itibaren?

"Geçen gün buluştuk ve burada işi bittiğinde bizimle kalmaya geleceğini tartıştık. Bu şekilde, uygun bir şekilde bir üniversite eğitime devam edebilir. " Babam konuşmaya devam ediyor.

Hannah gülmeye başlar. "Onlarla görüştün mü? Yaptıklarından sonra?"

Nathan'ın pençesinden kurtulmam gerekiyor ve o onu bırakana kadar, hala dimdik ayakta durmamın tek sebebinin o olduğunu fark ettim. "Hanna, lütfen dur. Sana yemin ederim, oraya geri dönmeyeceğim." Tökezledim, neredeyse fayansa düşüyordum. "BENAslaoraya geri döneceğimi söyledi.

Ben. Babam gerçekten şaşırmış görünüyor. "Mezun olduktan sonra eve geleceğini söylemiştin."

Hannah, "Hiçbir yere gitmiyorlar," diyor.

"Dinle beni küçük orospu..." Babam neredeyse elini kaldıracak. Halk arasında olduğumuzu hatırladığında kendini durduran bileğinin seğirdiğini görebiliyorum. Hannah'ya hiç vurmadı.*Asla*.

En azından, bildiğim kadarıyla...

Ama belki ikimizle de sınırı vardır. Belki bu yeterli bir kanıttır. O asla değişmeyecek, ikisi de değişmeyecek.

Ciddi değildim. İstemeden sesimi yükseltiyorum. "Seni üzerimden atacağını düşündüğüm şeyi söyledim."

"Biraz daha anlayışlı olacağını düşündük." Babamın sesi her kelimedede daha da yükseliyor.

Ve aniden etrafımızda toplanan herkesin aşırı farkındayım. Sanki bu bir tür kahrolası kavga gibi.

koridor.

Bayan Liu orada öylece durmuş, yüzü acıyarak bana bakıyor. Meleika ve Sophie, Nathan'ı buldu ve üçü de gerçekten kavgaya falan hazır gibi görünüyor. Kahretsin, Sophie topuklarını bile eline almış, gitmeye hazır. Stephanie, buradaki tüm North Wake öğrencileriyle birlikte önündeki felakete bakıyor.

Ebeveynleri ve arkadaşları.

Herkes.

"Ben..." Titremeye başladığımı hissediyorum ve bunu durduramıyorum.

durduramıyorum Herhangi biri. Gitmelerini sağlayamam, Hannah'yı sakinleştiremem, hiçbir şey yapamam.

Ben. Nathan'ın sesi çok uzak. Elleri omuzlarımda, neredeyse beni uçurumdan aşağı atmaya yetiyor.

"Bunu yapamam."

Ben? Hannah'nın yüzü endişeyle kaplandı, öfkesi bir anda yok oldu. "Ben, hadi, seni eve götürelim."

"HAYIR. Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Başımı sallayıp Nathan'a bakmak için döndüm. "Gidebilir miyiz?"

"Evet..." diyor bir saniye sonra. "Tabii, hadi." Nathan'ın tutuşu sıkılaştı ve beni köşeden döndürdü. Kapıya doğru.

"Ben!" diye bağıyor. Kim olduğunu bilmiyorum ve gerçekten umrumda değil.

Nathan'ın beni arabasına götürmesine izin verdim. Öğrenci otoparkındaki normal yerindedir. İçine girmeden önce yolcu koltuğu, duyuyorum *tıklamak* kaldırımda arkamda topuklar.

"Bünyamin!"

Anne. Ve babası hemen arkasında.

"Hemen dur genç adam!" Baba bağıırır.

"Beni rahat bırak," demeye çalıştım ama annem bileğimi tuttuğunda kendimi tutamayıp kendimi tuttum.

Ben, üzgünüz. Biz sadece seni desteklemek istedik... sana kanıtlamak için..." Annem kekeliyor ve anlıyorum ki aslında korkmuş

Belki de bir süredir ilk kez olmadığı içindir. benden istediğini almak Ve bir an için sevdiğim kadını görüyorum. Beni hâlâ sevebilecek kadın. "Sadece eve gel tamam mı Bunu konuşabiliriz. Gidip o doktorla görüşeceğiz ve belki bazı konularda sana yardım edebilir."

Tırnakları sessizce tenime saplanıyor.

"Hayır," diyorum; sesim garip geliyor bana bile "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Ben, hemen bizimle eve geleceksin-" diye söze başladı babam ama sözünü kestim.

Ben senin oğlun değilim. Bir daha bana ya da Hannah'ının evine yaklaşırsan polisi ararım." Nathan'ın arabasının kapısını yavaşça açıyorum. "Şaka yapmıyorum. Benimle bir daha asla konuşma." BEN Nathan geri çekilirken arabanın yalpalamasını hissederek yolcu koltuğuna tırmandı.

Annemle babamın dikiz aynasında ağızları açık arabaya baktıklarını görüyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunun onları son görüşüm olmasını umuyorum.

TWENTY-ONE

Nathan'ın evine vardığımızda, sanki evin sahibi falanmışım gibi merdivenlerden yatak odasına çıktım.

"Ailemle çok çabuk konuşacağım," diyor. Hemen geliyorum.

Neredeyse onunla gidecektim çünkü elleri beni terk ettiği anda dokunuşunu özlüyorum. Ama ailesinin beni böyle görmesine izin veremem. Merdivenleri yavaşça çıktım ama sonunda odasına vardığımda kayboldum. Nereye gideceğimi bilmiyorum, yatağa uzanmalı mıyım yoksa pencereyi açıp dışarı mı çıkmalıyım? çatı.

Çok geçmeden merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini, ayaklarının altındaki parke zeminlerin gıcırtısını duydum.

"Uzanmak ister misin?" O sorar.

"Elbette," diyorum ve çeneme o ağırlık giriyor. Konuşmaya devam edersem ağlamaya başlayacağımı biliyorum.

Nathan duvara yaslandı ve bir yastık alıp kucağına koydu. Buraya gel, diyor, okşayarak.

Tartışacak veya sorgulayacak havamda değilim, bu yüzden yatağa sürünerek başımı koydum. "Annem bunu benim için küçükken yaptı. Her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağladı." Elleri saçlarıma gitti ve buklelerimi geçirmeye başladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir tür rahatlatıcı.

Şu anda dağılmamak içimdeki her şeyi alıyor. "Bunu gördüğün için üzgünüm."

"Senin hatan değil" diyor. Nefesini dinliyorum. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Burada kalabilir miyim? Sadece biraz?"

"Tabii ki ihtiyacın olduğu sürece. Başka bir şey?"

omuz silkiyorum şu anda hiçbir şeye tam olarak taraf değilim.

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum." Bir şey almak için komodinın üzerine eğilirken bile parmakları durmuyor.

Kulağımdaki baskı beni şaşırttı ama Nathan kulaklığı yumuşak bir şekilde yerine kaydıldı. Telefonunda oynat tuşuna basıyor ve neredeyse bir korku filmi gibi, geręekten rahatsız edici bir ses var. Sonra bu akustik gitar devreye giriyor ve bir adam aynı derecede hüzünlü bir sesle şarkı söylemeye başlıyor.

"Bu kim?"

Troye Sivan. Nathan kıkırdar.

Güzel ama Nathan'dan beklediğim gibi değil. Bu ęok kasvetli görünüyor, ama sözleri ne kadar yakından dinlersem, o kadar mutlu görünüyorlar.

gözlerimi kapatıyorum İstemiyorum ama göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaşıyor. "Nathan?"

"Hmm?"

"Tanıştığımıza sevindim." Ben de,
Ben.

"Bu son birkaç ayı daha az berbat hale getirdin."

"Aynı şekilde."

"zgnm."

Nathan'ın parmakları boynuma dokunuyor. "Bu senin hatan değil, Ben.

Hiçbiri değil."

Sonunda gözlerim kapandı ve ağlamama izin verdim.

Sonraki günlerde yataktan pek çıkmıyorum. Çarşafların altında öylece uzanıyorum, parmaklarım solmuş Annemin bıraktığı bileğimde hilal şekilleri. Yeterince sert bastırırsam hala acıtırlar.

Telefonum komodinin üzerindeki konumundan titremeye devam ediyor, kilit ekranı cevapsız mesajlarla dolu. Ekranın nasıl aydınlandığına baktım, Nathan'ın adı tekrar tekrar yanıp sönüyordu. Telefonu alıp mesajlara bakıyorum. O zamandan beri gönderdiği her biri Cumartesi sabahı.

Onun yatağında kaldım, elimden geldiğince onunla kaldım. Ve seçme şansım olsaydı, gitmezdim. Ama bilseydim eğer Hannah eve gitmeseydi muhtemelen kayıp ilanını falan verirdi. Geri döndüğümde, o ve Thomas evdeydiler. İkisi de benimle konuşmaya çalıştı ama Hannah'yı gördüğüm anda yeniden sinirlendim.

Odama çıktım, kapıyı arkamdan çarptım. Ve hafta sonunun geri kalanında onları neredeyse hiç görmedim. Yediğimden emin oldular ve o kadar, etrafta dolaşıp benimle konuşmaları için fazla yer bırakmadım.

En azından beni bugün okula göndermediler.

Nathan:*Tünaydın!*

Nathan:*Sadece nasıl olduğunu görmek istiyorum!*

Nathan:*Bugün seni özledim, ofisten ödevini aldım.*

Nathan:*Mel ve Sophie iyi olup olmadığına bakmamı istediler.*

Nathan:*Tüm renkli tüylere sahip olanların erkek tavus kuşları olduğunu biliyor muydunuz? dişiler biraz yavan görünüyor.*

Sonuncusuna gülmeden edemiyorum çünkü Nathan diye bağıyor. Onun gibi birini gerçekten hak etmiyorum.

Kimse yapmaz.

Nathan:*Isterseniz rastgele gerçekleri göndermeye devam edebilirim!*

Nathan:*Ya da yavru videoları!!!*

Beş tane gönderdi ve ben hepsini izliyorum. En azından güvende olduğumu bilmesini sağlamak için cevap vermek istiyorum. Ama içimdeki bir şey beni en basit mesajları yazmaktan alıkoyuyor.

İyiyim.

Nedense Meryem'e mesaj atmak daha kolay. Kelimeler onlarla daha kolay geliyor.

Ben:*Hey*

Meryem:*Hey Benji, naber ???*

Ben:*Bir şey oldu...*

Meryem:*uh-oh*

Ben:*Ailemle tanıştım.*

Meryem'in adının yanındaki küçük balon belirir ve neredeyse tam bir dakika boyunca tekrar tekrar belirir.

Ben:*iyi misin?*

Meryem:*Ben? Tamam aşkım? Ben iyi misin ????*

Meryem:*üzgünüm, ben sadece...*

Meryem:*Buna ne diyeceğimi bile düşünemedim*

Meryem:*Ben... ne oldu?*

Onlara her şeyi anlatıyorum. Mesaj, annem ve babamla tanışmaları, sanat sergisine gelmeleri ve Hannah ile kavga etmeleri. Manifatura zaten daha kolay geliyor. belki de

      Meryem aslında burada değil. y  zlerini g  remiyorum

Onlara bunu söylerken evlerinden koşarak gelip beni teselli etmeye falan çalışmazlar.

Meryem:*Güvende misin?*

Ben:*Evet, gittiler.*

Meryem:*Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum...*

Ben:*Onlarla eve dönmemi istediler.*

Ben:*onlara hayır dedim*

Meryem:*THE. KAHRETSİN.*

Meryem:*Bana adreslerini gönder, kışlarını tekmeleyeceğim*

Meryem:*Ne yapabilirim?*

Ben:*bana eşlik et?*

Meryem:*Anladın, Facetime ister misin?*

Ben:*Şimdi olmaz.*

Ben:*Sadece konuşmaya devam et, onlar hakkında değil.*

Meryem:*Kuyu...*

Meryem:*ben ve Shauna bunu resmileştirdik, bu berbat bir şey çünkü turum haftaya beni Kaliforniya'dan çıkaracak ve o benimle gelemeyecek.*

Ben:*Bu harika! Resmi kısım, ayırıcı kısım değil.*

Kendimi içten içe çürüyormuş gibi hissederken, sahte bir coşku yazmaktan daha sahte bir şey olamaz.

Ben:*Bana nasıl tanıştığınızı anlattığınızı sanmıyorum.*

Meryem:*Her zamanki yol. Onu bir Starbucks'ta görmeye devam ettim ve gerçekten yanıma gelene ve konuşmaya başlayana kadar yavaşça bir endişe birikintisine dönüştüm.*

Ben:*İlk anksiyete atağında aşk*

Meryem:*Ben böyle yuvarlanırım.*

Meryem:*Ya sen, erkek sorunlarına ne oluyor?*

Ben:*Bilmiyorum... Oradaydı, sanki kavgayı filan görmüş gibi.*

Meryem:*Lütfen bana seni dışlamadıklarını söyle*

Ben:*yapmadılar*

Bütün bu olanlarda bir hayır varsa, sanırım o da buydu.

Ben:*Ama ben...*

Ben:*Sanırım ondan hoşlanıyorum. Gerçekten onun gibi. Belki bundan daha fazlası.*

Meryem:*Bu harika, Benji! Senin için çok mutluyum*

Meryem:*Şimdi büyük aşk ilanını nasıl yapacağız? Tişörtleri fırlatan toplarım var.*

Meryem:*Yoksa flash mob mu? Hepimiz bir Carly Rae ile dans edebiliriz*

Jepsen şarkısı ve sonra 'Benimle Çıkar mısın' işaretlerinden biriyle ortada beliriyorsun

Gülmek istiyorum. Gülmeyi çok istiyorum ama kendime bunu yaptıramıyorum.

Ben:*asla olmayacak*

Meryem:*Neden?*

Ben:*ben çok dağınıkım*

Meryem:*Dağınık?*

Derin nefesler alıyorum. Midemde yine o garip his var.

Ben:*Daha basit bir şeyi hak ediyor.*

Ben:*Ve ben o değilim*

Meryem:*Bunun onun görevi olduğunu düşünmüyor musun?*

Ben:*onu incitmek istemiyorum*

Ben:*Ve beni incitmesini istemiyorum.*

Meryem:*bazen buna değer*

Meryem:*Denemeden asla bilemezsin değil mi?*

Ben:*Belki.*

Ben? Hannah'nın sesi neredeyse yerimden sıçratacak. "İyi misin?"

cevap vermiyorum

İstiyorum ama şu an yapamam. Bu çok fazla. Ve dürüst olmak gerekirse, Hannah şu anda konuşmak isteyeceğim son insanlardan biri.

Bütün bir hafta okulu özlüyorum. Sınav sezonu yaklaştığı için bu pek akıllıca değil ama umrumda değil. Zamanın yarısında hareket edemiyormuşum gibi geliyor ve yüzleşebilmemin hiçbir yolu yok North Wake'deki herkes henüz. Kalktığım tek zaman banyoyu kullanmak. Diğer her boş anım telefonumda bir şeyler izleyerek geçiyor. Meryem'in yeni videolarından biri veya Bob Ross bir şeyler çiziyor. Kenarı çıkarmak için herhangi bir şey.

Thomas bana yiyecek getiriyor ama midem kendi kendini sindirmeye çalışıyormuş gibi hissettirse de ben onu yalnızca kemirebiliyorum. BEN pek iştahı yoktur. "Hannah yaptı yarın Dr. Taylor ile randevu. Öğle yemeğinden sonra bir açılışı var."

Bunun bir istek olmadığını fark ettim. buna gideceğim randevu, beni yataktan sürüklemek zorunda kalsalar bile. Taylor'a ilaçlarımı ihmal ettiğimi söylemem gerekecek. Biliyorum

onları almamak sadece işleri daha da kötüleştiriyor, ama kendimi onları almaya ikna edemiyorum, nedenini bilmiyorum.

"Benimle konuşabilir misin, Ben?" Elime uzanıyor ama onu çarşafın altına gömüyorum. "Ya da en azından Hannah ile konuşur musun?"

"Şimdi olmaz." Kızgın olmam dışında ona kızgın değilim. Annemle babamın her zaman yaptıkları gibi yalan söylemesinin gerçekten onun hatası olmadığını biliyorum. Kendilerini iyi yapmaya çalışmak

Çocuklar. Ama yine de acıyordu. "Sadece beni yalnız bırak."

"Yarın okula gitmeyi denemek ister misin? Hannah seni randevu için alabilir."

Hiç bir şey. Cevabım hayır olurdu. Tüm bunlardan sonra herkesle yüzleşmem. Yapamam. İhtiyacım olduğunu biliyorum ve birinin ne hakkında bir bok umursayacağını gerçek olasılığını biliyorum.

Bir haftadan uzun bir süre önce bir öğrenci sanat sergisinde meydana gelen ince bir olay. Ama duyguyu yenemiyorum.

Her şeye rağmen kendimi geri dönmeye zorluyorum. Yıl sonu ve önümüzdeki ay kendi sefaletimde yuvarlanmaktan başka bir şey istemesem de, bir yılı tekrarlama fikri bana çekici gelmiyor.

Nathan benimle Kimya dersinde konuşmaya çalışmıyor. Belki de havamda olmadığını biliyordur. Öğle yemeği zili çaldığında birkaç saniye geri çekildim.

"Hannah ofiste seni bekliyor, Ben." Thomas çantamı almamı bekliyor. Hatta beni ofise kadar takip ediyor. Merak etme Thomas, içimden hiçbir yere koşmak gelmiyor. Ya da en azından enerjim yok. Yarın tüm bunları tekrarlamak zorunda kalana kadar eve gidip çarşafların altına sürünmekten başka bir şey yapmamayı gerçekten tercih ederim.

"İyi misin?" Hannah ne zaman arabaya bindiğimizi soruyor.

"Evet," diye mırıldandım.

"Ona gösteriden bahsetmeni istiyorum, tamam mı?"

Bunun hakkında tekrar konuşmak istemiyorum ama sanırım yapmalıyım. ya da ben *Bilmek* Yapayım. Tahminimce Hannah'nın

zaten ona bir şeyden bahsetti. Umarım öyledir. Belki o zaman zorunda kalmam.

Ben? Adımı söyleyiş şekli binlerce mil uzaktaymışım gibi hissettiriyor. Biz sadece pencereden dışarı bakıyorum North Wake'in parlak duvarlarını geçin. Tekrar bir sohbet başlatmaya çalışmıyor. eminim o da biliyordur anlamsız. Sürünmek için bıraktığım her çabayı gerektiriyor arabadan inip asansöre doğru ilerliyorum. Hannah odanın köşesindeki her zamanki yerine gider.

"Günaydın, Ben." Dr. Taylor şimdiden benim için kapıyı açık tutuyor. "Yoksa günaydın mı demeliydim?" Gülerek duvardaki saate baktı. "Tanrım, zaman nereye gidiyor?"

Hannah'ya dönüp bakıyorum. Bana destekleyici olmaya çalıştığı anlamına geldiğini düşündüğüm o yarım gülümsemelerden birini verdi. "Hannah gelebilir mi?"

İkisi de biraz şaşırılmış görünüyorlar ama ben ve Dr. Taylor olmasını gerçekten istemiyorum.

Dr. Taylor sadece başını salladı. "Elbette. Hannah mı?"

"Emin misin kardeşim?" diye sordu Hannah çantasını alırken.

Başımı salladım ve ofise girerek çirkin sarı kanepede yerimi aldım. Hannah diğer uçta oturuyor.

"Nasılsın Ben?"

Omuz silktim ve bir şeyler yazmasını dinledim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu. bir şey var olmuş?" olduğunu söyleyebileceğim bir şekilde soruyor Annem ve babamla görüşmeden bahsediyor. sadece omuz silkiyorum Tekrar. Görünüşe göre, şu anda iyi olduğum tek şey bu. yapabilirim

Taylor'ın iç çekişindeki hayal kırıklığını hissedin ve özür dilemek istiyorum.

"Konuşabilir miyim?" Hannah elini kaldırdı ve onayına falan ihtiyacı varmış gibi bana baktı.

"Elbette," diye yanıtladı Dr. Taylor benim yerime.

"Bir haftadan fazla oldu ve onlar..." Hannah bana baktı. "Bunun gibi, şey..." Sanki olduğu gibi susuyor. doğru kelimeyi aramak.

Gerçekten bir haftadan fazla mı oldu? Zaman çizgisini kafamda düzenlemeye çalışıyorum. Yatakta yattığın, duş almadığın veya

yemek yemek ya da kimseyle konuşmak için canını sıkmak.

Gerçekten bir hafta olamazdı... değil mi? "Tepki vermiyor mu?"

"Hiçbir şey yapmıyorlar. Konuşmak yok, zar zor yemek yiyor. Günlüklerini kontrol ettim ve ilaçlarını da aldıklarını sanmıyorum.

Günlüğümü kontrol ediyor musun? Kendime bunun Hannah'nın umurunda olduğu anlamına geldiğini söylemek istiyorum ama tek duyduğum onun gidiyor olduğu. arkamdan, onu ilgilendirmeyen şeyleri araştırmak. "Buna neden olan ne oldu?" Taylor bana soruyor. Ancak Ben fırsat bulamadan Hannah yaptı.

"Anne babamız" diyor. "Ben'in sergisine geldiler." "Ah. Onlarla tanıştın, değil mi?" Taylor yazıyor aşağı bir şey.

"Bunu biliyor muydun?" Hannah soruyor.

"Yaptım," diyor Dr. Taylor sessizce. "Ben ve ben bunu son görüşmemizde tartıştık."

Hannah ağzını açtı ama sonra ofladı ve tekrar kanepeye çöktü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"Ben'in onlarla görüşmesini asla önermedim, sadece fikrimi söyledim."

"Evet ama-"

Hannah. Taylor parmağını kaldırdı. "Ben'in kendi kararını vermesine izin verdim. Şimdi lütfen." Vay. Biraz afallamış bir halde Dr. Taylor'a bakıyorum. Ve dürüst olmam gerekirse, Hannah'yı kapatma şeklini biraz kıskandım. "Ben, Hannah'nın tüm hikayeyi öğrenmesi için baştan başlamanın sakıncası var mı?"

"Mesajla başladı" Hannah'ya baktım. "Annem birkaç ay önce gönderdi, ama ben onu görene kadar görmedim. son zamanlarda." Sonra Dr. Taylor'a dönüyorum. "Tanıştık ve onlar ... onlarla eve gitmemi istediler, öğrendiklerini iddia ettiler ve denemek istediler."

"Neyi dene, Ben?" Taylor soruyor.

"Yeniden bir aile olmak için,
sanırım."

Hannah hala bana gerçekten bakmıyor. "Neden bana söylemedin, Ben?"

"Çünkü aşırı tepki vereceğini biliyordum."

"Pekala, bunun bir sebep olduğunu sanmıyorum." Kollarını kavuşturuyor. "O mesajı benimle paylaşmalıydın. Seninle gelebilirdim."

"Çünkü okuldaki buluşma çok iyi geçti, değil mi?" "Ben," diye araya girdi Dr. Taylor. "Neden Hannah'yı düşündün? aşırı tepki verir miydi?"

"İş babama geldiğinde hep yapardı. Bence şovda bunu kanıtladı."

Dr. Taylor bir şeyler karalıyor. "Şimdi tamamObilmiyorum."

"Okulda bir sanat sergim vardı. Ve her şey harika gidiyordu ta ki..." Demeye başladım.

Ve Hannah sözümü kesiyor. "Geldiler." "Anlıyorum," diyor Dr. Taylor. "Ve ne oldu?"

"Bir olay çıkardılar." Hannah somurtuyor. "Beni utandırdılar, Ben, arkadaşları."

burnumu çekiyorum "Evet,*Onlar* bir olay çıkardı."

"Eh, yaptılar!" Hannah aslında şaşırılmış görünüyor. Gerçekten mi? Şu anda ciddi olamaz.

Hannah, geride kalsaydın bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu yüzden Nathan'ı seni uzak tutması için gönderdim.

"Orada olmamalıydılar, Ben."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Tanrım, gerçekten peşinden gidiyor. "Ben hallediyordum. Siz onları görmeden ayrılacaklardı ve bir kavga başlattılar. Tıpkı her zaman yaptığın gibi." Sesimin yükseldiğini duyabiliyorum ama geri tutamıyorum artık değil.

"Oh, yani kavgaları ben mi başlattım?" Hannah homurdandı.

"Çoğu zaman? Evet! Annem ve babam biraz boktan mıydı? Elbette, ama her fırsatta onlarla savaşmak zorunda değildin. İstedikleri buydu, Hannah. Bu boktan büyüdüler ve sen de öyle yaptın!

"Ben..." Hannah'nın gözleri ıslak.

"Bunu hep yapardın. Yararsız olduğunu, sadece zaman kaybı olduğunu bildiğin halde onlarla savaşmaya devam ederdin. Ve okulda yaptığın da buydu. Sebepsiz yere kavga çıkardı."

"Sebep yok? Ben, seni terk ettiler..."

"Eh, bunu yapan sadece onlar değildi, değil mi?" Artık geri tutamıyorum. Her şey taşmak üzere, dalgalar kıyıya vuruyor ve ben onu durduramıyorum. "On yıl, Hannah. On yıl."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ama zaten biliyor. Yapamamasına imkan yok.

“On yıl boyunca beni onlarla bıraktın. Bir not ve bir telefon numarasıyla, ki bu büyük bir 'siktir git, işim bitti, artık tek başınasın evlat!'

koltuğa geri döndüm, omuzlarım sarsılıyordu.

Daha iyi hissetmiyorum. Aslında hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Ve sonra gözyaşları gelir.

Ben sadece bir çocuktum. Ne telefonum vardı ne başka bir şeyim. Onların haberi olmadan seni nasıl arayacaktım?

"Ben..." Hannah elini saçlarından geçirdi.

Ama o kadardı. Arayamadığım bir telefon numarası ve ulaşamadığım bir yerin adresi. Gitmek zorunda olduğunu anlıyorum. Artık dayanamazsın, ben değilim. Bunun için sana kızgıyım.” Kolumun yeniyle gözlerimi siliyorum ve Dr. Taylor mendil kutusunu bana doğru kaydırıyor. "Ama yalnızdım. Yalnızdım ve korkmuştum ve sana ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ne kadar kötüye gidebileceklerini biliyordunuz ve kendim için savaşmam için beni terk ettin.”

Birkaç saniyeliğine, benim sessiz hıçkırıklarımda dışında oda tamamen sessizleşti. Hannah yerdeki yere bakıyor ve Dr. Taylor ikimiz arasında bakıyor. Sanırım belki bir sonraki patlamayı bekliyorum.

Ben? Dr. Taylor'ın sesi şaşırtıcı derecede sakin. "İyi misin?"

"Üzgünüm, ben sadece..." Başımı salladım. Öyle demek istemedim Hannah, özür dilerim.

"HAYIR." Hala bana bakmıyor. "Hayır, anladım." Sonra yüzünü ellerinin arasına alıyor ve uzun uzun inliyor.

"Tanrım, buna inanamıyorum."

"Üzgünüm," diyorum ve sonra tekrar. Ve yine, geriye kalan son iki kelimeymiş gibi. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

"Neden üzgünsün?" diye soruyor Hannah, sesinin yarısı kahkaha, yarısı hıçkırıklardan oluşuyordu. "Özür dilemesi gereken benim. İlk fırsatta o evden ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım." Gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. Benim gözlerim, babamızın gözleri. "Sıçtım."

Taylor, "Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de geldiği türden bir durumda, nadiren kazanan olur," diyor. Bana ne hissettiğini söyle, Hannah.

Hannah bir mendile üflüyor, pek zarif bir ses değil. "Berbat ettiğimi."

"Evet güzel." Taylor kıkırdar. "Anlıyorum, ama bundan daha derin bir şeyler hissediyor olmalısın?"

"Sadece biraz kafam karıştı ve kendime kızgınım."

"Hakkında?"

"Ben ne kadar haklı." Bir mendil daha alıp gözlerinin altını siliyor. "Ayrıldığımda, hala onları düşündüm, neredeyse her gün. Ta ki sanırım..." Hannah'nın sesi titriyor ve Hannah başını sallamaya başlıyor. "Kocam Thomas, o Birkaç yıldır çıkana kadar Ben'den haberim bile yoktu.

"Ona söylemedin mi?" Taylor soruyor. "Nasıl öğrendi?"

"Paketi boşaltıyorduk. Çektiğim bir fotoğraf albümü buldu ve Ben'in resimlerini gördü."

"Yani, beni gerçekten unuttun mu?" ona bakıyorum. Neden çok oldum bilmiyorum. Bu zaten bildiğim bir gerçektir. Belki de beni haksız çıkarabileceğini düşündüm. O velayetimi almak için savaştığını ya da annem ya da babam tarafından yakalanması için bana mektuplar yollamak için elinden gelenin en iyisini yaptığını kabul ederdi.

Ama hayır. Kendi kız kardeşim beni unuttu.

Hannah, "Seni unutmadım, Ben," diyor. "Sadece... aklımda başka şeyler vardı."

"Ah." ileriye bakıyorum "Çünkü bu her şeyi daha iyi yapar."

Ben, bana ne düşündüğünü söyle. Tanrı Dr. Taylor'ı korusun. Tüm bu olanlara arabuluculuk yapmak için burada olmasaydı, sanırım birbirimizin saçını yolmaya başlayabilirdik. "Hannah'ya kızgın mısın?"

"Kızgın değilim," diyorum. En azından öyle olduğumu düşünmüyorum. "Ama yine de acıyor."

Taylor başını salladı. "Ve bu tamamen geçerli. Bunu telafi edebileceğini hiç düşündün mü?"

"Öyle, değil mi?" Benim için yaptığı her şey. Tanrım, ona kızmaya hakkım yok. Kıyafetler, yiyecekler, beni okula sokmak, bana bir yatak vermek.

"Hala yaralısın, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Unutmak çok zor değil mi? Daha da zor affetmek." Taylor, "Hannah, sence Ben'e yardım etme isteğin buradan mı geliyor?" diye soruyor.

Hannah, Şey, onlar benim kardeşim, dedi. "Herşeyi yapardım ..." Sonra durur. "Onlar için her şeyi yapacağımı düşünmek hoşuma gidiyor." "Güvende olduklarından emin olmak dışında?" Dr.

Taylor'ın nasıl

bir şeyin suçlama gibi görünmesini engelleyebilir. Sözleri, kulağa bir tür kişisel saldırı olarak Hannah'ya yönelik veya kaba gelmiyor. Kulağa gerçek gibi geliyor. basit ve kolay. "Artık Ben'e yardım etmenin kolay olacağına eminim, ikiniz yeniden bağlantı kurdunuz ve gerçek bir ilişki yaşamayı başardınız.

ilişki. Ama Ocak ayında? On yıl aradan sonra, gerçekten bu kadar kolay mıydı?

"HAYIR." Hannah nefes alıyor. Burnundan girip ağzından çıkıyor. "Thomas ve ben, o kadar uyumadık

gece. Gidip Ben'i aldıktan sonra.

"Gerçekten mi?" Soruyorum.

"Neden kovulduğunuzdan emin değildik. İkimiz de en kötüsünü varsaymak istemedik ama bir süre için aslında polisi aramayı düşündü. Açıkçası yapmadık." Hannah gülümsedi. "Güneş doğduğunda, ne olursa olsun sana yardım etmemiz gerektiğini biliyorduk."

Hannah. Dr. Taylor koltuğunda doğruldu, not defteri ve kalemi unutmuştu. "Ben'i yanına aldığıında, onlara kıyafet ve ihtiyaç malzemeleri aldığıında, Thomas onları yeni bir okula yerleştirdiğinde, amacın neydi?"

Hannah tereddüt etmeden cevap verir. "Onları korumak." "Bir parçanızın bunu telafi etmeye çalıştığını düşünüyor musunuz? yokluğun?"

Bu daha az kolay. Hannah'nın ağzı birkaç saniye açık kaldı, gözleri odaklanmadı. "Olabilirim."

Ben. Taylor, sanki keskin gözleri içimi görebiliyormuş gibi bana bakıyor. "Daha iyi hissediyormusun? Şimdi Hannah'ya nasıl hissettiğini söylediğine göre?"

"Gerçekten değil," diyorum. Artık aramızda daha büyük bir boşluk var ve onu neyin doldurabileceğini bilmiyorum.

Sessiz kalmanı ister miydin?

"HAYIR. BENbenBir şey söylediğime sevindim ama bilmiyorum." Bunların hepsi gerçekten kafa karıştırıcıydı ve burada neyi başarmaya çalıştığımızdan gerçekten emin değilim.

"Hannah'dan şimdi ne istiyorsun? Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilir?"

"Gerçekten bilmiyorum." Ondan başka bir şey istemiyorum; benim için çok şey yaptı. "Buraya kadar gelmemin tek nedeni o."

"Düşünebileceğin bir şey yok mu?"

Kırmızı çerçeveseli gözleri ve dağınık saçlarıyla Hannah'ya baktım. Sanırım şu an aşağı yukarı aynı görünüyorum. Bizi kardeşten başka bir şeyle karıştıran gerçekten yok. İçimizde çok fazla ebeveynimiz var, bazen çok fazla.

Ama yardım
edemeyiz. "HAYIR."

TWENTY-TWO

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Hannah eve ne zaman döndüğümüzü soruyor.

"Bunu biz yapmadık mı?" Diyorum. Bir pislik olmak istemiyorum, ama şu anda içimde yok.

"Sana bir şey söylemek istiyordum. Taylor'ın bilmesini istemediğim bir şey."

Ah.

Daha şimdiden aklım olabilecek her şeyle yarışıyor. Benden başka kimseye yüksek sesle söylemek istemeyeceği kadar kötü bir şey mi?

"Bu akıllıca mı? Onunla yapmamız gerekmez mi?

"Onun bilmesini isteseydim, ikinize de söyledim. randevu." Hannah'nın sesi şaşırtıcı derecede kısa ama sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve mutfığa doğru yürümeye başlıyor. Onu takip ettim, aramızdaki hava her adımda daha da zehirli geliyordu. "Üzgünüm."

Eve dönüş yolculuğunun tamamı boyunca, birbirimizle konuşmadık diğer. Tuhaftı ve bunun düzeltebileceğimiz bir şey olmadığını hissetmeye başlamıştım.

"Oturmak." Hannah köşedeki masanın yanındaki sandalyeyi işaret etti, tam olarak ona geldiğim nokta. "Bunu Thomas dışında kimseye söylemedim ve ona sadece birkaç yıl önce, biz evlendikten sonra söyledim."

"Tamam aşkım."

"Sana neden evden ayrıldığımı anlatmak istiyorum."

"Annemle babam çok bunaltıcı olduğu için olduğunu sanmıştım," diyorum, şu an öyle olmadığını hissetsem de. *Benim* konuşma zamanı.

"Bu işin bir parçasıydı ama dahası da var." Ellerini birbirine kenetliyor.

"Tamam... Neydi?"

"Yani, mezun olmadan yaklaşık bir ay önce, bu adamla görüşüyordum ve birlikte yatmaya karar verdik."

"Biriyle mi çıkıyordun?" Ona sorarım.

Hannah başını salladı. "Bu, hikayenin bir parçası."

"Ah özür dilerim." Hiçbir fikrim yoktu, ama bu muhtemelen kasıtlıydı.

Hannah, bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi derin bir iç çekti. "Güvendeydik, prezervatif falan kullandık, ama bu her zaman işe yaramaz. Birkaç hafta sonra adet olmam gerekirken adet olmadım."

Kahretsin.

"Sen ..."

"Hayır hayır." Hannah başını sallıyor. "Sadece benim döngüm, garipti. Sanırım sınıfımdaki diğer bazı kızlarla senkronize oluyordum. Konu o değil." Bir nefes daha alıyor. "BEN *düşünce* Yine de hamile olabilirim. Bu yüzden birkaç test aldım, hepsini yaptım, hepsi negatif."

Ellerinin titrediğini fark ediyorum.

"Hepsini attığımı sanıyordum. Çok dikkatliydim."

Hannah sanki benden çok kendi kendine konuşuyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ama sanırım birini unuttum ya da belki annem çöpü karıştırıyordu ama... öğrendi."

"Hanna..."

"Korktu açıkçası. Hepsinin olumsuz olduğunu söyledim. İşte o zaman, birlikte olacağım çocuk olan Mark'la çıktığımı anladı.

İle yattım. Sırrı babamdan saklamasını istedim çünkü fitili atacağını biliyordum. Ve bana yapacağını söyledi.

Hannah yutkundu ve yeniden konuşmaya başlaması sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

"Ama yapmadı. Bir noktada ona söyledi ve patladı. Bana bir fahişe yetiştirmedeğini, bir hayal kırıklığı olduğumu söyledi. Bana tek vurduğu zamandı ve o gece orada olamayacağıma karar verdim.

artık ve mezun olduktan sonra her zaman kadar güzel olduğunu düşündüm.

"Hannah, ben..."

"Biliyorum, bilmiyordun. Sana bir sebep söylemedim. Ama bu yüzden ayrıldım. Ve seni onlarla bıraktığımı bilmek beni çok uzun süre incitti, Ben. Bir parçam daha iyi olacaklarını ya da belki sana daha kolay davranacaklarını umuyordu. O bu acınası küçük kıkırdamayı bırak, eğer buna öyle diyebilirsen. "Belki de bütün bunlar benim suçumdur. Belki de çocuk hizmetlerini arayıp nerede olduğunu söylemeliydim. Ama ben sadece

on sekiz, bir çocuğa bakamazdım. Bu yüzden, sonunda sisteme dahil olacağını düşündüm. Ve eğer bu olursa... Seni bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Gözyaşları hızla yüzüne düşüyor. "Özür dilerim Ben, çok özür dilerim."

"Ben..." Hareket edemiyorum ve şu anda hissettiklerimi anlatacak kelime yok. Bu çaresizlik, suçluluk karışımı, ihanet, boğazımın gerisinden yükselen safra. Oturduğum yerden kalktım ve ona doğru yürüdüm, kız kardeşimi içine çektim. Yapabileceğim en sıkı sarılma. Beni ya da onu incitmesi umrumda değil, sadece şu anda bana yakın olmasını istiyorum ve onu asla bırakmak istemiyorum.

Üzgünüm Hannah. Ben çok üzgünüm." hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyorum

Oda, birbirimize sarılırken ağlayışımızın sesinden başka hiçbir şeyle dolu değildi.

Üzgünüm, Ben. Kolları etrafımı sarıyor. "O kadar uzun süre benim hatammış gibi hissettim ki seni orada onlarla bıraktım. Daha fazlasını yapmalıydım.

Bu senin hatan değil, dedim ona. "Onlar... bu onların suçu dışında kimsenin değil."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve bir an için garip bir sessizlik, ama sonra birbirimizi gördüğümüzde gülmeye başlıyoruz. Kırmızı, kabarık yüzler. Hannah'nın makyajı biraz akmıştı.

"Gülme," diyor, kağıt havlu almak için tezgâha doğru yürürken. "Komik değil," dedi bir kahkaha daha bastırmaya çalışırken.

Ve kendimi kıkırdamaktan alıkoyamıyorum. "Oldukça komik."

Ama sonra dururuz ve yine garipleşir. Hannah kağıt havluyu kaldırıp bana baktı ve biraz daha yaklaştı. "Seni seviyorum ufaklık. Sen bir kız kardeşin isteyebileceği en iyi kardeşsin."

"Ben de seni seviyorum." Birbirimize tekrar sarıldık ve üzerimi bir şekilde yıkayan bir his var. Çünkü aslında her şey yeniden yoluna girecekmiş gibi geliyor.

Belki hemen değil, ama oraya varacaklar. Bir gün.

Okul zihnimi meşgul etmeye yardımcı oluyor ki bu gerçekten minnettar olacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. Resmi olarak sınav sezonunun başlangıcı ve Mayıs ayı son sınıf öğrencileri için neredeyse kesintisiz. North Wake'deki yarıyıllar daha kısadır. Wayne's, yani okul yılı Haziran'da bitmek yerine Mayıs'ta bitiyor. Ve bütün bir ay keplerimizi ve cübbelerimizi alıp mezuniyet provası yapmakla geçecek.

yıllıkları imzalamak, kıdemli geceye hazırlanmak ve baloya hazırlanmak.

Bu, kimsenin gerçekten umursayacak vakti olmadığı anlamına gelir.

Sanat sergisinde olanlar hakkında. Belki de zaten umursamazlardı. Hâlâ herkesin beni izlediği veya arkamdan bana güldüğü hissi var ama bu normal olabilir. Ve Meleika ve Sophie gerçekten gündeme getirdi Belki Nathan onlarla konuşmuştur. Ya da belki sadece bunun hakkında konuşmamaları gerektiğini biliyorlardır.

Bayan Liu da bundan bahsetmedi, bu benim en çok minnettar olduğum şey olabilir. Hiçbir şey olmamış gibi davranma konusunda çok başarılı. Onu kutsa.

En azından balo ve son sınıf gecesini halletmem gerekenler listemden silebilirim. Yapabilseydim mezuniyeti bile atlardım, ama

North Wake, tüm uygulamalara gelmediğiniz ve asıl törene katılmadığınız sürece mezun olmanıza izin vermeyecektir. Görünüşe göre diplomanı sonrasına kadar rehin tutuyorlar. Bu çok tatlı.

Çalışmam, gözden geçirmem veya deneme sınavları yapmam gerektiğini bildiğim geceler var. Ama yapamam. Çünkü ne anlamı var? Her şey söylendiğinde ve bittiğinde, İngilizce'yi zar zor toparlayacağım ve hayatımda bir daha kompozisyon yazmak zorunda kalmazsam çok mutlu olacağım. ben aslında

Nathan'dan yardım almayı düşündüm ama son iki haftadır pek konuşmadık.

Aslında benimle çok konuştu, cevap veremeyecek kadar bencilce davrandım.

Muhtemelen böyle düşünmemeliyim ama kendimi durduramıyorum. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Derslerimin geri kalanı yeterince kolay olacak. Sanatta gerçek bir sınava girmeliyiz, bu berbat ama yeterince biliyorum

konunun “tarih” yönüne geçelim. Thomas bana sınavı veremediği için kimya çok önemli olacak. Adam kayırmacılıkla ilgili bir şey ve bunun adil olmaması. Neyse ki, test devlet tarafından yapılıyor, bu yüzden gerçekten tek yapmam gereken herkesten farklı bir odada sınava girmek. Sadece üç hafta.

Üç koca hafta.

Nathan'ı bir daha asla görmemeye hazırlanmak için üç hafta Tekrar. UCLA'dan mektubunu öğle yemeğine getirdi. gün. O da oldukça büyük bir bursla girdi, bu yüzden diğer seçenekleri hakkında endişelenmeyecek bile. Üç hafta sonra okula hazırlanıyor olacak. İki ay içinde kampüsü gezecek, bir ay sonra da UCLA'nın en yeni öğrencilerinden biri olacak. Ve ben bir anıdan başka bir şey olmayacağım.

"Merhaba evlat." Hannah kapımı çalıyor.

"Hey." Rahat görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu gece bir planın var mı?" Yatağımın tam kenarına oturuyor. Her zamanki yeri.

"HAYIR." Kendine acıma havuzunda yuvarlanmanın yanı sıra ve endişe? Son zamanlarda beni neyin etkilediğini bilmiyorum, belki sanat şovu ve Hannah'nın daha sonra bana anlattığı her şey hala kafamın arkasında. Ailem artık tanıdığım insanlar değilmiş gibi geliyor.

Yani, babam hakkındaki düşüncelerim pek değişmedi ama annem... onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Ona söylediğim her şeyi düşünmeme neden oluyor. Hannah'ya yaptığı gibi gerçekten de benim arkamdan iş çevirmişse.

"Bir şey yapmak istiyor musun?"

"Pek değil."

"Hadi!" Yataktan zıplıyor ve bacaklarıma hafifçe vuruyor.
"Parti yapalım, gidelim. İki kişi alır, hadi!"

"Bana neden Carly Rae Jepsen'den alıntı yapıyorsun?"

"Tamam, her şeyden önce o sadece o şarkıyı yorumladı. ikincisi Hannah başını sallıyor. "Boşver, hadi ama, yeterince somurtttun." Ondan önce elime uzanıyor tüm dokunaklı şeyi hatırlıyor.

Eskiz defterimi koydum. Zaten çok çalıştığımdan değil. Tüm Sanat ödevlerim tamamlandı ve ben Yakında resim odası olmayacağı için temelde okulda durmadan resim yapıyorum. "Sana ne oldu?"

Hannah iç çekti ve elini saçlarından geçirdi. "Tamam çocuklar, denedim!" kimseye bağırılmaz. Ya da en azından Nathan ve Meleika koridordan gelene kadar kimse olmadığını düşünüyorum.

"Sen buna denemek mi diyorsun?" Meleika'nın mırıldandığını duyuyorum. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" Soruyorum.

"Eh, son zamanlarda çok moralin bozuk," diyor Meleika. "Biz de seni kaçırıp kıdemliler gecesine götürmeyi düşündük!"

"Hayır, teşekkürler," diyorum.

"Yani bu yastık kılıfını boşuna mı getirdim?" Nathan elinde toplanmış olan şeye bakıyor.

"Dışarı çıkmanın senin için iyi bir fikir olabileceğini düşündüm." Hannah yatağın kenarına oturdu. "Git iyi eğlenceler, bir gece daha çocuk kal."

"Evet, hayır." yan tarafıma dönüyorum.

"Hadi!" Nathan yatağın ucuna zıplıyor. "Eğlenceli olacak."

"Bovling var." Meleika bunu sanki beni yataktan kalkmam için bir tür teşvik ediyormuş gibi söylüyor. "Ve paten." İkinci vuruş. "Ve herkes orada olacak." Üçüncü vuruş. "Tamam, ben Ben'le konuşacağım, siz aşağıda bekleyin."

Hannah kapıyı kapatarak ikisini de odamdan kovdu.

onların arkasında.

"Gitmiyorum," dedim tekrar.

"Seni duydum."

"İyi." Pazartesi falan herkesten özür dileyeceğim.

"Ben..." Hannah ofladı. Bunun senin için en kolay zaman olmadığını biliyorum.

Korkunç yılın hafife alınması. "Evet ve şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum. Tamam aşkım?"

"Geçen aydır yalnızdın, Ben." Bir ay? Sanırım o kadar uzun zaman oldu. "Benimle veya Thomas'la neredeyse hiç konuşmadın. Nathan okulda tepkisiz kaldığını söyledi.

Ve eve geldiğin an yatağa girersin. Annen ve babanla birlikte pek çok şey hissettiğini biliyorum ve—"

"Bu konuda üzülmememe izin var, Hannah." Onun için hüsrana uğramamaya çalışıyorum ama söylediği her şey, istemese bile bana tüm bunların üstesinden gelmemi söylemesine çok yakın geliyor.

"Üzülmemelisin demedim. Sadece onların yanıldığını kanıtlaman gerektiğini söylüyorum. Sözleri bir süre yankılanıp kulaklarıma yerleşti. "Üzül, kahretsin, bütün hafta sonu yatakta otur ve sadece Netflix izle. Ben de o zamanları yaşadım. Ama hayatınızı onlar için yaşamaktan vazgeçmeyin." Tekrar yatağa düştüğünü hissediyorum. "Zor olduğunu biliyorum ve yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorum ama senin için orada olan harika arkadaşların ve harika fırsatların var. Ve harika bir kız kardeş, eğer kendi kornamı çalabilirsem. Ama seni böyle kontrol etmelerine izin veremezsin. Ben."

"Senin için söylemesi kolay."

"Hayır, değil." İç çekti. "Hâlâ arkamda olduklarını, beklediklerini hissettiğim günler var. Her zaman, asla gitmeyeceğinden korkuyorum.

Nefes almamaya, tek bir kasımı bile kıpırdatmamaya çalışıyorum. "Çünkü sonunda o lanet olası odadan çıktığımda bile ev hala beni kontrol ediyorlardı. Senin de aynı şeyi yaşadığını görmek kalbimi kırıyor, Ben.

"BEN ..."

"İyi bir hayatın olsun istiyorum. Benim yaptığım gibi onları unutmaya çalışarak yıllarını boşa harcamanı istemiyorum. buna sahipsin

sizi önemseyen insanlardan oluşan inanılmaz destek sistemi. Yani, taşındığımda neredeyse hiç kimsem yoktu. Goldsboro'da belki bir ya da iki kez konuştuğum insanlar. Dürüst olmam gerekirse, aslında arkadaşlarını kıskanıyorum. Görünüyorlar Oldukça müthiş."

gülümsememe izin verdim. "Bunlar."

"Biliyorum... Bunların hiçbirinin kolay olmadığını biliyorum. Ama bence bunu kendine borçlusun. Yatakta yatarken, burada oturup yaptıkları her küçük şeyi düşünmekten başka bir şeyin yok." "Neler olup bittiğini gerçekten bildiğini sanmıyorum, Hannah."

"Yapmıyorum," diyor. "Tam olarak değil. Bunu sadece sen bilebilirsin." İç çekti. "Ama sonunda altlarından çıktığımda ben de benzer bir noktadaydım."

Peki bundan kurtulmana ne yardım etti? Soruyorum.

"Kendimi oraya koyuyorum. Arkadaş edinmek, bir şeyler yapmak. Beni sürekli onları düşünmekten alıkoydu."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Ve onun haklı olduğunu biliyorum. Hayatımın geri kalanında bu yatakta öylece oturamam. Ama şu anda, yapabileceğim tek şey bu. Evren etrafıma çöktü ve yapabileceğim tek şey sonrasında yalan söylemek.

Belki dramatik oluyorum.

Ve belki de değilim. Bilmiyorum.

Ama bildiğim şey, Hannah'nın haklı olduğu. Ve sanırım kendim için bir karar verme zamanım geldi.

"Nathan ve Meleika'ya gelmeyeceğinizi söyleyeceğim. Belki bu gece yemek falan sipariş ederiz." Bacağıma hafifçe vurdu ve Hannah ayağa kalkıp ayak sesleri kapıya yaklaşırken yatağın gevşediğini hissettim.

"Hanna?" diyorum, sesim kısılıyor.

"Evet?"

Doğrudum, şifonyerin arkasındaki aynada kendimi görüyorum. Tanrım, ölü gibi görünüyorum. "Gideceğim," diyorum. "On beş dakika içinde aşağıda olacağımı söyle."

"Peki, ilk olarak ne yapacağız?" Sophie arabasını parka çeker. Bu devasa spor kompleksinin otoparkı. Yapabileceğimiz şeyler listesini okumak, buraya geldiğim için şimdiden pişman olmama neden oluyor. Ama artık çok geç.

"Bowling!" Meleika bağırır. "Hepinizin kışını tekmeleyeceğim."

"Şşş." Nathan gözlerini deviriyor. "Eğer çocuk parmaklıklarını takmana izin verirlerse, belki."

Ben? Sophie soruyor.

"Bowling iyidir." Muhtemelen orada oturup izleyeceğim.

Kapıda öğrenci kimliklerimizi gösteriyoruz ve burası zaten oldukça kaotik. "Hadi." Nathan bizi kompleksin devasa "Bowling" tabelasıyla yan tarafına götürüyor. O olmalı Raleigh'deki en popüler spor olmayabilir, çünkü on iki kulvardan beşi açık.

Neyse ki Meleika en sonunda doğru olanı seçiyor. İkimiz de orta konsoldaki koltuğa oturuyoruz, önümüzde duran ekrandan gözlerimizi ekrandan sarkanlara çeviriyoruz. tavan.

Adımı yazdığını gördüğümde Ah, beni içeri almak zorunda değilsin, dedim.

"Hadi ama, en az bir oyun oynamalısın" diyor. "Bowlingde o kadar iyi değilim."

"En son burada olduğumuzda, Nathan kırk attı." Sesini alçak tutuyor. "İyi olacaksın."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Soruyorum.

"Hey, fısıldamak yok." Nathan topları çeviren ve birkaç topa oynayan makineye doğru gidiyor. uzun parmaklarına uyan bir tanesine karar vermeden önce. Gerçekten de yere indiği anda top sağa doğru kayarak oluğa batıyor.

Kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. "Aman Tanrım."

Nathan topunun geri dönmesini beklerken bize kötü kötü bakıyor. İkinci denemesi marjinal olarak daha iyi gidiyor, ancak yalnızca iki lobut deviriyor.

"Kasıtlı olarak kötü olmaya mı çalışıyorsun?" Sophie soruyor.

"Hayır, hayır, o değil," dedi Meleika alçak sesle. bana doğru bakıyor "Senin sıran."

Çocukken doğum günü partileri dışında hiç bowling oynamadım. önce ve sonra bizyaptıo raylı şeylere sahiptim, bu yüzden tesadüfen oradaki en iyisi bendim. Ne tür bir top aradığımı bile bilmiyorum, bu yüzden ışığı alıyorum pembe olan Parmaklarıma tam oturuyor gibi görünüyor ve çok da ağır değil.

Bir an onunla birlikte gideceğimden korkarak topu koridorun aşağısına atıyorum ama top parmaklarımdan kayıyor ve yumuşak bir şekilde süzülerek tam ortasındaki lobutlara çarpıyor. ve hepsini devrilmeye gönderiyor. Üstümdeki büyük ekran kocaman kırmızı bir X ile yanıp sönüyor.

"Bu iyi, değil mi?" Muhtemelen bir grevi göstermenin daha iyi bir yolunu bulmalılar. Üçü de alkışlıyor

tekrar koltuğuma oturduğumda benim için.

"Acemi şansı diyelim." Nathan omzuma vurdu. "Ve senin acı bir ezik olduğunu söyleyeceğiz." Sophie alır onun sırası

Kabul etmekten nefret etsem de aslında oldukça eğlenceli. Nathan, Meleika'nın söz verdiği kadar berbat, 60'ı zar zor alıyor. Meleika'ya göre, bu onun en yüksek puanı. aldığını hiç görmedim. İlk başta grev sadece acemi şansı, ama bir süre sonra alıyorum ve 200 ile bitiriyorum.

"Gizli bir profesyonel bowling oyuncusu olmadığına ve bizim kendimizi kötü hissetmemizi istediğine emin misin?" Sophie masanın ortasına bir sepet patates düşüyor. Giderek daha fazla insan akın etmeye başladı, bu da artık şeritler için bir sıra olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden ara vermek zorunda kalmadan önce sadece bir maça çıkıyoruz.

"Söz veriyorum." Telefonum cebimde titriyor.

Meryem:*NC'ye resmen indi, 15 saat kestirecek. Asla uçma Ben, buna değmez.*

Kendi kendime gülüyorum ve onlara birkaç öpücük emoji gönderiyorum.

Ben:*iyi uykular yarın görüşürüz*

"Kim bu?" Nathan omzumun üzerinden eğiliyor. "Pek çok öpüşen yüze mesaj atıyorum."

İlk içgüdüm telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmak oldu. "Hiç kimse," diyorum, içkimi yudumlarken.

"Ee şimdi ne yapıyoruz?" Meleika bir kızartmayı ikiye böler.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Soruyorum.

Sophie, "Yapmak istediğimiz şey bu," diyor. "Okul sabah altıya kadar her yeri kiraya veriyor, bu yüzden bolca zamanımız var."

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Sadece dokuz. "Sürekli kalmamız gerekmiyor, değil mi?"

"Hayatta olmaz." Sophie gülüyor. "Hepiniz için sabah birde katı sokağa çıkma yasağı uyguluyorum. Tabii eve yürüyerek gitmek istemiyorsan."

"Lazer etiketi yapabiliriz." Nathan listeyi tekrar okur. "Ya da paten?"

"Ben kayamam," diyorum.

"Ah, o zaman kesinlikle kaymaya gitmeliyiz." Nathan kıkırdar. "Bunu görmem gerek."

Meleika bana göz kırparak, "Cehennemde olmaz," dedi. "Ben de kayamam."

"İyi." Nathan inliyor. "Put-Putt?" "Ben oynuyorum," diyorum.

Meleika, Putt-Putt'ta kış tekmeliyor, ancak parkur dışarıda ve hava oldukça soğuk oluyor, bu yüzden birkaç çukurdan sonra içeri geri dönüyoruz. Atari salonunun yanında dans için kiralanmış koca bir oda var. Nathan ve Meleika koşarak içeri giriyorlar ama Sophie ve ben geri çekiliyoruz, öylece orada durup girişe bakıyoruz.

"Hadi." Sophie kolunu benimkine geçirdi ve atari salonuna yöneldik. Bütün gece onun ve Meleika'nın sanat sergisi hakkında bir şeyler söylemesini bekledim. Ama yapmadılar. Henüz okulda bir şey söylemediler ama belki de beni yalnız bırakmak için bekliyorlardı.

Ya da belki de hiçbir şey söylemeyi planlamıyorlar? Belki de insanca olduğu kadar normal olmaya çalışıyorlardır. şu anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşündükleri için benimle mümkün mü? Umarım bu son olur. çünkü konuşmak istemiyorum artık onun hakkında.

Yaşanan o geceyi unutmak istiyorum. "Ne oynamak istersin?" Sophie soruyor.

Etrafa bakıyorum ve hiçbir şey bu kadar ilginç görünmüyor ve iki oyunculu oyun sayısı giderek azalıyor, bu yüzden kendimizi pençe makinesi oyununun önünde buluyoruz. Ve Sophie bu konuda oldukça harika. Gülünç derecede harika.

"Babam bana birkaç numara öğretti." Sophie vinci tam olarak doğrultuyor ve bu kediye hiç görmediğim bir animeden alıyor. Yarım saatin altında onuncu galibiyeti. "Burada." Kediye bana uzattı.

"Emin misin?"

"Evet, bende zaten bir tane var." Sonra yerdeki peluşlarla boğuşmaya başlar. "Bana yardım eder misin?"

Çoğunu alıyorum, hepsini zihnimde dengelemeye çalışıyorum. silâh. Bir sürü pelüş hayvanı taşımak gerçekten bu kadar zor olmamalı.

"Demek ikinizin kaçtığı yer burası." Nathan'ın kahkahası beni yerimden sıçrattı. "Ah, şirin." Yığının tepesindeki pembe Yoshi'nin burnuna hafifçe vuruyor.

"Kapa çeneni." Neredeyse peluşlardan birini ona fırlatacaktım ama atarsam hepsini düşüreceğimi düşünüyorum.

Mel bundan sonra lazer etiketi yapmak istiyor. Hepiniz oyun mu oynuyorsunuz?

"Evet." Sophie çantasından anahtarlarını çıkarıyor. "İşte, bunları arabaya koymak ister misin?"

"Hadi." Nathan anahtarları alıyor. "İkinizle orada buluşuruz."

"Sadece arabamı gezintiye çıkarma." Sophie göz kırpar ve arenaya doğru yürür.

Sınıf arkadaşlarımızın yanından geçtik, Nathan ara sıra insanlara el sallıyordu. Kendime baktıklarını söylemeye çalışıyorum

Nathan ya da kollarımdaki doldurulmuş hayvan yumağı. Çünkü yaptıkları bu. kimsenin umurunda değil

sanat gösterisi; orada ne olduğu kimsenin umurunda değil. Sadece kendime bunu söylemeye devam etmeliyim.

"Eğlenmek?" Nathan beni dđrttü.

"Evet," diyorum. "Neden?"

"Sadece merak ediyorum." Ofladı. "Orada senin için endişelendim. Her şey olduktan sonra. sen gerçekten değildin mesajlarıma cevap veriyorsun ve sen okulda çok mesafeli görünüyordun." Ah, dedim. "Üzgünüm."

Özür dileme. senin ne olduğunu hayal bile edemiyorum uğraşmak." Yaklaştığını hissediyorum, sanki elimi tutmak istiyormuş gibi. Belki de tüm bu pelüşleri bırakmak o kadar da kötü bir şey olmaz?

"Oldu..." demeye başlıyorum ama bu cümleyi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum.

"Kaba?" o bitirir.

"Muhtemelen kullanabileceğin en güzel kelime bu." Odanın karşısında Müdür Smith'i görüyorum. Sanat sergisinde olduğunu sanmıyorum. Yine de her şeyi duyduğuna şüphe yok. Baktığımı yakaladığında bana yarım bir gülümseme ve kısa bir el sallama gönderiyor.

Geri sallamaya çalışıyorum.

Tüm bunların gerçekten onun yüzünden olduğunu düşünmek garip.

Bana hayır diyebilirdi, North Wake'de bir yer bulmamı reddedebilirdi. Bayan Liu ile asla tanışamazdım ya da benim kadar resim yapamazdım ya da Meleika ya da Sophie ile tanışamazdım. Veya Nathan.

"Pekala, herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa bana söylemen yeterli, tamam mı?" Nathan diyor.

"Tamam," diyorum.

"Herhangi bir şey," diye tekrarlıyor. Ciddiyim, Ben.

İleriye bakıyorum ve "herhangi bir şeyin" ne anlama geldiği hakkında fazla düşünmemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Aslında o gece iyi uyuyamıyorum, ki bu iyi değil çünkü Sophie beni bir buçukta eve bırakıyor. Lazer etiketi biraz uzun sürdü.

Ama on iki saatten az bir süre sonra Meryem'le buluşacağım gerçeğiyle daha çok ilgisi var. En azından bunun yüzünden olduğunu umuyorum. Sonunda yataktan kalkmaya karar verdiğimde hala öldürecek zamanım var. Meryem'in Eyalet turu var

kampüs programlandı ve bir tür özel öğle yemeği, ama ondan sonra istediğimizi yapmakta tamamen özgürüz.

"Arabamı kullanmak ister misin?" Hannah soruyor. "Uygun mu?"

"Burada." Hannah tezgahın üzerinden uzanıp anahtarlarını kaptı. "Geç kalma tamam mı? Akşam yemeğinde görüşürüz.

"Tamam aşkım."

"Hiçbir hidrantın üzerinden geçmeyin, lütfen?" Hannah yalvarır.

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Yani, tam olarak hiçbir şey için söz veremem.

"Ha." Anahtarları geri alıyor. "Komik, evlat. Şimdi söz ver."

"Dikkatli olacağım, söz."

GPS beni tek yönlü bir caddeye götürmeye çalıştığında, neredeyse biriyle karşılaşıyorum. *VeDaha sonra*Dönmek için bir otoparka girmeye çalışırken neredeyse bir yangın musluğunun üzerinden geçiyorum

etrafında. Bu yüzden Hannah'nın beni her yere götürmesine izin verdim.

Sonunda kafeye varıyorum ama baktığımda Etrafta Meryem'i ya da arkadan Meryem olabilecek birini göremiyorum.

Aman Tanrım, ya o kadar geç kalırsam gittiler? Sadece on dakika oldu ama belki onları ektiğimi düşünüyorlardır.

Mecburum

Doğru gün olduğundan emin olmak için telefonumu iki kez kontrol et. Kesinlikle cumartesi, kesinlikle anlaştığımız saat. Peki neredeler?

Omzumda bir dokunuş var. Ben?

"Aman Tanrım!" İlk işim Meryem'e sımsıkı sarılmak oldu, çünkü onlar *Burada*, aslında, gerçekten buradalar. Ama sonra bunun onlar için haram olup olmadığını hatırlamıyorum, bu yüzden kollarımı iki yanımda tutuyorum ve biraz beceriksizce ayaklarımı sürüklüyorum. Eşeği sağlam kazığa bağlamak.

Ah, lütfen. Meryem kollarını açar. "Üzgünüm geciktim. Trafiğe alışık olacağımı düşünürsünüz."

"Sorun değil." Kolları etrafımı sarıyor. "Seni veya başka bir şeyi kaçırdığım için endişelendim." Sonsuz gibi gelen bir süre için sarılıyoruz, çünkü onlar buradalar. Gerçekten buradalar.

"Üzgünüm," diyorum sonunda bırakıyorum. "Biraz heyecanlandım galiba." Neredeyse ağlamak istiyorum.

"Serin."

"Yani, şey..." Ensemi ovuşturuyorum.

Harika. Garipleşmem sadece beş saniye sürdü. Bu bir çeşit rekor olmalı.

"Ah, bana kızma." Meryem beni dirseğiyle dürttü. "Hadi, kahve içiyoruz ve sen bana etrafı gezdiriyorsun."

İyi bir tur rehberi olacağıma söz veremem, dedim.

"Mükemmel, kaybolduğunuzda her zaman en iyi yerleri buluyorsunuz."

Ve sadece on dakika sonra kaybolmuş durumdayız ama Meryem'le durum o kadar da kötü değil. Biz sadece etrafta dolaşıyoruz

amaçsızca, herhangi bir yönü seçmek. İçerideki her şeyin korkunç bir şekilde sarardığı ve kokunun dayanılmaz olduğu garip bir kullanılmış kitapçı var. Ve geri döndüğümüzde

Dışarı çıkıp birkaç ciğer dolusu gerçek, bir nevi temiz hava aldıktan sonra, caddenin karşısındaki donmuş yoğurt dükkanına gidiyoruz.

Buzlu kahvem hala midemde ağır bir şekilde oturuyor, bu yüzden sade bir vanilya ve çikolatalı şekerleme ile gidiyorum. Mariam yine de yükler. Faturalarının en az yarısının yalnızca soslardan olduğundan eminim. sakızlı solucanlar görüyorum Veayılar kiraz,

badem ve Oreo kırıntıları. Ve bu sadece en üst katman. "Bütün bunları nasıl yiyorsun?" Soruyorum.

"Dinle, dün akşam yemeğe vaktim olmadı.veya kahvaltı. Ve okuldaki öğle yemeği tam bir fiyaskoydu, bu yüzden kendimi tedavi ediyorum.

"Bu kombinasyon iyi olamaz."

"Haklısın ama umurumda değil." Meryem çikolata kaplı sakızımı bir solucanı yerden alıyor ve sanki onu bana fırlatacaklarmış gibi davranıyor.

"Hey." eğilirim. "Peki nereye gidiyoruz?"

Bilmiyorum. Suyu görmek istiyorum."

"Kaliforniya'da yaşamıyor musun?"

"Ve?" Omuz silkiyorlar.

"İyi," diyorum ve ne olduğunu anlamadan ikimiz de bir şekilde otomatik olarak bu parka doğru sürüklendi. Pullen değil, bu farklı. Ama yine de gölgede dinlenmek için bir patika ve pek çok yer var.

"Ee, dün gece nasıldı?" Tanrım, hâlâ gözlerimin önünde yok olacaklarmış gibi geliyor. "Arkadaşlarınla dışarıdaydın, değil mi?"

"Evet, eğlenceliydi," diyorum.

Balo için bir randevun var mı? Yoksa bu çoktan oldu mu?"

Hayır ve henüz değil. Gelecek hafta, sanırım, ama gitmiyorum." "Neden?"

Başımı sallıyorum. "Neden yapayım?"

"Çünkü çok eğlenceli. Böyle bir şeyi kaçırmamalısın." "Bir randevum yok," diyorum. "Ya da bir smokin." Yapacağımdan değil

gerçekten bir tane giymek istiyorum.

"Bu yüzden? Nathan'dan ne haber? İkiniz sadece arkadaş olarak gidebilirsiniz. Pek çok insan bunu yapıyor."

"Evet, bu pek olmuyor." Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Çok yakın olurduk ama o adımı atamazdık. O atlama. Her bakış, her dokunuşla kendimi cezalandırdığım bir gece olacaktı.

"Vay canına, aşk ezildi."

"Sadece amacının ne olduğunu merak ediyorum."

"Eh, asıl soru bu, değil mi?" Meryem yoğurdun son kaşıklarını alıyor. Sakızlı ayıcıklar çok fazlaydı.

Boş kaselerini benimkiyle birlikte çöpe atıyorum. "Sıcak şekerleme de aşırıya kaçmış olabilir."

"Sıcak şekerleme her zaman gereklidir. O yüzden, bunu söylememişsin gibi davranacağım." İç çekerler ve korkuluklara yaslanırlar,

altımızdaki suda. "Ne yani, yaz tatilini özleyeceksin ve sonra onu bir daha hiç göremeyeceksin, öyle mi?"

"Plan bu. Eminim tatil için geri gelir ve ara verir. Ama asla eskisi gibi olmayacak. O yeni olacak arkadaşlar, daha çok sevdiği insanları bulun. Kahretsin, bir gün bir erkek arkadaşı, kız arkadaşı veya partneriyle eve dönebilir. Benim kadar yük olmayan biri.

"Orada bulundum, bunu yaptım, tişörtü aldım. Eğlenceli değil, Benji."

"Bunu zaten bilmiyormuşum gibi söylüyorsun." Yavaşça nefes verdim ve suya baktım. çok daha mavi şimdi gün ışığı, ama hala karanlık.

"Mutlu bir yaşamı hak ediyorsun, Ben." Meryem devam ediyor. Tanıdığım herkesten daha fazla. Sen çok zeki bir çocuksun ve

çok nazıksın ve verecek çok sevgin var. "Bazen dünya o kadar da adil değil," diyorum.

"Bence sen bunun yaşayan bir kanıtısın. En azından denemeyi kendine borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bunu düşünüyordum." Dün gece Nathan onunla her şeyi konuşabileceğimi söyledi, değil mi?*Herhangi bir şey.*Acaba bu, zaten bir şeyler bildiği anlamına mı geliyor yoksa benim gey, biseksüel veya panseksüel olduğumdan şüpheleniyor mu? Ya da bir şekilde

ikili olmayan anlaşılmayı çözdü. Ona her şeyi söyleyebilmeliydim. Ona güvenmemem için bana hiçbir zaman bir sebep vermedi.

"İyi! Yapmalısın, bence doğru seçim."

"Belki." Çünkü Nathan gibi birini hak edecek ne yaptım? "Ya beni reddederse? Ya da etrafımda olmak istemiyor. Dışarı çıkmam gerekecek, çıkmamamın hiçbir yolu yok."

"Seni kabul etmezse, siktir et onu. Ama o öyle birine benzemiyor."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Doğru. Ama seni biliyorum. Ve sen ona o kadar aşıksın ki bu hiç komik değil. Büyük beyanınızı yapmanın zamanı geldi. Eminim buralarda başka bir T-shirt topu bulabiliriz."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ah, söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

"Biliyorum." İç çekerler. "Ama gerçek bu. Ve sadece iki hafta daha okula gideceksin ve ondan sonra onunla üç ay geçireceksin. Kaybedecek ne var? Cesur ol."

"En son cesur olduğumda evimden kovuldum." Meryem, "Bazen yeniden denemeye değer," diye ekliyor. "Ve Nathan senin ailen gibi değil."

"Biliyorum."

"Hiç onların evine gidip onları azarlamayı hayal ettin mi?"

"Onları bir daha hiç görmek zorunda kalmasaydım daha mutlu olurum. Gerçek hediye bu olurdu.

Meryem kıkırdar. "Lanet olsun evlat, üşümüşsün."

"Onlarla işim bitti." omuz silkiyorum

Bu garip. Tüm bunlardan önce, onlar hakkında neye inandığımı bilmiyorum. Çatıdaki o gece bile Nathan'a onları hala sevebileceğimi söyledim. O zaman yaptığımı sanmıyorum ama tam olarak ne düşündüğümü söylemek gerçekten mümkün değil.

Artık kesin olarak biliyorum. Onlar benim sevgimi hak etmiyorlar. Ve kesinlikle onlarınkine ihtiyacım yok.

"İyi karar."

İçten içe, Meryem'in haklı olduğunu biliyorum. Ve Nathan'ın benden nefret etmeyeceğini biliyorum, edemez ama yine de o korku var.

Ve belki de riske değer. Başka biri için hiç böyle hissetmemiştim. Durmadan. Onunla birlikteyken, zaten yokmuşum gibi geliyor, o biliyor. Çünkü beni tanıdığım herkesten daha çok kendim gibi hissettiriyor.

Sonra bu dürtü var. Anneme ve babama açılmadan önce hissettiğim. İkili olmadığımı ilk fark ettiğimde, bu bir sır gibiydi. Sadece benim bildiğim biri. Bir parçam istedi öyle devam et. Ama aylar geçtikçe, hepsini hissettim üzerine köpürme. Evde veya okulda her yorum. Her seferinde Bay veya Efendim olarak çağırıldım.

Birine söylemem gerektiğini anlayana kadar yükselmeye ve yükselmeye devam etti. Sanki bir çeşit zehirmiş gibi onu içimden çıkarmam gerekiyordu. Annem ve babam benim seçtiğim kişilerdi.

Bu böyle hissettiriyor. Nathan benim için ne zaman yanlış zamir kullansa, mideme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Meryem, Hannah ve Thomas doğruyu kullanmayı bilseler bile olanlar. Onun sözleri şu anda en çok önemsedığım sözler.

Onun bilmesine ihtiyacım var. Hatırım için.

Onun için.

"Ona söylemek istiyorum." O beş küçük kelimeyi söylediğimde dünyanın sonunu getirebileceklerini hissediyorlar. "İkili olmadığımı."

"Evet?" Sesindeki karışıklığı hissedebiliyorum. Ama bu ilk adım. Zaten ilk mantıklı olan. Bir aşk ilanı daha sonra gelebilir.

"Korkuyorum Meryem." Sanki her şey bana yetişiyor ve bir rüya gibi geliyor. Nathan Allan'a açılmaya çalışacağım. BENistekNathan Allan'a açılmak için.

"Ben de öyleydim." Ellerini benimkinin üzerine koydular. "Değeri olacak

BT."

"Nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkiyorlar. "Hangi cevap seni daha iyi hissettirir?"

"Senin bir önsezi olduğunu mu? Her şeyin harika gideceğini ve

beni ben olduğum için sevecek. Benden nefret etmeyeceğini.

Meryem güler. "Bir önsezim var galbi." "Galbi mi?" onlara bakıyorum "Bu da ne?" "Kalbim' anlamına geliyor."

Omuz omuza vererek onlara yaklaştım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Benji."

—————

Neyse ki ailem veya Nathan konusundan kaçınarak bir saat daha etrafta dolaşıyoruz. Sonunda Meryem'le burada olmak tuhaf. Ve birbirimizi sadece yaklaşık bir buçuk yıldır tanıyoruz, ama birine hayatınızı borçlu olduğunuzda, ona gerçekten en iyi arkadaşınızdan başka bir şey diyebilir misiniz?

Onlar olmasaydı, nerede olacağımdan tam olarak emin değilim. Muhtemelen hala evde, o çatının altında tükenip gidiyor.

kendim, gerçekten kim olduğumu anlamıyorum. Ya da kim olduğumu anlasaydım, muhtemelen çok daha sonra özemezdim.

Otellerine dönerken Meryem, "Bu akşam gelip beni konuşurken görmelisin," diyor. Her neyse çalıştıkları organizasyon gerçekten çok iyi durumda. bu değilen *güzel* şehirde bir yer, ama burada sadece bir gece bile ucuz olamaz.

"Belki." Sanki kelime kafamın içinde biraz dönüyor ve ikinci kez ortaya çıktığı anda ondan nefret ediyorum. Meryem'in konuşması beni neden daha fazla heyecanlandırmıyor?

"Haydi, küçük kalabalık ve onlara arkadaşım olduğunuzu söylersem baskı yok, değil mi?"

"Sağ." Demek istediğim, bunca zamandır grup için endişelendim, okuldan biriyle karşılaşmak ya da genel olarak tüm bir grup insana açılmak zorunda kalmak.

Ama bu Meryem için. Benim en iyi arkadaşım için. Muhtemelen hayatımı kurtaran kişi için.

Gitmemeyi düşündüğüme inanamıyorum. Tanrım, bazen bir pislik oluyorum.

"Orada olacağım." Onlara ve kendime söz veriyorum. "İlk önce şimdiye kadar yaptığım en zor şeyi yapmak zorundayım."

"Muhteşem olacak, söz veriyorum." Meryem birini rahatlatır. "İşim bittiğinde akşam yemeği yemek ister misin? Seninle konuşmak istediğim bir şey var, yeni bir proje."

"Yeni proje?" Soruyorum.

Meryem bana gizemli bir şekilde gülümsüyor. "Evet, beğeneceğini düşünüyorum."

"Tamam, orada olacağım."

"Altı buçukta başlıyor. Sana adresi mesaj atarım."

Telefonumu kontrol ediyorum. almak için hala çok zaman var hazır. Belki de Nathan'a sormalıyım. Belki de aklındaki her soruya cevap verirdi. Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum.

Ben

Nathan Allan'a açılacak. Beni korkutan gerçek ortaya çıkma bile olmayabilir. Bundan sonra benim hakkımda ne düşüneceği.

TWENTY-THREE

Parkta dolaşarak zaman kaybetmeye çalışıyorum, ama bu beni daha da gerginleştiriyor, bu yüzden arabada oturuyorum ve bir anlam ifade edene kadar her seferinde bir harf olmak üzere yavaşça bir metin yazıyorum.

Ben:*Hey, benimle Wake County Toplum Merkezi yakınında buluşabilir misin? Seninle konuşmam lazım.*

Gözlerimi kapatıp gönder tuşuna basıyorum.
Orada, elimde değil. Ona şimdi söylemeliyim, değil mi?

Nathan:*Tabii, her şey yolunda mı?*

Ben:*Evet, sadece sana bir şey söylemem gerek.*

Nathan:*tamam... on dakika sonra orada ol*

Ona nasıl söyleyeceğine karar vermek için on dakika. Sadece önde olmak en kolay olurdu. En azından teoride.

Sadece kelimeleri söyle. Onları daha önce söyledim ve çoğunlukla iyi gitti. Belki burada ihtimaller benden yanadır. Ya da belki ona telefonumu nonbinary olmakla ilgili bir makaleyle birlikte verebilirim, okumasına izin verebilirim. O zaman herhangi birini cevaplayabilirim sahip olacağı sorular.

Belki de hiç yapmayacağım. Ve ben onun zamanını harcıyorum. Ve benim.

Sokağın hemen karşısındaki toplum merkezinin mükemmel manzarası olan Nathan'ı beklerken zaman salyangoz hızında ilerliyor.

benden. Şansım yaver gitmez, arayıp iptal eder ve ben boşuna uğraşmış olurum.

Kontrol panelindeki saate bakıyorum. 5:40. Belki Meryem'in konuşmasına yetişmek için yeterli zamanımız olur.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum kendi kendime, kalbimin daha yavaş atmasını ve ellerimin direksiyon başında titremesini durdurmaya çalışarak. "Bunu yapabilirsiniz. Senden nefret etmeyecek ya da seni incitmeye çalışmayacak. O kim değil.

İlk kez yanılmıyordum. Kesinlikle son olmayacak.

Pencerenin tıklatılması beni bu transtan çıkardı ve bir an Nathan'ı tanıyamadım bile. Ama sonra bana o tanıdık gülümsemesini attı ve camı ona içeri girmesini söyleyecek kadar aşağı indirdim. Belki bunu arabada yapmak daha iyi olur, olay çıkma ihtimali azalır ve eğer sinirlenirse yeter, kendini bırakacak.

"Naber?" Ayaklarını uzatıp kapıya yaslandı.

"Hey." Elimden geldiğince sakın nefes almaya çalışıyorum.

"Hey. İyi misin?" Biraz daha yaklaşıyor. "Bir cesedi saklamak için yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Evet, ben sadece... Sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam aşkım."

"Ve oldukça büyük ve gerçekten benden nefret etmeni istemiyorum ama sana söylemem gerekiyor."

"Bütün vücut olayı doğru değilse, sende nefret edilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum." Beni güldürmeye, hatta gülümsetmeye çalışıyor ama yapamıyorum. Yapamam. Çünkü şu anda bozulmamak için her şey içimden geliyor.

Bunu yapıyorum.

"Ben sadece..." diye kekeledim. "Şu anda sen olmamana ihtiyacım var."

Arkasına yaslandı, ağzı düz bir çizgiydi. "Anlaşmak." "Ve bunun tamamen adil olmadığını biliyorum ama herhangi bir şey isteyemezsin.

daha fazla soru, tamam mı? İşim bitene kadar değil.

"Serçe parmak sözü." Bana serçe parmağını sunuyor. Ve alıyorum.

"Evden ayrılma sebebim, evimden atılma sebebim..." Derin bir nefes alıyorum. "Çünkü ben ikili değilim." Yüzünü izliyorum ve haklı olarak şaşırılmış, şaşırılmış ya da kızgın görünmüyor. Ve herhangi bir soru sormuyor. İstedğini söyleyebilirim ama istemiyor.

Bir ömür öncesinden yılbaşı gecesinden başlıyorum ve ona her şeyi anlatıyorum. Hannah'yı aramak, Raleigh'e taşınmak, evin dışındaki araba, Dr. Taylor'la randevular, ilaçlar ve Meryem'le ilgili her şey. sallıyorum

tüm zaman boyunca ve konuşmayı bitirdiğimde hala titriyorum ama başardım. Bitti. Ve geri almak yok.

Ve bitirdiğimde ve bitirdiğimi anladığında, sonunda ağzını açıyor. "Vay."

"Bunu senden bu kadar uzun süre sakladığım için üzgünüm."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Ensesini ovuşturduğu şeyi yapmasını izliyorum.

"Dinle, eğer bu anlaşmayı bozarsa ve artık arkadaşım olmak istemezsen, o zaman ben..."

Bana bakışı, onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddiye. "Olacak şey bu değil. Neden seni böyle kaybetmek istediğimi düşündün?

Omuz silktim, gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Bilmiyorum..."

Üzgünüm." "Buraya gel." Beni kendine çekiyor. İlk başta, istemiyorum

hareket et, ama o çok sıcak ve şu anda bir dokunuş için çaresizim. Onun dokunuşu. İkimizi de biraz ileri geri sallıyor. "Eğer

özür dilemesi gereken kişi benim." Burnunu çekiyor. O da mı ağlıyor? "Geçtiğimiz altı ayı sana yanlış cinsiyet vermekle geçirdim ve sen benden özür mü diliyorsun?"

"Bu senin hatan değil."

"Keşke bilseydim." Sesi kısıldı ve gözyaşlarının ellerime düştüğünü hissettim. "Özür dilerim, Ben, çok, çok özür dilerim. buna katlanmak zorundaydın. Ve bunu sana bu kadar uzun süre yaptığım için çok üzgünüm." Artık iyice ağlıyor ve bu beni daha çok ağlatıyor ve ikimiz de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyoruz.

"Seni affediyorum," diye mırıldandım.

Eminim bizi görebilen ya da ağladığımızı duyabilen insanlar vardır çünkü biz *Olumsuz* geri tutuyor. Ama ikimizin de umurunda değil. Ya da en azından bilmiyorum.

"Sana söylemediğim için üzgünüm." Nefes alıyorum. İç ve dış. "Sadece korktum, sanırım."

"Özür dilemeyi gerçekten bırakmalısın." Ağlamayla gülme arasındaki bu tuhaf sesi çıkarıyor.

kendime bile yardım edemiyorum.

"Üzgünüm." "Sen en kötüsüsün."

"Biliyorum."

Orada birkaç dakika daha oturuyoruz ve onun burada olmasının, onun sıcaklığından, rahatlığından zevk alıyorum.

Yapamam

Bunu ona söylemek için bu kadar uzun süre beklediğime inan, benden nefret edebileceğini düşündüğüme inanamıyorum.

"İkimiz de berbat durumdayız." Nathan gözyaşlarını silmek için elinden geleni yapıyor.

"Evet, öyleyiz." Rahatlamaya çalışıyorum. Çünkü bitti, bitti. Yaptım. Bu ağırlık gitmiş olmalı, ama değil. Hala orada asılı duruyor, kalbime baskı yapıyor. Ama en azından daha hafif hissettiriyor. Küçük zaferler. Küçük kutlamalar.

"Kaç kişinin bize baktığını merak ediyorum."

"Muhtemelen çoktur," diyorum.

"Peki bu tam olarak nasıl alışıyor? Senin için ne tür zamirler kullanmalayım?"

Yutmaya alışıyorum. "Onları ve onları kullanıyorum."

"Tamam aşkım. Yanlış olanları kullanırsam beni dzeltmeni istiyorum, tamam mı? Bana söz ver."

Serçe söz, dedim. Birlikte sadece aylarımız kalmış olabilir. Ama şu anda, sonsuzluk varmış gibi davranmak istiyorum.

Peki ya 'dostum' ya da 'adamım' gibi şeyler?

"Adamım" dediğini daha önce hiç duymadım sanırım. "Yeni bir şey deniyorum."

"Pekala, lütfen bunu benim için kullanma, ya da 'dostum.'" oğu insan için yeterince cinsiyetten bağımsız, ama benim için değıl. "Anladım." Pencereden topluma bakıyor. merkez. "Başka bir sorum daha var. Neden burada?"

Ah, bu. Vlogger arkadaşım Mariam mı? Bu gece burada konuşuyorlar ve ben de gelip onları görmek istedim. Topluluk merkezine bir göz attım ve sonra tekrar Nathan. "Benimle gelmek ister misin?"

"Benjamin De Backer, çok memnun olurum," diyor gülümseyerek.

Grup, topluluğun dördüncü katında buluşuyor.

merkez. Aslında Nathan'ın benimle gelmeyi kabul etmesine sevindim.

Çünkü bunu tek başıma yapabileceğimi gerçekten düşünmüyorum. şimdi olmaz. Meryem'i beklerdim ama ne zaman burada olacaklarına dair hiçbir fikrim yok.

"Yani, buraya ilk gelişiniz mi?" Nathan soruyor.

"Evet."

"Harika, yani tamamen gergin olan tek kişi ben değilim, değil mi?"

"Hiç de bile." Asansörün düğmesine basıyorum. "İyi." Nathan kapılar kayarak açılırken içini çekiyor. "Sen Sophie ve Meleika'ya söyleyecek misin?"

omuz silkiyorum "Gerçekten bilmiyorum. Sence bununla iyi olacaklar mı?"

"Bence senin üç metre boyunda, deri giysili bir kertenkele olmanı kabul ederler."

"Bu teoriyi test etmeyelim." Elinin tanıdık dokunuşunu benimkine değdirdiğini hissediyorum.

"Teşekkür ederim" diyor. "Bana bu konuda güvendiğin için." Avuç içlerimiz birbirine bastırıyor, parmaklarımız dans ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, aklımı kaçırmaktan korktum."

"Umarım sana güvenli falan değilmiş gibi hissettirmedim."

"Gerçekten sen değildin, o... sonraydı. Sonunda yaptığım da ne olacağı gibi. Ben de seni gerçekten kaybetmek istemedim."

"Seninle gurur duyuyorum, Ben."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Biraz heyecanlanıyorum." Nathan kapının üzerindeki sayılara bakıyor ve onların yavaşça artmasını izliyor. "Toplantı için."

Burada olmana sevindim, dedim.

Yanlış binada olduğumuz fikrini bir kenara itmeliyim. Tüm adresleri iki kez kontrol ettim ve grubun sayfası topluluk merkezinde buluştuklarını söylüyor. Bu doğru bina olmalı. Asansör kapısı açıldığında rahat bir nefes alıyorum çünkü ofisler listesinde ve oda numaralarında "Güvenli Alan Projesi" yazıyor.

414 numaralı oda."

Asansörün hemen dışındaki dizin buranın solda olduğunu söylüyor, bu yüzden okları takip edip 414 etiketli olanı görene kadar odaları geri sayıyoruz. Nedense üzerinde "Herkes Buraya Hoş Geldiniz!" yazan büyük bir gökkuşağı pankartı bekliyorum. ya da kapının etrafında asılı bayraklar filan, ama odaların geri kalanıyla uyuşuyor. Aslında, tek

“dekorasyon”, tabiri caizse, toplantıları listeleyen, “Proje Güvenli Alan” adını taşıyan ve altında toplantı tarihlerini veren afiştir.

"Hazır?" Nathan kapı kolunu çekiyor. "Evet."

İçeri girdiğimizde Meryem çoktan odanın önüne çağrılmıştı. Bizi yakaladılar ve yeniden önlerindeki kağıtlara odaklanmadan önce yüzlerinde bir gülümseme belirdi.

Diğer insanlardan sadece birkaç bakış var. arkada bir yer kaparak içeri dalmaya karar verin. Meryem yine de bir ritmi kaçırmaz ve devam eder. Asıl konuşma yaklaşık bir saat sürüyor ama sonra yarım saat daha insanlar Meryem'e sorular soruyor ve sanki

her biri, Meryem bu tavşan deliğine düşüyor açıklama. Bana konuşmanın konusunun ne olacağını hiç söylemediler ama Meryem daha fazlasının gerekliliğini derinden araştırıyor. tuhaf güvenli alanlar. Çoğu kulübün yaptığı gibi dans etmeye veya içmeye odaklanmayan yerler.

Ve bunu daha önce bilmiyormuşum gibi değil ama burada oturup onların konuşmalarını dinlerken en iyi arkadaşımın gerçekte ne kadar harika biri olduğunu görüyorum.

"Tamam millet. Devam etmeyi çok isterim" diyorlar. "Ama ne yazık ki, şimdilik tüm sorular bu."

Hemen alkışlar. Hatta insanlar onları ayakta alkışlıyor, ki bu daha küçük bir kalabalıktan gelen bir tür.

tuhaf. Ama belki de Meryem bu tür bir tepkiyi hak ediyor. Nathan ve ben biraz geride kalıyoruz ama yeni yüzler olduğumuz için yine de biraz dikkat çekiyoruz.

"MERHABA!" Bu adam bize doğru geliyor.

O tatlı ya sanırım *onlar* Sevimli. olmamalıyım kimsenin zamirlerini varsayarsak. Burada batırma ihtimalim muhtemelen daha yüksek. Dürüst olmak gerekirse bunu zaten yapmamalıyım; Acısını çok iyi biliyorum. "Grup için mi buradasın?" onlar sorar.

"Gibi." Boğazımı temizliyorum. "Benim adım Ben."

"Ben Nathan." Bir dalga verir.

Mika. Elimi sıkmak için uzanmıyorlar, ki bunu takdir ediyorum. Zamirleriniz neler? onlar sorar.

"Ah, şey." Bunun beni neden hazırlıksız yakaladığını gerçekten bilmiyorum. "Onlar ve onlar, lütfen."

"Mükemmel. Onu ve onu kullanıyorum," dedi Nathan'a bakmadan önce.

Ah, onu ve onu kullanıyorum sanırım. Üzgünüm, zamir olayına henüz alışamadım."

"Serin."

Nathan, Micah'la rahat bir sohbete giriyor ve ardından daha fazla insan etrafta toplanıyor. Benim gibi ikili olmayan Camryn var; Pan ve cinsiyet açısından akıcı olan Ava; Biseksüel olan Cody; ve aromatik bir trans kız olan Blair.

Hepsi bir şekilde Nathan'ın yerçekimine kapıldı ve ben kıskandım. Sanki herkesi yıllardır tanıyormuş gibi doğrudan sohbete giriyor. Sanki biz büyük, mutlu bir queer aileyiz. Sanırım bu gerçekten tüm grubun amacı.

Orada burada araya girmeye, bana sorulan soruları yanıtlamaya çalışıyorum. Ama gerçekten Nathan'ı izlemekten kendimi alamıyorum. Çok mutlu görünüyor.

Ama sonunda Micah odanın önüne gitmek ve binanın kapandığını anons etmek zorunda kalır.

İnsanlar son dakika sorularını ve resimlerini almak için Meryem'e koşmaya başlarlar.

Belki de dışarıda beklemeliyiz, dedim. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Dışarıdaki o sessizlikte oturuyoruz. Rahat olanı sadece ikimiz olduğumuzda gelir. Pekala, ikimiz ve gece geç saatlerde şehir merkezinde dolaşan birkaç kişi, ama sanki sadece ikimizmişiz gibi geliyor, gecenin serin havası bizi rahat ettiriyor.

"Balo biletlerinin Pazartesi günü satışa çıktığını biliyorsun," dedi birdenbire.

Bunu bana neden söylüyor? "Ah evet?" "Evet. Gitmek istiyorsun?"

"Giyecek bir şeyim yok." Ya da bir şey kiralamak için para. Ve Hannah'dan bunu yapmasını isteyemem. Bu kadar kısa sürede değil.

"Sana bir şeyler bulabiliriz," diye öneriyor.

"İyiyim." Gözlerim yerden yüzüne kayıyor. "Emin misin?"

"Evet." Kalbimin daha hızlı attığını ve avuçlarımda o terli hissi hissedebiliyorum. Çünkü az önce benden baloya çıkmamı mı istedi? Kulağa öyle geliyordu, değil mi? Ben sadece onun, Meleika ve Sophie'nin arkadaş olarak gideceğini düşünmüştüm. Meleika, akşam yemeği falan için rezervasyon yaptırdıklarını söyledi bile.

Yani evet desem bile, benim için gerçekten yer yok.

"Peki, beğendin mi?" Nathan'a burada bir konu değişikliği için çaresizce soruyorum. Bizi balodan uzaklaştıracak her şey. "Konuşmayı kastediyorum."

"Evet," diyor. "Oldukça popüler görünüyor." "Onlar," diye düzeltiyorum.

"Doğru, üzgünüm. Onlar, onlar, onlar," diye tekrarlamaya başladı alçak sesle. "Kanallarının adı ne?"

"Mariam Haidari'yi ara," diyorum.

Enter tuşuna bastığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve Meryem'in adının geçtiği her yeri gördü. "Aman Tanrım. Ünlü biriyle tamamen arkadaşsın.

"Sanırım." Meryem hiç böyle gördü mü bilmiyorum. "Hadi."

Kaydırmaya devam ediyor. "Vay canına, bir şey yaptılar pay." Sonra resmi görüyor.buresim. Ve bunun olduğunu söyleyebilirimtheresim çünkü kolumu kavradı ve gözleri kocaman açıldı. "Beyoncé ile mi tanıştılar?"

"Evet, gördüm ve o çok hoş." Köşeyi dönerlerken Meryem'in sesi ikimizi de şaşırttı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Nathan, değil mi? El uzatıyorlar.

Nathan hepsini çok hevesle alıyor. "Sanırım bu benden bahsediyordu?" Bana başını salladı.

"Benim için o kadar acı vericisin ki, yapmamak elde değil," diyorum ve Nathan göğsünü tutuyor ve yaralı numarası yapıyor.

"Ah."

"Tamam aşkım!" Meryem kollarını omuzlarıma doladı. "Akşam yemeği için nereye gidiyoruz, çünkü ikinizi bilmiyorum ama ben acıktım!"

Nathan çoktan ayağa kalktı ve sokakta yürüyor. Yemin ederim, ona yeterince zaman verirsен herkesle en iyi arkadaş olabilir. "Bir bloktan aşağı inersek,

şehirdeki en iyi pizza. Hâlâ korkunç ama Raleigh'de bulabileceklerinin en iyisi bu."

"Ben oyunum." Meryem onların omzunun üzerinden bakıyor. "Sen Geliyor musun? Konuşacak o şeyimiz var, "diyorlar göz kırparak.

"Evet." İkisini de yakından takip ediyorum, bu iki dünyamın çarpışmasını izliyorum. Hala bir rüya gibi geliyor.

Ama öyleyse, gerçekten uyanmak istemiyorum.

TWENTY-FOUR

Balo haftası, sınav haftasından çok bir kabus olabilir.

Çiz şunu.

balo haftasıkesinliklesınav haftasından çok kabus. Öğrenci konseyi muhtemelen işleri biraz daha dağıtmalıydı, belki de Nisan başında bilet satışlarına başlamalıydı. Ama hayır, haftasına kadar beklediler. Yani artık kafeteryanın girişinde ön büroya kadar uzanan bir kuyruk var.

Ve Meleika ve Nathan öğrenci konseyinin bir parçası olduklarından, tüm zamanlarını okuldan sonra geçirmek zorundalar.

süslemek, el ilanları asmak ve her şeyin Stephanie'nin standartlarına uygun olduğundan emin olmak. Neyse ki, çoğu gibi görünüyor

Spring Fling'den parçalar yeniden kullanılabilir.

Aslında Meleika'ya gelmeyi düşündüm ve Pazartesi günü okula döndüğümüzde Sophie, ama aynı zamanda ve Meleika'nın gibi onlara da söylemek istiyorum. vurgulayarak, o zaman kesinlikle şimdi değil.

"Her ihtimale karşı iki tane var." Nathan elinde iki biletle yemek masasına geri döndü.

"Sana gitmeyeceğimi söyledim."

"Her ihtimale karşı." Bana göz kırptı ve bileti kaydırды. "Pekala, teşekkür ederim." Bileti geri kaydırıyorum. "Ama yapmayacağım ona ihtiyacı olmak."

"İyi." Katlayıp cüzdanına tıkıyor. "Ne olmuşvardırCuma gecesi yapacak mısınız?"

"Muhtemelen Netflix ve pizza," diyorum. Thomas ve Hannah bu yıl refakatçi olarak getirilmediği için buna resmi olarak randevu gecesi diyorlardı, bu yüzden bütün ev bana ait olacaktı. Keşke Meryem'den tekrar takılmasını isteseydim, ama Florida'ya giden uçakları bu sabah kalktı.

Nathan'ın yüzünü dikkatle izliyorum. Çıktığımdan beri benim nonbinary olduğumdan pek bahsetmedik. o birkaç soru sordu, internetten bazı şeyler öğrenmeye çalıştı. Hatta Meryem'in videolarını izlemeye başladığını söyledi.

"Rüya bu." Sophie içini çekti. "Size elbisemi gösterdim mi çocuklar?" Telefonunu çeviriyor.

"Aman Tanrım, onlar hayvan." Meleika masamıza doğru koşar ve koltuğuna yığılır. "Bak, bir çivi kırdım! Ve ayakkabılarıma bastılar." "Onları aldın mı?" Sophie soruyor.

"Evet, yaptım Sophie, iyiliğim için endişelendiğin için teşekkür ederim." Sophie'ye biletini uzatır.

"Teşekkür ederim." Sophie, on doları Meleika'ya kaydırarak parayı alıyor. "Gitmediğine emin misin, Ben? Eğlenceli olacak."

"Sanırım hayatta kalacağım," diye takıldım. "Tamam aşkım!"

O hafta hemen hemen her gün okuldan sonra kalıyorum. Thomas dersinin son iki haftasını geçirmek için bir yol bulması gerekiyor ki bu boşa gitmiş gibi görünüyor ama planladığı birkaç harika deney olduğunu söylüyor. O fazladan zamanın geri kalanını hemen hemen sanat odasında geçiriyorum. Olacak burayı geride bırakmak zor. Hannah'ya kendi malzemelerimi almamın uygun olup olmadığını sormam gerekecek. Benim doğum günüm ekim ayında her neyse ve bir boya seti o kadar da kötü bir hediye olmayabilir.

Gerçek balo günü çok daha rahat, özellikle de son sınıfın yarısı muhtemelen baloya katılmak için baloyu atlamaya karar verdiği için.

hazır. Öğretmenlerin hiçbiri de gerçekten umursamıyor. Thomas sadece atar*Dünya gezegeni*, ancak mantarın karıncanın beynine bulaştığı kısım dışında bir şekilde tüm sınıfı büyülemeyi başarıyor. Herkes hemen hemen o sahneden uzaklaşmak zorunda.

Nathan, "Hey," diye fısıldadı ve ona baktığımda bir parça kağıt kaydıldı. Karanlıkta saklamak kolay ama okumaya çalıştığımda filme doğru çevirmem gerekiyor.

Benim yerim, bu gece saat 9'da mı? büyük blok harflerle yazılmıştır. Ve altında o var*E/H*fazladan balo biletim yapıştırılmış halde.

"Sana gitmeyeceğimi söyledim," diye fısıldadım.

"Beni eğlendirmek mi?" Bir işaretleyicinin üzerinden kayar.

"Nedir?" Tekrar nota ve sonra tekrar Nathan'a bakıyorum. Ona bakışında bir tuhaflık var ve tam olarak gözlerime bakmıyor.

"Sadece cevap."

"Bana ne olduğunu söylemezsen olmaz." Nathan gözlerini deviriyor.

"Evet veya hayır?"

Bu çocukla asla bir tartışmayı kazanamayacağım. Sanki bir şekilde değişmişler gibi beş kelimeyi tekrar okudum. Bilete, siyah-kırmızı yazı tipine, küçük resim disko topuna bakıyorum. Bununla ne yapmayı planlıyor olabilirdi ki? daire içine alıyorum*VE* ve notu ona geri ver.

"Bilete ihtiyacın olacak," dedi ve notu ondan geri alıp bileti çekip eve gidene kadar cebimde katlanmış halde tuttum.

Oraya gidersem ve bana bir smokin kiralar ve beni baloya sürüklemeye çalışırsa, işini onun için kolaylaştırmayacağım. Bilete göre dans sekizde başlıyor, yani beni giydirip limuzine bindirmek isteseydi muhtemelen

daha önce orada olmamı ister misin? Neden gitmemi istiyor ki?

Ben mi? Bir dakika buraya gelebilir misin?" Bayan Liu, ofisinden aradı.

"Ha?" Nathan bana verdiğinden beri cebimdeki bileti düşünüyorum. Aslında bunu o kadar çok düşündüm ki, çizmeye veya çizmeye odaklanamadım.

herhangi bir şeyi boyamak Bu yüzden, son zamanlarda gerçekten zarar gören arka taraftaki iş istasyonumu temizliyordum. "Naber?" diye soruyorum ofisine bakarak.

Pekala, bu garip ama anahtarımı geri almam gerekecek.

Ah. "Elbette." Elimi cebime atıyorum ve anahtar yüzüğümü alıp dikkatli bir şekilde sanat odasına kaydırıyorum. Ona verdiğimde, kendimden bu parçayı veriyormuşum gibi geliyor.

Güle güle sanat odası.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu da söylemek istedim." "Ben... teşekkür ederim," diyorum.

"Öğretmenlik yaptığım onca yıl boyunca, sende gördüğüm güdü ve hırsla sahip öğrencileri nadiren buluyorum, Ben." O bir elini omzuma koyuyor. "Seni gerçekten özleyeceğim."

Kollarımı uzattım ve Bayan Liu beni kucaklamak için çok hevesli, beni o kadar sıkı sıkıyor ki birkaç saniye nefes alamıyorum. "Hay aksi, üzgünüm. Kendi gücümü bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Yaptığın her şeyin benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ah, Ben. Tanrım, gerçekten ağlıyor. Bu yüzden duygusal davranmıyorum. Kalman için sana ne kadar ödemem gerekiyor?

Hâlâ Raleigh'de olacağım. "Birkaç bin?" Teklif ediyorum.

Önlüğüyle gözlerinin kenarlarını silerek gülüyor.
"Anlaşmak."

Eve geldiğimde bütün öğleden sonra kendimi meşgul etmeye çalışıyorum ama hiçbir şova, hatta Meryem'in en yeni programına bile odaklanamıyorum.

vlog. Gürcistan bir sonraki durakları. Hannah hazırlanırken onunla konuşmaya çalıştım ama çok sabırsızım ve yerimde duramıyorum. Günün ikinci Xanax'ımı alıyorum, işaretlediğimden emin olarak ama midemdeki bu garip köpürmeye gerçekten yardımcı olmuyor.

"İyi misin evlat?" o soruyor.

"Evet, sadece..." Hiç niyetim olmadan oradan uzaklaştım. "Benji?" Parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor.

Nathan'ın bugün sınıfta sana uzattığı not bu olabilir mi?
Thomas soruyor.

Tezgahın üzerine eğilmiş ve telefonuna bir şeyler yazan Thomas'a baktım. "Nasıldın?"

Hannah, "Sorma evlat," dedi. "Burada hiçbir şeyle kaçamam."

Thomas beni ve sonra gözlerini işaret etti. "Her şeyi görüyorum. Öğretmenin süper gücü."

Gittiklerinde, zamanımın geri kalanını volta atarak harcıyorum odamda ileri geri, telefonumdan saate bakıyorum. Yemin ederim daha yavaş gidiyor. Bir kez 8:15'te kontrol ediyorum ve bir saat geçmiş gibi gelse de, baktığımda sadece 8:17.
tekrar kontrol et.

Yatağıma yüz üstü düşüyorum, alarmı saat ona kuruyorum. Belki kırk dakika uyuyabilirim. Ama hayır, olmuyor. Alarm çalana kadar tavana bakıyorum gelir Ve öyle olduğunda, kendimi sıkışmış hissediyorum.

Zamanı geldi ama hala ne yaptığından emin değilim. Biletin hala cebimde, tam bu öğleden sonra koyduğum yerde olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Kapısına vardığımda, neredeyse eve koşup her şeyi unutacağım. Ama bu açıkça Nathan için önemli. Kapı zilini çalışıyorum ve birkaç saniye bekliyorum, ayak seslerini dinlemek. Ama hiçbir şey yok. Ryder havlamıyor bile. Tekrar vurup bekliyorum. Hala hiçbirşey.

Sonra telefonum çalmaya başladı, ekranda Nathan'ın adı yanıp sönüyordu.

"Merhaba?"

"İçeri gel, kilitli değil," diyor.

"Tamam aşkım." Ön kapıyı yavaşça açıyorum. "Neredesin?"

"Isınıyorsun."

Nathan.

Birlikte oynamak mı? Bütün haftayı bunu planlamakla geçirdim. Şimdi neredesin?"

"Mutfağın yanındaki koridor." Sanırım sesini duyabiliyorum. Buralarda bir yerde.

"Tamam, en iyi ihtimalle hala ılıksın. Biberi mikrodalgada ısıttığınızda dışının sıcak, ortasının soğuk olması gibi mi?"

"Bu iğrenç bir mecaz." "Bir benzetme, sevgili Watson."

"Sana İngilizce sınavımı geçtiğimi söylemiş miydin?" "Hayır, bu harika!"

"Evet. Sınıfı zar zor C ile geçtim ama başardım." "Oh, Benji, yapabileceğini biliyordum."

"Senden yardım yok," diyorum ve neredeyse gülümsediğini duyabiliyorum. "Bana biraz zaman kazandırabileceğini ve nerede olduğunu bana bildirebileceğini biliyor musun?" Mutfakta ilerlemeye devam ediyorum, oturma odasına dalmak. Hala hiçbirşey.

"Bu, sevgili dostum, tüm eğlenceyi bozar."

"Merdivenleri çıkayım mı?"

"Belki."

Nathan.

"Buna değecek, söz veriyorum."

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, neredeyse burada ne bulacağımdan korkuyorum. Koridor çoğunlukla karanlık, tek ışık kapısının aralığından geliyor. Ve bu müzik mi? "Nathan?"

"Daha sıcak."

Odasının kapısını yavaşça açıyorum. Boş, her zamanki gibi görünüyor, ama yatağı yapılmamış. Ve masa sandalyesinin arkasına atılmış bir ceket var. "Burada değilsin," diyorum.

"O halde başka nerede olabilirim?"

Gözlerim otomatik olarak ardına kadar açık duran pencereye gidiyor. "Dıştan?"

"Daha sıcak." Ardından aramayı sonlandırır. Telefonumu tekrar cebime koydum ve kendime zarar vermeden dışarı çıkmaya çalıştım. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Ama her zamanki yerimizde, bir yastık yığınının altına serilmiş o beyaz battaniyeyle beni bekliyor.

"Sen buradasın." Bana bakıyor ve işte o gülümseme.

"Farkındayım," diyorum. "Öyleyse neden baloda değilsin?" O bile Görünüşe göre giyiniyordu ama yarı yolda durdu, siyah pantolonu ve sadece yarıya kadar iliklenmiş beyaz gömleği. Bu son noktayı fazla düşünmemeye çalışıyorum.

"Çünkü orada değilsin." "Ben gerçekten..."

"Seni baloya davet etmeye çalıştım ve sen beni geri çevirdin, ben de bunun sana daha uygun olabileceğini düşündüm."

"Ah, düşündüm ki..." Gerçekten o kadar bilgisiz miyim?

"Senin olduğunu bilmiyordumbana soruyorbana soruyor."

"Sorun değil. Bunu daha çok beğendim."

"Demek beni baloya davet etmek istedin?"

"Evet, birkaç haftadır bunun mükemmel bir zaman olabileceğini düşündüm."

"Ne için?"

"Belki de oturmalısın." Boynunun arkasına sürtüyor.

"Nathan Allan'ın dili tutulmuş mu?" Alay ediyorum. "Bu, rekorlar kitabı için bir an olmalı."

"Nasıl, bana geldiğinde, ben olmamam için bana ihtiyacın olduğunu söyledin, biliyor musun?" Ve bana bakışı, kalbimi paramparça ediyor.

"Tamam." Yanındaki yeri alıyorum. "Üzgünüm. Bir sorun mu var?"

"Keşke bunu yazsaydım." Sahte gülüyor; ondan o kadar farklı ki, bir daha asla duymak istemiyorum. "Parkta o günü hatırlıyor musun? Seni filme götürdüğümde?"

Onu nasıl unutabilirim? "Evet."

"Ve bana bir sırrım olup olmadığını sordun. Utanmana gerek olmayan ama yine de saklaman gerektiğini hissettiğin bir sır mı?"

Başımınla onayladım.

"Seninki neydi?"

Güçlkle yutkunuyorum. "İkili olmadığımı."

"Sağ." Hızla başını sallıyor. "Ben de öyle düşündüm. Yani, o sırada değil. Ama biliyorsun, şimdi bunu görebiliyorum. Bu yüzden sana benimkini söylemek istedim."

Çok telaşlı ve çok tatlı. "Gerek olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum." Bana bakıyor, dudakları açılıyor. "İstiyorum." Nathan elimi tutuyor, başparmağını deride gezdiriyor.

"Bunu sana söylemeye gerçekten çok korktum ama madem bana güvendin, ben de sana güveneceğim. Tamam aşkım?"

Başımla onayladım. "Tamam aşkım."

"Tamam," diyor tekrar ve derin bir nefes alıp veriyor. "Bir süredir, hakkında nasıl hissettiğimi düşünüyordum.

Sen." Sonra başını sallamaya başlar. "Tanrım, ben *Gerçekten* bunların hepsini yazmalıydım.

"Her şey yolunda. Acele etmeyin." Nabzının hızlandığını hissedebiliyorum.

"Mr. Darcy'nin konuşmasını kopyalamam gerektiğini biliyordum." Nathan nefes alıyor. "Ben, şey... sana nasıl hissettiğimi söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Aylardır, gerçekten."

Aylar mı?

"Birkaç hafta içinde ülkeyi baştan başa dolaşacağım için en iyi zamanı seçtiğimi biliyorum ama üç ayımız olsa hiç yoktan iyidir diye düşündüm, değil mi?"

"Nathan, ben..."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Ben. Senden gerçekten, gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum," dedi sonunda ve neredeyse omuzlarının gevşediğini görebiliyordum. "Diğer L kelimesini kullanırdım, ama yüzde yüz dürüst olmam gerekirse, bu beni kesinlikle korkutuyor." O alır

derin nefes. "Ve seni korkutmadan ya da benden nefret ettirmeden nasıl anlatabileceğimi anlamaya çalışmak için aylar harcadım, ama evet."

Nathan. Ona söyleyecek bir şey düşünemiyorum bile. Çünkü bunun olduğuna hala inanamıyorum. Sadece ona, ne kadar güzel olduğuna bakıyorum. O parlak gülümsemeyle, o kahverengi gözlerle, koyu kahverengi teniyle ve o kadar adaletsiz olan çilleriyle buna dayanamıyorum. Ona bakmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum.

"İsmim dışında bir şey söylersen çok sevinirim." Bu sinirli kahkahayı attı. "En azından bir 'siktir git' falan."

"Ben, şey..." Çok fazla kıkırdamamaya çalışıyorum. Aslında şu anda mutluluğum yüksekmiş gibi geliyor. Böyle bir şey var mı? "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," diyorum. "Sanmaktan da öte aslında."

"Gerçekten mi?" Sesi biraz gergin.

"Gerçekten mi. Aslında bir süredir var.

Gülümsemesi bir anlığına soldu. "Var?" "Evet."

"Ne zamandan beri?"

Bunu düşünmek zorunda bile değilim; Cevabı çok uzun zamandır biliyordum. "O gece, burada, partiden sonra."

"O kadar zamandır yakışıklılığımle sana işkence ediyorum, ha?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"Ben... ben seni öpmek istiyorum," dedi bana. "Bunu yapabilir miyim?" "Evet," diye fısıldıyorum.

Eğildi ve bu biraz korkunç. Dudaklarımız buluşuyor ama çok hızlı hareket edip burun buruna geliyoruz ve Nathan alt dudağımı yakalıyor. Aceleye getirilmiş, ıslak ve gerçekten dağınık. Ama iyi bir tür dağınık.

Havai fişek yok. Zaman durmuyor. Ve umursamıyorum; Onun da olduğunu sanmıyorum. Çünkü bu çok uzun süredir yapılıyor. Ve dediği gibi, bundan üç ayımız varsa, o üç ayı harcamayı tercih ederim.

bunu onunla uyguluyorum.

"Bu biraz kötüydü" diyor.

"Bu konuda biraz yeniyim." Alnımı onunkine yasladım. "Tekrar denemek ister misin?"

Başını sallıyor. İkinci öpücük daha iyi. Kollarımı omuzlarından sarkacak şekilde hareket ettiriyorum ve iki eli de üzerinde

şimdi sırtım, bizi olabildiğince yakına itiyor. Sonra o gömleğimin yakasından tuttu ve yavaşça yastıkların üzerine düştük, müzik gece boyunca yankılanıyor. Tanrım, gömleğinin altında vücudunun nasıl hareket ettiğini hissedebiliyorum ve bu saf bir sihir.

Bu çocuk tam bir sanat eseri.

"Bu daha iyiydi," diyorum geri çekilip nefesimi düzenlemeye çalışırken.

"Çok daha iyi."

"Üçüncü seferin sihir olduğunu söylüyorlar." uzanıyorum tekrar ve dudaklarını benimkilere değdir. Parmaklarını saçlarıma doladı ve orada oturduk. Ne kadar süredir bilmiyorum ve ben umursama Çünkü şu anda dünya o kadar sessiz ve o kadar huzurlu ki burada sadece ikimiz kalsak iyi olur. yalnız, birbirimizle sahip olduğumuz tek şirket. Aslında bunu umursadığımı sanmıyorum.

Ama eninde sonunda içeri girmeliyiz çünkü Mayıs ayı için bile gece soğuyor. Başım karnında, onun sakın nefesiyle yükselip alçalırken, yanına, yatağa girmekte tereddüt etmedim.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Nathan," diyorum çünkü söylenecek başka bir şey yok. Şu anda o kadar mutluyum ki, o kadar gülünç ve korkunç derecede mutluyum ki, asla yapamayacağımı düşünüyorum.

duyguyu doğru bir şekilde tanımlayın.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum." Parmakları tekrar saçlarımı buldu. "Sanırım konuşmamız gerekiyor, ha? Çünkü sana tam olarak erkek arkadaşım diyemem, değil mi?

Bunu düşünmemiştim bile. "Sanırım değil," diyorum. "Ortak senin için biraz fazla kovboy mu?" hayali bir bahşış verdim kovboy şapkası. "Evet ha."

Gülmemeye çalışır ama sefil bir şekilde başarısız olur. Güzel, kendini tutmasını istemiyorum. "Cidden ne diyebilirim ki

Sen?"

"Cinsiyet ikilisinde olmayan ama çok sevdiğim öpüşen arkadaşım' biraz fazla endişeli mi?" Diyorum.

"Aşk' diyen kim?" İşte o sırtıış.

"Yaptım. Gelecek için plan yapıyorum." ona uzanıyorum, ona bir öpücük daha veriyor. "Ve belki 'ortak' biraz fazla ... kare dans-y."

"Evet ha." Görünmez şapkasını devirirken gülmekten kendini alamıyor ve sonra yüzü sakinleşiyor. Bana bakışı içimi ısıtıyor ve bir yanım ağlamak, diğer yanım gülmek ve her yanım onun bana sonsuza kadar böyle bakmasını istiyor. Sonra tekrar ağzını açar.

"Peki benim şahsım?"

"Senin şahsın." Kelimelerin kulağa gelişini seviyorum. Dudaklarında ve kulaklarımda.

"Benim Ben." Nathan eğilip elimin üstünü öpüyor. ve bir anda kalbim çok dolu geliyor. Belki bundan sadece üç ayımız olacak, ama çok güzel bir üç ay olacak. "UCLA'ya gittiğimde işler zor olabilir. Hala bunu yapmak istiyor musun?"

"Evet," diyorum ve başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Derin bir nefes alıyorum ve dokunuşuyla rahatlıyorum. Tanrım, bu çocukla gelecek kaygısı duymadan bir gece bile geçiremiyorum, değil mi? "Bunun böyle olmasını mı istiyorsun? Biz beraberiz? Ne kadar sürerse sürsün?"

"Mükemmel olmayacağım. Zamirlerle. Devam edeceğim ve bunu kabul edeceğim ama hatırlamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

"Teşekkür ederim." Yine de şimdiye kadar mükemmelden başka bir şey olmadı.

"Beni düzeltmekten korkmanı istemiyorum, tamam mı? Lütfen. seni incitmek istemiyorum Bir daha asla. Elimden gelmezse olmaz."

"Yapacağım." Kendime herhangi bir söz vermiyorum ama onun için neredeyse her şeyi yapacağımı düşünüyorum. "Ve çözeceğiz. Ağustos ayında gittiğinizde. Belki seni ziyaret edebilirim." Meryem'le olan bu proje başarılı olursa, muhtemelen birkaç ayda bir gitmeyi göze alabilirim.

"Sanırım bu yüzden benim insanımsın, ha?" Kollarını etrafıma doladı ve beni olabildiğince yakınına çekti. "Bunu çözeceğiz," diye tekrarlıyor.

"Pek çok şeyi çözmemiz gerekecek, değil mi?"

"Evet." Üzerimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Ama en azından birlikte yapabiliriz, değil mi?" Eğilip beni tekrar öptü ve asla durmasını istemedim.

EPILOGUE

THREE MONTHS LATER

"Haydi, muhabbet kuşları!" Meleika otoparkın karşısından bağırıyor. Acele etmeliyiz. Yaz tatilinin son günü ve bunu herkes biliyor çünkü park yeri kapalı. arabalarla dolu. Şu anda kumsalın nasıl göründüğünü hayal bile edemiyorum.

Ama taşınmak istemiyorum çünkü bunun bitmesini istemiyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyor Nathan, ellerini başımın arkasına götürüp saçımı yukarıda tutan kravatımla oynuyor.

Ben yutarım. "Seni özleyeceğim."

"Lütfen." Gözlerini devirip bana iyice yaklaştı. "Yine Ben-ing'sin."

"Ben 'Ben-ing' miyim?" Ben ne zamandan beri bir fiilim?

"Hey, doğru anladın." Gülüyor, ağzının kenarları yukarı kalkıyor ve benim kalbim güm güm atıyor. Her lanet olası zamanda. "Hiçbir şey için endişelenmiyorsun."

Sophie ve Meleika'ya bakıyorum. Bizi sahile indirecek olan rampada bekliyorlar. Korkunç kum. Ama Nathan gitmek istedi. Kalabalığın biraz dinmiş olabileceğini umarak son bir kez olsun Emerald Isle'a gittik.

Farklı okyanuslar sanırım. Teknik olarak. Kesinlikle farklı kum.
"Neye gülüyorsun?" O sorar.

"Hiç bir şey." Ona, aşık olduğum sırtıtışına ve o kahverengi gözlerine baktım. "Seni hala özleyeceğim," dedim tekrar.

Aptal gibi sırtıtarak gözlerini deviriyor. "Hadi, bir gün."

"Biliyorum ama bir gün seni görmeyeceğim. Nathan Allan'sız bütün bir gün.

"Ben-ing," diye tekrarlıyor. "Gerçi bu yüz olmadan bir gün geçirmek zorunda kalsaydım sanırım ben de üzülürdüm."

"Senden nefret ediyorum."

"Ben de seni seviyorum." Eğilip beni öpüyor. "Her neyse, senin hatan. Uçak biletini geç ayırttığın için aldığın şey bu."

"Kapa çeneni." Onu tekrar öpüyorum. "Dikkatimi dağıtan sensin, bu yüzden gerçekten her şey sana geri dönüyor."

Nathan içini çekti ve gözlerini devirdi. "Tıpkı diğer her şey gibi."

Pencerede ikimizi de zıplatan bir tıkırtı var. "Hepiniz acele etmezseniz, sizi o arabadan dışarı sürükleyeceğiz."

Sophie oflar.

"İkinizin sevişmesini izlemek için arabada üç saat geçirmedim." Meleika onun arkasında duruyor.

"Hadi. Partimiz sizi bekliyor." Arka koltuktan kocaman beyaz battaniyeyi kaptı ve bagajı açtı, böylece ben de şemsiyeyi kap. Los Angeles'a istakoz gibi kırmızı uçmamın imkanı yok. Hâlâ bunun olduğuna, burayı terk ettiğime inanamıyorum. Ocak ayı sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Ama Meryem başlamakta oldukları yeni bir projede onlara yardım etmemi istediğinde, onları geri çevirmem mümkün değildi. Hannah'dan ayrılmak anlamına gelse bile ve

Thomas. Ve Meleika. Ve Sophie. Bütün bunlar, erkek arkadaşım için biraz duygusal destek sağlarken, o uzun geceler yazı yazarak ve çok fazla kahve içerek geçirirken. Tabii ki ilk yıl yurttta kalması gerekiyor ama

Meryem ve ben bir şeyler yaptık.

Erkek arkadaşım.

Bunu söylemek hala garip geliyor. Ama iyi tuhaf. Asla durdurmak istememem garip. Çünkü Nathan Allan benim erkek arkadaşım. Buna gerçekten alışmak ikimizin de biraz zamanını aldı. Çünkü flört etmek, daha önce olduğumuz türden arkadaşlar olmaktan tam olarak farklı değildi.

Nathan bir süredir biseksüel olduğundan şüpheleniyordu. Ve benimle güvenli alan toplantılarına gitmeye başladığında, onun için her şey yolunda gitti. Ailesi iyi karşıladı. Dürüst olmak gerekirse, prezervatif dahil ne yaparsak yapalım onun kiminle çıktığı umurlarında değildi, bu konuşma ikimizin de yapmaktan pek heyecan duymadığı bir konuşmaydı. Hannah ve Thomas pek şaşırmadılar ama kapıyı açık bırakmak zorunda kaldık. Nathan'ın işi bittiğinde.

Kuma batıyorum ve şimdiden ayaklarımın altını yakmaya başladı. "Kum yasadışı olmalı." ondan sallamaya çalışırım ayak parmaklarımın arasında.

"Sızlanmayı bırak." Nathan eğilip yanağımı öpüyor. Meleika parmağını boğazına sokuyormuş gibi yapar.

Sophie ve ben ikisini de atıyoruz.

"Kıskançlık iyi bir renk değil kızlar."

"Her neyse." Melika gözlerini devirir. "Onları bugün yeniden boyamama izin vereceksin, değil mi?" Elindeki oje torbasını elleriyle sallıyor. "Büyük günün için puantiyeli düşünüyorum."

"Elbette," diyorum. Tırnaklarım oldukça pürüzlü görünüyor, siyah boya birkaç noktada yontulmuş. bu ilk kez

parçalanacak kadar uzun süre takabildi.

YouTube eğitimleri falan bulmam gerekecek. Arada gidip gelmenin çok karlı olacağını düşünmüyorum.

California ve Kuzey Carolina sadece Meleika'nın tırnaklarımı yapması için.

Kumsal düşündüğüm kadar kalabalık ama girişe çok da uzak olmayan bir yer bulduk. Şemsiye sehpasını kuma çaktım ve rüzgarın onu uçurmayacağını bildiğim için birkaç tur attım. İşim bittiğinde zaten sıcak ve terliyim ama içimden gömleğimi çıkarmak gelmiyor. Şemsiyenin gölgesinin altına çöktüm ve Nathan'a baktım ve onun çıplak göğsünü görmeme rağmen Şimdi onlarca kez, hala kendimi bakmaktan alıkoyamıyorum.

"Fotoğraf çek, daha uzun süre dayanır." Tişörtü toplayıp bana fırlattı.

"Komik çocuk."

"Gitmeyeceksin bile *denemek*ve suya gir."

Başımı sallıyorum. Bu yüzden eskiz defterini getirdim.

"Mümkün değil."

"Hadi ama, bu senin son şansın." Nathan ellerini uzatıyor.

"Kaliforniya'da okyanusları var."

Beni duvara tırmandırdığını bildiği o garip kaş hareketini yapıyor. "Ama bu okyanus değil." İç çekip elini tutuyorum. "Bunu burada bırakmak isteyebilirsin." Gömleğimin eteğini çekiştiriyor.

"Bu, gömleğimi çıkarmamı sağlamak için ayrıntılı bir plan mı?" İkimizin de ilk kez üstsüz olması olmazdı birbirlerinin etrafında. son olmayacak En azından, olmayacağını umuyorum. "Hadi. Bu bir bilim."

"Tamam, bunu açıklaman gerekecek."

"Gömleğin ıslanıyor ve günün geri kalanında rahatsız oluyorsun çünkü bu iğrenç ağır şeye sahipsin.

seni ağırlaştırıyor.”

"Evet, tüm bilim." Kollarımı atletimin açık deliklerinden geçirip havlunun üzerinde Meleika ve Sophie'nin yanına bıraktım. İkisi de zaten oldukları gibi görünüyor sandalyelerinde uyuyorlar ama güneş gözlükleri tahmin etmeyi zorlaştırıyor.

"İyi eğlenceler." Sophie bize el sallıyor. "Kendinizi bir deniz kabuğuyla kesmeyin."

Bunu sana söylediğim için üzgünüm, dedim Nathan beni kumdan aşağıya, suya doğru sürüklemeyen önce.

Karaya oturmaya hazır olmadan önce birkaç dakika etrafta dolaştık ama buna katlanıyorum, en azından Nathan için. Bunu onun için yapabilirim. Ama sonunda o da yoruluyor ve yerimize dönüyoruz, kum ayaklarımın dibine yapışıyor. Bu korkunç. Ama bir kere umursamıyorum.

Bir süre sonra kumsal açılmaya başlar, güneş gökyüzünde kocaman bir top olana kadar yavaş yavaş batar. İşte o zaman Meleika ve Sophie suya girmeye karar verirler, asla uyluk derinliğinden daha fazla gidiyor.

"Hey." Nathan'ın elleri benimkine dolandı. Arkamda oturuyor, bacaklarını etrafıma doluyor, karnını sırtıma bastırıyor, böylece çenesi omzuma dayanabiliyor.

"Hey." sıkıyorum Bu kadar şanslı olduğuma gerçekten inanamıyorum.

"Bir şey düşünüyor gibi görünüyorsun." Nathan saç tokasını takıyor ve bukleler omzuma düşüyor, parmakları onları çözmek için aralarından geçiriyor. İyi şanlar.

gülmeye çalışıyorum "Yine Ben-ing miyim?" "Bir nebze."

"Sadece gerginim," diyorum. "Sadece Meryem ve Hannah ve hareket ediyorlar ve ben... Bilmiyorum." Aslında endişelenecek binlerce farklı şey var. olduğum şeyler

Taylor kadar muhteşem başka bir psikiyatr bulmak, Meleika ve Sophie için endişelenmek ve arkadaşlığımızın ikimizin taşınmasından sonra hayatta kalacağını ummak. ülke genelinde.

Son üç ay boyunca, Meryem ve ben ikimiz de uyandığımız andan itibaren, ikimiz de web kameralarımızın önünde bayıldığımızda fikirler ve yapabileceğimiz şeyler üzerinde çalıştık. Meryem onların kanallarına katılmamı, onlarla konferans ve etkinliklerde konuşmamı istiyor.

Bizim gibi çocuklara yardım etmeye devam edebilecek bir şey inşa etmek.

Çoğunlukla bunu hak ettiğimi düşünmediğim için evet demem uzun sürmüştü. Kimliğim hakkında konuşma geçmişim en iyisi değildi. Ama yanımda Nathan vardı.

Sonunda grup terapisi seanslarına gitmeye başlama cesaretini topladım. İlk başta zordu ama buna alıştım. Özellikle Nathan yanımdayken. Ve onun yardımıyla Sophie ve Meleika'ya çıkabildim. İkisinin de birkaç sorusu vardı ama anlamış görünüyordardı. ve aylarca yanlışlıkla yanlış cinsiyetlendirme için özür diledi.

Büyük bir Facebook gönderisi falan yapmayı düşündüm ama buna karşı karar verdim. Sadece doğru görünmüyordu.

Nathan, "Harika olacaksın, bunu biliyorum," dedi ve teninin benimkine değdiğini ve bana karşı nasıl rahatladığını hissettim. Ve bir süredir ilk kez gerçekten her şey yolundaymış gibi hissediyorum.

Peki ya Hannah?

"Sanki bir şekilde *Sadec* sabit şeyler. Ve şimdi onu terk eden benim. Hannah ve Thomas'a projeden bahsedene kadar bunun farkına varmamıştım. Ama ülke çapında taşınacaktım.

İkisi de mutluydu ama Hannah'nın yüzündeki ifadeyi görebiliyordum, ondan bir saniye önce.

beni tebrik ediyor "Ben berbat bir kardeşim."

Ama sen değilsin, dedi Nathan.

"Ama ben-"

"Sus, sus, sus," diye fısıldıyor kulağıma. "Sadece sus. Bu aynı türden bir durum değil, bunu ikiniz de biliyorsunuz."

İç çekerek dizlerimi göğsüme yaklaştırdım. "Benden nefret ettiğini düşünmüyor musun?"

Senden nefret etmesi için çok zaman geçmesi gerektiğini düşünüyorum. "Söz mü?"

Başını sallıyor. "Bunun aynı durum olmadığını sen de onun kadar iyi biliyorsun. Her gün birbirinizle konuşacaksınız. Artık ikinizin de cep telefonu var ve FaceTime kullanabilirsiniz. İnan bana Ben, taşındığın için sana kızmıyor.

"Yeniden kardeş olmuşuz gibi hissediyorum."

Nathan'ın tenini benimkinde hissediyorum. "Ve bu onu mahvetmeyecek. Seninle gurur duyduğunu düşünmüyor musun? Bu proje... Bu önemli bebeğim.

"Biliyorum." Göğüs kafesimin biraz açıldığını hissediyorum. Ve derin

aşağı, bunu biliyorum. Nathan haklı zaten. Hannah bana her gün konuşacağımıza dair söz verdirdi. Yaz boyunca işler daha iyiye gitti.

Yavaş ama emin adımlarla çıktık

diğer taraf. Birlikte. "Az önce bana bebeğim mi dedin?"

"Yeni bir şey deniyorum, schnookums." Boynumu tekrar öpüyor. "İyi değil?"

ona karşı rahatım. "Mecbur kalırsak 'bebeğim'e bağlı kalalım."

"Yapabilirim. Ayrıca, bu konuda daha gergin olmalısın. haftaya görüşürüz."

"Lütfen bana hatırlatma."

"Seyircilerin arasında olacağım, sana tezahürat yapacağım."

Onu öpebilmek için kendime açtım. O yumuşak dudaklar var hızla Nathan'ın en sevdiğim parçası haline geldi. "Bu tür toplantılarda seyirci olmaz."

"Gizlice gireceğim. Sana söyledim, duygusal destek geliyor. modellemeden önce." Derin bir iç çekti ve ikimiz de karanlık okyanusun yüzeyinin altına yavaş ama emin adımlarla batan güneşe baktık. "Sana en iyisini diliyorum, Benjamin De Destekçi."

Aynı kelimeler değiller ama ne demek istediğini tam olarak biliyorum.

"Ben de seni seviyorum."

AUTHOR'S NOTE

yazmaya başladım*Herşeyin gönlünüzce olması dileğiyle*gençken ihtiyacım olan hikayeyi anlatmak istediğime karar verdiğimde. Bu kitap, on beş yaşımdayken, on sekiz yaşımdayken ihtiyacım olan şeydi ve yirmili yaşlarımda hala ihtiyacım olan hikaye. Pek çok hikaye böyle doğar: zorunluluktan.

Bu kitabı yazmak kendi kaygılarım ve depresyonumla yüzleşmeme yardımcı oldu ve nihayetinde kendimle yüzleşmeme yardımcı oldu. Bazı okuyucular için bunu anlamamanın daha zor olabileceğini ve diğerleri için bunun fazlasıyla ilişkilendirilebilir bir gerçeklik olacağını farkındayım. Uzun bir süre, tam olarak kim olduğumu anlamaya çalıştım.

öyleyim ve birçok yönden hala öyleyim. İnsanlara ikili olmadığımı söylediğimde kendime inanmakta zorlanıyorum. Yanlış zamirleri kullanan başkalarını düzeltmekte hala zorlanıyorum.

çünkü onları rahatsız etmek veya kendilerini kötü hissettirmek istemiyorum. Bazı sabahlar aynaya bakıyorum ve gördüğüm şeyden nefret ediyorum çünkü vücudumun queer topluluğunun diğer üyeleri kadar standartlara uygun olmadığını hissediyorum.

Bazı günler diğerlerinden daha iyi. benim olduğu günler güven çizelgelerin dışında ve vücudumda ve inanılmaz derecede pejmürde tarzımda son derece rahat hissediyorum. Ve yaşlandıkça ve etrafımı benim gibi insanlarla çevreledikçe, o günlerin daha sık yaşandığını görüyorum.

Bu kitabı yazmaya başladığımda tek umudum, Ben'le nasıl ve neden ilişki kurduğunuz önemli değil, bunun insanların kendilerini daha az yalnız hissetmelerini sağlamasıydı. Hatta Nathan, Hannah veya herhangi biri

bu kitapta başka Kendim için yapılmasına yardım ettiğim şeyi başkaları için yapmak istedim: okuyucuların bu sözlerde kendilerinden bir parça görmelerini sağlamak.

Ve unutmayın: Ne olursa olsun, hepinize en iyisini diliyorum.

—Mason Deaver

ACKNOWLEDGMENTS

Yani evet, *Herşeyin gönlünüzce olması dileğiyle*çıktı, burada, şu veya bu şekilde sizin elinizde. Bu bir yolculuktu. E-posta yazmakta berbat olduğumu, biraz sabırsız olduğumu ve görünüşe göre üzerinde çalışmamaktan aciz olduğumu keşfettiğim tuhaf, uzun bir yolculuk. *bir* şeybeklemek içten dışa beni yerken.

Ama hayatta kaldım, çoğunlukla inanılmaz destek sistemim ve en kötü halimdeyken bile beni cesaretlendirerek devam etmemi sağlayan arkadaşlarım sayesinde.

Robin, en yakın arkadaşlarımdan biri ve bu kitabın ithaf edildiği kişi: Sen olmasaydın bu kitap olmazdı. Gerçekten. Metinlerimiz ve gece geç saatlerde yapılan aramalar, beni eğlenceli şeyler yazmaktan kurtarmaya yardımcı oldu. Üniversitede iki çocukken gece gökyüzüne bakıp birbirlerine olan duygularını inkar ettikleri Ben ve Nathan'ın başlangıcından beri oradasınız.

Cidden, kulağa öyle gelmeyebilir ama bu kitap gitti pek çok değişiklikten geçtiniz ve siz bunların hepsi için oradaydınız. Bitirmeye başlayın.

Bu kitap için isimlerini ödünç almama izin veren Mariam Haidari: Ben ve Nathan'ın en iyi ebeveyni oldunuz ve desteğin benim için en önemli şeydi. Bu çocuklar hakkında konuşma şeklin, onları sevmeye ve destekleme şeklin. Bir gün gerçek olacaklarına inanmamı sağladı. Ve şimdi onlar. Onların 1 numaralı ebeveyni olarak statünüz bu sözlerle pekiştiriliyor. Ve burada her şey için özür dileyeceğim

Gelecekteki tüm hayali çocuklarınızın iyiliği için endişelenmenize neden olan gizemli notlar gönderiyorum.

Shauna, Cam ve Huong: Üçünüz dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan bazılarısınız ve üçünüz orada olmadan bu yolculuğa çıkmayı hayal edemiyorum. ile deneyim.

Editörlük aşamalarındaki paha biçilmez yardımları ve devam etmemi sağlayan kitapları için Becky Albertalli'ye teşekkür ederim. Bu hikayenin geleceği hakkındaki nazik sözleri ve iyimserliği ve yol boyunca yardımları için. Cidden, sana çok şey borçluyum. Ayrıca, bana Ben'in hayran sanatının ilk parçasını verdin!

İlk telefon görüşmemizde beni kesinlikle suskun bırakan menajerim Lauren Abramo. Bir çok insan Ben ve Nathan'a inanıyordum ama Lauren bu hikayeyle ne yapmak istediğimi gerçekten anladığını hissettiğim ilk kişiydi. İlk aramadan birlikte harika olacağımızı biliyordum ve içgüdülerime güvendiğim için memnunum.

Mutlak bir rüya editörü olan ve benim göremediğim şeyleri gören ve bu hikayeyi gerçekten harika bir şeye dönüştürmeme yardım eden Jeffrey West. Anlatmaya çalıştığım hikayeyi gerçekten anlayan, birlikte çalışacak iki kişi bulduğum için şanslıyım.

Bana sağlam tavsiyelerini ve dikkatli bakışlarını veren ilk okuyucularıma. Ama çoğunlukla, zor zamanlarımda beni ayakta tuttunuz. Ava, Cody, Camryn, Kav, Fadwa, Megan ve Sarah.

Takım olsanız bile, büyük bir revizyonu ilk kez öneren ve bu kitabı onun için daha iyi hale getiren Roseanne Wells. Gözleme.

Tüm kalbimle sevdiğim çarpıcı çizimleriyle Ben ve Nathan'a hayat vermelerine yardımcı olan Caleb, Kari, TJ ve Alice'e.

Ve internetteki tüm harika arkadaşlarıma,
tüm bu yolculuk boyunca sürekli destek. Yazma, düzenleme ve
bekleme yoluyla. Jonas (bana De Backer adını veren), Claribel,
Sabina, her ikisi de Jays, Nic, Olivia, Sandhya, Meleika (adlarını
ödünç almama da izin veren!),
Kimberly, Janani, Meredith, Sona, Zoraida ve kötü yazılmış üç yüz
sayfadan başka bir şey olmadığı için bu kitabı takip eden herkes.
#EnbyLoveStory. Cidden, hepiniz beni tüm bu yolculukta
tuttunuz ve desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Andrew Gold'un sözleriyle, tercihen Cynthia Fee tarafından
söylense de: Arkadaş olduğun için teşekkürler.

Son olarak, tanıdığım en cesur insanlardan biri ve bu dünyada
en çok sevdiğim insan olan anneme.

Ve babama: Bu sözleri görme, bu kitabı tüm detaylarıyla bilme
fırsatın olmadı senin. Doğrusu, bundan hoşlanır mıydın bilmiyorum
ve benden hoşlanır mıydın bilmiyorum ama gerçekten asla
bilemeyeceğiz, değil mi? Bana sadece sıradaki J.K. olmamı istediğini
söyledin.

Rowling. Ve bunu isteyip istemediğimden emin olmasam da
umarım bu yeterince yakındır.

ABOUT THE AUTHOR

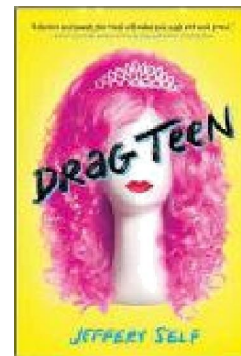
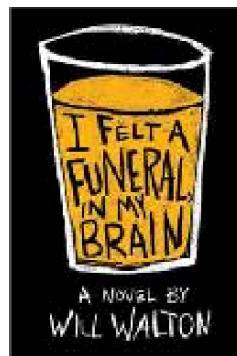
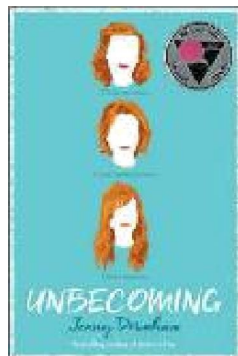
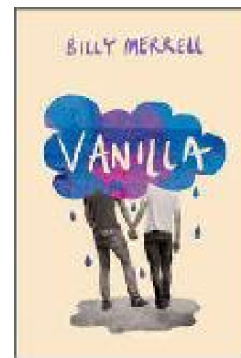
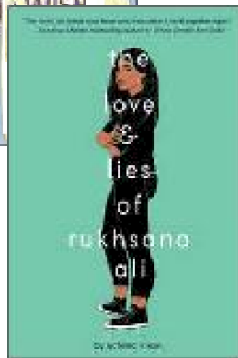
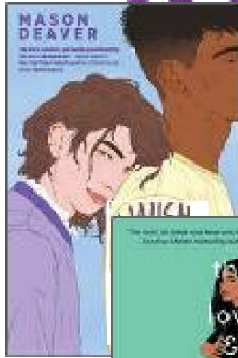

Author photograph by Tr nh H ng H  ng

Mason Deaver, Kuzey Carolina'da "y'all" kelimesinin bolca kullanıldığı küçük bir kasabadan ikili olmayan bir yazar ve kitap satıcısıdır. Yazmadıkları veya çalışmadıkları zamanlarda, genellikle mutfaklarında kendileri için k    olan bir şeyi pi irirken veya bahçelerinde ortancalarının etrafına delik açmayı seven kurba adan şikayet ederken bulunurlar. Bunları  evrimi i olarak masondeaverwrites.com adresinde ve Twitter'da @masondeaver adresinde bulabilirsiniz.

READ İLE PRIDE

Kutlamak Harika LGBTİ+ okur!

#ReadWithPride

SCHOLASTIC and associated logos
are trademarks and/or registered
trademarks of Scholastic Inc.

IReadYA.com

PMY1M9IDETAe

Telif Hakkı © 2019, Mason Deaver'a aittir.

Her hakkı saklıdır. PUSH tarafından yayınlandı,
skolastik A.Ş., 1920'den beri yayıncılar.İTMEK,OKULASTİKve ilgili
logolar, Scholastic Inc.'in ticari markaları ve/veya tescilli ticari
markalarıdır.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri
üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir
sorumluluk üstlenmez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve
olaylar ya yazarın eseridir.
hayal ürünü veya hayali olarak kullanılan ve yaşayan veya ölü
gerçek kişilere, ticari kuruluşlara,
olaylar veya yerel ayarlar tamamen rastlantısalıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Verisi mevcut İlk baskı,

Mayıs 2019

Kapak resmi © 2019, Sarah Maxwell tarafından
Kapak tasarımı Nina Goffi ve Stephanie Yang e-ISBN

978-1-338-30613-2

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca
tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü
şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya
mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda
dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi
bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu
sisteme sokulamaz.

Yayımcı. İzinle ilgili bilgi için Scholastic Inc. adresine yazın,
Dikkat: İzin Departmanı, 557 Broadway, New York, NY 10012.